

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/24●26 Haziran 2009 ● 1 TL

Faşist baskı ve terör sökmedi,
sökmeyecek!

Katliamların hesabını
işçi ve emekçiler soracak!

İÇİNDEKİLER

İran'daki siyasal durum üzerine...	3
Irak'taki işgalci güçler Türkiye üzerinden geri çekilmeye hazırlanıyor.....	4
Konya Üssü savaş aygıtı NATO uçaklarına açıldı.....	5
Haramilerin saltanatını koruyan tetikçiler	6
"Devrim için çok nedenimiz var!"	7
Mafyalaşan tekstil sektörü, sektöre dönüşen mafya çeteleri.....	8
Eli kanlı bir haraminin portresi: Sabri Sami Yılmaz.....	9
Sabra saldırısı ve sonrası üzerine avukatlarla koustuk.....	10
"TİS yoksa grev" örgütlenmelidir!... ..	11
Sabra saldırısı lanetleniyor... ..	12
Entes direniş güncesi.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Sivas katliamının hesabını sormak için birleşik, kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltelim!	16-18
Emine Arslan ile kazanımla sonuçlanan DESA direnişi üzerine konuştuk.....	19
İTO Genel Sekreteri Dr. Hüseyin Demirdizen'le Sağlıkta Dönüşüm Programı ve "Tam Gün" Yasa Tasarısı üzerine konuştuk.....	20-21
Almanya'da yüz binlerce öğrenci eğitim hakkı için alanlardaydı!	22-23
İran'da halk hareketi sınırlarını zorluyor	24
İsrail, Filistin halkına barış adına kölelik dayatıyor!... ..	25
İran halkı ve devrimci partileri '79 deneyinden öğrenecektir!	26
Kapitalist-emperyalist sistemin kısa bir suç dosyası.....	27
Yargı gereğini yaptı! Uğur'un katilleri beraat etti.....	28
Bir burjuva liberalinin saçmalamaları üzerine.....	29-30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/24 ● 26 Haziran 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devletinin tarihi katliamlar tarihidir. Bu tarihi sayısız katliama tanıklık etmektedir. Sömürücü-sömürgeci sermaye devletinin tarihi aynı zamanda Alevi işçi ve emekçilere yönelik kanlı katliamların da tarihidir. Sermaye devleti katliamcı bir geleneğe ve kimliğe sahiptir. Daha kuruluş aşamasından itibaren bu kimlik sermaye devletinin temelini oluşturmuştur. Kuruluş anından itibaren bu kimlik farklı aşamalardan geçerek bugünkü halini almıştır.

Bu topraklarda binlerce kontrgerilla operasyonu gerçekleştirildi. Maraş, Çorum, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık vb. cezaevleri katliamlarında yüzlerce işçi ve emekçi, ilerici-devrimci yaşamını yitirdi. Bu katliamlar bugün de tüm şiddetiyle sürüyor. Kürt halkının haklı ve meşru taleplere dayalı mücadelesi katliamlarla ezilmeye, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlük talepleri zorbalıkla boğulmaya çalışılıyor. İlerici-devrimci güçler üzerinde uygulanan dizginsiz baskı ve terörle devrimci mücadele etkisizleştirilmek isteniyor.

Sermaye devleti bir taraftan kanlı katliamlarla işçi ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışırken, öte taraftan da Alevi-Sunni, Türk-Kürt vb. sahte ayrımlarla emekçileri ve halkları bölerek birbirine kırdırıyor. Sermaye düzeni sömürdüğü ve baskı altında tuttuğu milyonlarca işçi ve emekçinin uyanmasından, kanlı ve sömürücü düzenlerini yerle bir etmesinden korkuyor. Onun için her türlü kirli yöntemi devreye sokuyor. Katliamlar gerçekleştiriyor, kontrgerilla aygıtını tahkim ediyor, gizli-açık operasyonlarını kesintisiz olarak sürdürüyor. Aynı zamanda dinci gericiliği kitleleri düzene bağlamanın ve dizginlemenin etkili bir aracı olarak kullanmaya devam ediyor.

* * *

2 Temmuz Sivas katliamının üzerinden 16. yıl geçti. Bu 2 Temmuz'da da Sivas katliamı

gerçekleştirilecek çeşitli eylem ve etkinliklerle lanetlenecek ve katliamın sorumlulardan hesap sorulacak ve aynı zamanda Sivas'ta katledilenler anılacak. Ancak unutulmamalıdır ki bugün Sivas'ta katledilenleri anmak, onları unutturmamaktan geçiyor. Sermaye devleti bir taraftan katlelerken, diğer taraftan da katliamdaki sorumluluğunu unutturmaya çalışmakta. Ancak buna izin verilmemelidir.

Sermaye düzeninin başvurduğu tüm bu kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünü kesmek içindir. Baskı ve sömürü üzerine kurulu sermaye düzenini ayakta tutmak için başvurulan tüm bu manevraları ve hesapları boşa çıkaralım. Sivas katliamı ve diğer tüm katliamların hesabını sormak için birleşik-kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltelim!

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

İran'daki siyasal durum üzerine...

İran'da siyasal yaşamın temel bir olgusu olarak uzun yıllardır var olan "reformcu-muhafazakar" gerilimi, en sonunda devlet başkanlığı seçimleri üzerinden bir siyasal çatışma boyutuna ulaştı. Bu aşamada siyasal sahnede çatışma halinde bulunan rakip odaklar vardı. Bu güçler, mevcut düzen içerisindeki konumlarını güçlendirmek ve birbirlerine üstünlük kurmak üzere zaman zaman sertleşen, zaman zaman da tansiyonu düşen bir mücadele yürütüyorlardı. Bu güçlerden "Muhafazakar" olarak kodlananları, rejimin geleneksel kurumlarını ellerinde bulundurdukları ölçüde mevcut olanı savunma konumunda bulunuyorlardı. İslamcı rejimin kendini korumak üzere oluşturduğu mekanizmalara ve silahlı güçlere yaslanıyorlardı. "Reformcular" olarak adlandırılan diğerleri ise, kurulu rejimi özü itibariyle savunmak konusunda "muhafazakarlar" ile aynı çizgide bulunmakla birlikte, rejimi emperyalist dünyayla bütünleştirmek üzere aşırı yönlerini törpülemeyi hedefleyen bir siyasal çizgiyi benimsiyorlardı. Bu çerçevede yürüyen siyasal mücadele, geçtiğimiz günlerde yapılan devlet başkanlığı seçimleriyle birlikte bir hesaplaşmaya dönüştü ve "reformcular"ın "renkli devrimler"den esinlenerek olsa gerek seçimlere hile karıştırıldığı iddiasıyla halkı sokağa çağırmasıyla birlikte, giderek bir halk ayaklanması boyutlarına ulaşan olayların fitili ateşlendi.

Bu aşamadan sonra sahneye emekçi halk çıktı. Başlangıçta gençliğin ve kentli orta sınıflardan kitlelerin alana çıktığı görüldü. Bu sırada "Reformcular" kitle gösterilerine hakim görünmekteydiler, inisiyatifleri ellerinde tutuyor ve "Muhafazakarlar"ı kitle gösterilerinin gücüyle seçimleri yenilemeye zorluyorlardı. Fakat kısa bir süre sonra sahneye çıkan güçlerin sınıfsal bileşimi, değişmeye başladı. Emekçilerin alt tabakalarıyla birlikte işçi sınıfı belirgin biçimde gösterilerde yer almaya başladı. Böylelikle gösterilerin rengi de değişmeye başladı. Rejimin temellerini oluşturan devlet kurumlarını hedef alan militan kitle gösterileri dalga dalga yayıldı. Eylemler mitinglerden sokak çatışmalarına ve oradan da grevlere doğru bir gelişme gösterdi.

Sahnenin işçi sınıfı ve emekçiler tarafından bu biçimde doldurulması karşısında "Reformcular" da giderek inisiyatiflerini kaybettiler. Zira, onların kurulu rejimi aşırılıklarını törpülemekten ibaret olan siyasal hedeflerine kitlelerin kontrollü tepkisini kullanarak varmak biçimindeki siyasal eylem kurguları, gelişmekte olan işçi sınıfı ve emekçi halk hareketi tarafından kısa bir zamanda aşıldı. İslamcı rejimin on yıllardır baskı altında tuttuğu işçi ve emekçiler, egemenlerin iç çatışmasının açtığı yoldan alanlara bir kez çıktıktan sonra, yılların bastırılmış öfkelerini dışa vurdular ve siyasal sahnenin merkezine doğru ilerlemeye başladılar. Bu noktadan sonra da "reformcular"ın da durduramadığı ve kurulu düzeni korumak için hareketin önüne geçmek zorunda kaldıkları bir aşamaya varılmış oldu. Bu aşamada siyasal tartışma ve ilginin konusu artık, "reformcu-muhafazakar" çatışması ve bu çatışmanın unsurları değil, işçi sınıfı ve emekçi halkın kontrol edilemeyen öfkesi oldu. Öyle ki, sınıf mücadelesi-halk isyanları-devrim gibi kavramların yeminli düşmanı olan burjuva yorumcular bile İran'daki gelişmeleri değerlendirirken

bu kavramlara başvurmak zorunda kalıyorlar.

Burjuvazi cephesinden bile durumun bu biçimde değerlendiriliyor olmasının birçok nedeni var. Bunlardan birisi, yaşananların geçmiş devrimleri doğuran siyasal olayların akışına uygun olarak gelişmesidir. Devrimleri genel olarak, yaygın sosyal hoşnutsuzluklar, egemenler arasında büyüyen çatlaklar, basitten karmaşığa-yerelden genele doğru gelişen, küçük kıvılcımların büyük yangınlara döndüğü, reform taleplerinin yerini düzeni değiştirme isteğine bıraktığı, toplumun her bakımdan büyük sarsıntılar yaşadığı, kurulu düzenin temellerinden çatırdadığı, siyasal ve ahlaki varlık koşullarını yitirdiği dönemler öncelemiştir. Bu aşamadan sonra ezilen yığınlar kurulu düzeni ve iktidarını hedef alan sert mücadelelerin içerisine girerek düzeni değiştirmeye muktedir olabilmişlerdir.

İran'daki olayların akışı, toplumu sarsan ve büyük değişimlerin habercisi böyle bir "devrimci durum"un işaretleriyle doludur. Yani, yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği, bu isteğin yaygın ve giderek sertleşen mücadeleler biçiminde dışa vurduğu siyasal ve toplumsal koşullardan söz ediyoruz. Fakat bu koşulların varlığı tek başına bir devrimci durumun olgunlaşarak devrimleri doğurması için yeterli değildir. Zira bu kadarı henüz devrimin nesnel imkanlarını oluşturmaktadır. Bu imkanlar ancak öznel koşullar tarafından değerlendirildiğinde, yani toplumsal mücadele devrimci bir program ve devrimci bir örgütle, yani devrimci bir partinin bayrağı altında yürütüldüğü koşullarda devrim ufukta görünür. Aksi halde tarihte sayısız deneyimden de görüldüğü üzere devrimin nesnel koşullarının şu ya da bu biçimde ezilmesi kaçınılmaz olur. Yolunu bulamayan, kendi bağımsız çıkarları üzerine hareketini geliştiremeyen işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesi, düzenin çatlakları içerisinde yitip gider.

Burjuvazi cephesinden İran'daki olayların sosyal bir devrim tehlikesini akıllara getirmesi, kuşkusuz aynı zamanda tarihsel deneyimlerinden ama özellikle İran'daki devrim deneyiminden dolayıdır. Bugünkü İslamcı diktatörlüğün kurulmasıyla sakatlanmış '79 Devrimi deneyimi, hala da hem İran halkının hem de burjuva dünyasının zihinlerinde tazeliğini korumaktadır. Bu nedenle İslamcı rejimin örgütlenme haklarından yoksun bırakıp bağımsız siyasal örgütlenmeleri biçmesine karşın sokaklara dökülen İran işçi ve emekçileri, '79'un deneyimiyle hareket etmektedirler. Ayrıca rejimin ezici baskısına karşın modern sınıf ilişkilerinin hakim olduğu İran'da işçi

sınıfı ve emekçiler kolektif mücadele yeteneklerine sahiptirler, ya da hareket içerisinde hızla bu zayıflıklarını gidermektedirler. Bunun için "reformcu-muhafazakar" burjuvazi, bir bütün olarak varlık koşullarını, '79 Devrimi'nin temel dinamiklerinin ezilmesi ölçüsünde kurumsallaştırılan gerici İslamcı rejimde bulmuşlardır. Bunun için buldukları çatlağı büyütürken hızla bağımsız bir yöne doğru uzanan işçi ve emekçi hareketi karşısında büyük bir korkuya kapılıyorlar.

Bununla birlikte İran'da en önemli sorun, işçi sınıfı ve emekçilerin öfkelerini devrimci bir mecraya taşıyacak devrimci bir partinin olmamasıdır. İran işçi sınıfı ve emekçiler, '79 Devrimi sırasında böyle bir partiye sahip olmamanın bedelini ağır biçimde ödemişlerdir. Dönemin komünist sıfatı taşıyan en güçlü partisi olan TUDEH'in bağımsız bir hareketi örgütleyecek devrimci bir programa ve kimliğe sahip olmaması, İran Devrimi'nin mollaların ellerine teslim edilmesine yol açmıştı. İşte bu aynı TUDEH, bugün bir kez daha işçi sınıfı ve emekçileri Musavi'ye desteğe çağırarak, büyük bir devrimci imkanın yitirilmesine neden olan acı tarihsel deneyimin dahi küçük-burjuva çizgisinde bir değişime yol açmadığını göstermiştir. Oysa İran'da '79 Devrimi'nin temel toplumsal gücünü işçi sınıfı oluşturmuştu. Bugün de mevcut toplumsal hareket içerisinde işçi sınıfının belirgin bir ağırlığı bulunmaktadır ve bu ağırlığı her geçen gün daha da güçlü biçimde hissedilmektedir. Fakat siyasal alanda işçi sınıfını temsil edecek, devrimci bir programa, sınıf eksikli bir siyasal anlayışa ve devrimci bir örgüte sahip bir parti görünmemektedir. Bunun için İran'da olayların mevcut seyrinin devrimci bir yön kazanması oldukça güçtür.

Fakat bu açıdan mevcut durum ne olursa olsun, yaşananların politik anlamı ve önemi unutulmamalıdır. Zira, İran'da işçi sınıfı ve emekçiler bugün için düzene karşı bağımsız bir çıkış yolu bulamaları da, bunun koşulları da bu süreç içerisinde oluşturulmaktadır- oluşturulacaktır. İran'daki durum, geleceğin işçi sınıfında ve sosyalizmde olduğunu bir kez daha göstermiştir. Devrimci sınıf partisinin varlığının hayati önemine bir kez daha işaret etmiştir. Unutmamak gerekir ki köklü tarihsel-kültürel bağları ile coğrafi yakınlıklarıyla İran ve Türkiye devrimlerinin geleceği birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Bizler, Türkiye'nin devrimci geleceğini temsil eden komünistler olarak İran'daki gelişmelere böyle bir tarihsel bakış ve sorumluluk bilinciyle yaklaşıyor, İran proletaryasının gücüne büyük bir inanç duyuyoruz.

Irak'taki işgalci güçler Türkiye üzerinden geri çekilmeye hazırlanıyor...

Bir kez daha ABD savaş makinesinin hizmetinde!

1 Mart tezkeresinin kazaya uğramasına rağmen işbirlikçi Türk sermaye devleti, Irak'ı işgal eden emperyalist ordulara aralıksız hizmet etmiştir. Komşu halkları kıyıma uğratan, Irak'ı yakıp yıkan işgalcilerin emrinde çalışan Ankara'daki Amerikancılar, bu alçaltıcı suç ortaklığını halen varlık nedenlerinden biri saymaktadırlar.

Ortadoğu politikalarını istisnalar dışında ABD'nin ihtiyaçlarını gözeterek saptayan Türk egemen sınıfları ile onların devleti, işgal boyunca Amerikan savaş makinesine hizmet ederek Irak halklarının karşısında saf tuttular. Bu süre boyunca İncirlik Üssü'nün yanısıra ülkenin kara, hava, deniz üslerini de Pentagon'daki savaş baronlarının hizmetine sundular. Hatta bununla övünebildiler.

Türk sermaye devletinin hizmet ettiği Pentagon'daki savaş baronları, Irak'ı işgal eden ABD ordusuna komuta ediyorlar. Bu vahşi ordunun 6 yılı aşan işgali boyunca Irak halklarına karşı işlediği suçlar en genel hatlarıyla şöyle sıralanabilir:

1.5 milyon Iraklı'yı katletmek, milyonlarcasını yaralayıp sakatlamak, 4 milyon Iraklı'yı mülteci durumuna düşürmek, insanlığın en zengin tarihi eserlerinin toplandığı müzeleri talan etmek, ülkenin üretici güçlerinin önemli bir kısmını tahrip ederek çalışabilir nüfusun yaklaşık yarısını işsiz bırakmak, kadınları ortaçağ karanlığına sürüklemek, ülkenin doğal zenginliklerini yağmalamak, halkları birbirine kırdırtmak... İşte ABD savaş makinesine hizmet eden Ankara'daki işbirlikçiler, komşu halklara karşı işlenen tüm bu barbarlıkların suç ortağı oldular.

Bu suç ortaklığı yeni değil elbet. 60 yıldır ABD emperyalizmi adına tetikçilik yapan Türk sermaye devleti, bölge halklarına karşı üstlendiği uğursuz roller gereği Washington'daki efendilere hizmet etmeyi sürdürüyor. Irak işgali bunun son, ama sonuncu olmayacağı malum olan örneğidir. Nitekim, direniş karşısında Irak bataklığına saplanan işgalci orduların geri çekilmek için Türkiye topraklarını kullanacak olmaları, Ankara'daki işbirlikçi takımının komşu halkların cellatlarıyla suç ortaklığına yeni bir halka eklemeye hazırlandığını gözler önüne seriyor.

NTV'de canlı yayına katılarak soruları yanıtlayan ABD'nin Ankara Büyükelçisi James Jeffrey, işgal ordularının Türkiye üzerinden geri çekileceklerini

doğruladı. Bu görevli, geri çekilmenin teknik boyutunun Ankara-Washington tarafından görüşüldüğünü belirtti.

ABD büyükelçisi konuyla ilgili soruya şu yanıtı veriyor: *"Sürekli irtibat halindeyiz, somut bir planla ortaya çıkmadık henüz. Ülkede çok fazla teçhizat var. Önümüzdeki yıl bunların bir kısmı Irak'ta kalacak, bir kısmı Afganistan'a nakledilecek, bir kısmı geri götürülecek. Özellikle geri çekilirken Türkiye ile bazı anlaşmalarımız söz konusu. Burada Türkiye ile paylaştığımız alanlar var o bölge içinde ve ne gibi olasılıklar söz konusu olacak, tabi ki konuyu daha iyi bir şekilde ele alacağız. Özellikle büyük teçhizatlar açısından."*

Açıklamalarına *"Aslında müzakere resmi bir terim oldu. Bunlar müzakereden ziyade teknik görüşmeler olarak ifade edilmeli. Ve Türk yetkilileri ile bu konuya istinaden tartışmalar yürütüyoruz"* ifadelerini ekleyen James Jeffrey, müzakere sürecinin bittiğini, halihazırda teknik işlerin görüşüldüğünü teyit etmiştir.

Yansıyan bilgilere göre işgalci ABD askerlerinin çekilmesi sırasında Mersin, İskenderun limanları ile İncirlik Üssü ön planda olacak. Çekilecek asker sayısına bağlı olarak Diyarbakır ve Malatya havaalanlarının kullanılması da gündeme gelebilecek. Karayolu ile çekilecek ağır silahlar, zırhlı araçlar ve askeri personelin güvenliğini sağlamak gerekçesiyle, Habur-İskenderun veya Habur-Mersin güzergâhı üzerinde geçici üsler oluşturulması da öngörülüyor.

Uzun süreli suç ortaklığının yeni halkasını oluşturan bu hazırlık, Türk devletinin Ortadoğu'da ABD'nin bölgesel politikalarına payandalık ettiğinin yeni bir kanıtıdır. Belirtmek gerekiyor ki, Pentagon'daki savaş baronlarının hizmetine koşmak hükümetleri aşan bir devlet politikasıdır. Nitekim yenilenen devletin "Gizli Anayasası" Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde yer alan *"ABD ile ilişkiler tarihseldir ve çok yönlüdür", "Türkiye'nin ABD ile ilişkileri stratejiktir..."*, *"NATO'daki rolümüzü korumalıyız. NATO'nun farklılaşan siyasetinde yerimiz olmalı", "Türkiye'nin ABD ile ilişkileri Orta Asya, Balkanlar, Güney Kafkasya, Ortadoğu politikaları bakımından stratejiktir. Bu konularda işbirliği, dayanışma Türkiye'nin çıkarınıdır"*

türünden ifadeler, halklara karşı ABD emperyalizmi adına tetikçiliğin devlet politikası olduğunu belgelemektedir.

Vurgulamak gerekiyor ki, iktidar ve rant uğruna birbiriyle çatışan Türk egemen sınıflarının hem "laik milliyetçi" hem "dinci milliyetçi" kesimleri Amerikan savaş makinesine hizmet etmek için birbiriyle yarışıyor. İç politikada işçi sınıfına, Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere karşı birleşenler, dış politikada ise ABD savaş makinesine hizmet etme noktasında tam bir uyum içindeler.

Hem komşu halkların cellatlarının ülkemizin topraklarını kirletmelerini engellemek hem emperyalist işgalcilerle Ankara'daki suç ortaklarını teşhir etmek için mücadeleyi yükseltmek zorunludur. Tüm tutarlı ilerici-devrimci güçler, emperyalizme ve gericiliğe karşı birleşik mücadelenin geliştirilmesi uğruna çaba harcamakla yükümlüdür.

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

Konya Üssü savaş aygıtı NATO uçaklarına açıldı...**“NATO ve ABD üsleri kapatılsın!”**

Afganistan'da bulunan NATO uçaklarının Konya'da eğitim yapacakları iddiası Dışişleri Bakanlığı sözcüsü tarafından resmi bir açıklama ile doğrulandı. Dışişleri Bakanlığı, Afganistan'da 8 yıldır katliamlarda kullanılan NATO'ya ait Awacs uçaklarının Konya Üssü'nü kullanmasına izin verildiğini şu sözlerle açıkladı: “Gerek ISAF operasyonuna yaptığımız kapsamlı katkılar çerçevesinde, gerek dost ve kardeş Afganistan'ın hava trafik hizmetlerine yardım amacıyla, Awacs uçaklarının belirli bir süre Konya Hava Üssü'nü kullanmaları ülkemizce uygun bulunmuştur.”

Bugüne kadar askeri eğitim ve öğrenim kurumlarında yüzlerce askeri personele eğitim verildi. İki ülke hava kuvvetleri arasında Alçak İrtifa Uçuş Eğitimi, Elektronik Harp Eğitimi ve Anadolu Kartalı Eğitimi yapıldı. Savunma sanayi alanında çok önemli işbirliği örnekleri gerçekleştirildi. F-4 ve F-5 uçakları ile M-60 tanklarının modernizasyonu ve “MALE” tipi insansız hava aracı birlikte üretildi. Tüm bu anlaşmaların altında dinci partinin kurduğu hükümetin ve sermaye devletinin imzası var.

Siyonist İsrail'in katil uçak ve pilotlarına eğitim alanı olarak kullanılan Konya Hava Üssü, şimdi de NATO'nun Afganistan halkının kanını döken silahları ve bombaları taşıyan uçaklarına hizmet edecek. Bu açıklama, sermaye devletinin Filistin'den sonra Afganistan'da da gerçekleşen katliamlara hem onay hem de destek verdiğinin açık itirafıdır.

Türkiye NATO üsleriyle dolduruldu. Diyarbakır'dan Konya'ya, Malatya'ya kadar NATO üsleri kuruldu, bölge halklarına tehdit gücü olarak kullanıldı. Kağıt üzerinde NATO'ya ait gözükten üsler, gerçekte ABD'nin çıkarlarının beççiliğini yapmaktadır. Irak halkının başına bu üslerden havalanan Amerikan uçakları bomba yağdırmakta, kardeş halklar topraklarımızdan kalkan uçakların taşıdığı ölüm kusan silahlarla katledilmektedir.

NATO, devletleri ve ordularını denetime alarak onları yönlendiren bir güçtür. Bu ordular, NATO aracılığıyla ABD'nin hizmetkarı ordular haline geldiler. Türk ordusu bugün tam da bu durumdadır. Amerika adına bölgede jandarmalık yaptı. Amerika adına Yugoslavya'ya, Somali'ye, Afganistan'a bu ülkenin çocuklarını gönderdi. Şimdi de Amerika emperyalizminin menfaatleri çerçevesinde NATO'ya Konya Üssü'nü kullanıyor.

Dinci parti, Konya Üssü'nü ABD'ye peşkeş çekiyor...

Dinci partinin Konya'da bulunan hava üssü NATO'nun, aynı zamanda ABD'nin emrine vermesi ilk icraatı değildir. Daha önce de benzer icraatlarda bulunmuştur. Konya Üssü daha önce, dinci partinin önerisi ile İsrail'in de hizmetine açılmıştı. Filistin'i yıkıp yakan, çocukları, kadınları, masum sivilleri katleden İsrail pilotları, Konya Üssü'nde eğitim gördüler.

Dinci parti, Davos türünden sözde İsrail karşıtı çıkışlar yaptı. Öte yandan İsrail ile süren hiçbir askeri ve ticari anlaşmayı iptal etmedi. İptal etmek bir yana, tam 15 yeni anlaşma imzaladı. Bu anlaşmalar çerçevesinde ortak askeri hareketler yapıldı ve halen de yapılmaktadır. Örneğin bölge halklarının üstüne bomba yağdıran İsraili pilotlar Konya Ovası'nda

deneyim kazanırken, sınır ötesi saldırıları sürdüren Türk ordusu, İsrail'in insansız hava araçlarıyla elde edilen bilgilerle saptanan hedefleri bombalamaktadır.

Konya Üssü'nün NATO hizmetine sunulması, özelde dinci partinin genelde sermaye devletinin Büyük Ortadoğu Projesi'ne verdiği desteğin yeni bir örneğidir. Zira hem dinci parti hem de sermaye devleti, BOP'u “kendi projesi” gibi sahipleniyor, savunuyor. İşbirlikçilikte sınır tanımıyor. Türkiye'nin boydan boya emperyalizmin bölge halklarına karşı saldırı ve tehdit amaçlı olarak kullanılması için var gücüyle çalışıyor. Dinci kimliğini, ABD ve İsrail'e yönelik Türkiye halklarının dizginlenmesi çerçevesinde kullanıyor. Dinci parti Ortadoğu'da ABD'nin güç olması için var gücüyle çalışmaktadır. Hiç kuşkusuz Konya Ovası'nın Afganistan'ı kana boğan uçakların emrine verilmesi tam da bu uşakça tutumun ifadesidir.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya kalıcı olarak yerleşmesi, yeraltı-yerüstü zenginliklerini sömürmesi, enerji yollarını kontrol altında tutması, ülkelerin pazarlarını emperyalist kapitalizmin sömürü ağına dahil etmesi, tüm bunlar için işgal, tehdit, tecrit ve ambargo dahil her yola başvurusu; BOP denilen projenin temellerini oluşturmaktadır. Bir başka deyişle, BOP Amerikan emperyalizminin dünya egemenliğinin bir parçasıdır. ABD ve NATO üsleri de bu amaç için kullanılmaktadır.

Konya Üssü'nden kalkan uçaklar, Ortadoğu halklarının kanını dökecek silah ve bombaların nakliyesinde kullanılacaktır. Genelde sermaye devleti, özelde dinci parti bu suçu bilerek, isteyerek, çıkarlarını korumak için işliyor. ABD'ye daha fazla yaranmak için işbirlikçilikte, emperyalist çıkarlara taşeronlukta sınır tanımıyor.

İncirlik'ten Sinop'a, Malatya'dan Diyarbakır'a, Konya'ya kadar onlarca alana yayılmış bulunan ABD-NATO üsleri, yıllardır Ortadoğu halklarına karşı kullanılıyor. 1991 Körfez Savaşı'nda da “Musul ve Kerkük'ü ele geçirme” hesapları yapan sermaye devleti, Ortadoğu halklarına karşı ABD'yle aynı safta yer almıştı. O dönemde hükümette ANAP vardı. 1996 yılında İsrail'le yapılan “Askeri İşbirliği ve Eğitim Anlaşması”, Ortadoğu halklarına karşı, siyonistlerle işbirliğinin daha kapsamlı ve pervasız hale getirilmesi açısından bir dönüm noktasıydı. Bu anlaşmanın altında milli görüşçü Erbakan ile Çiller'in oluşturduğu Refah-yol hükümetinin imzası vardı. 12 Ocak '98'de Akdeniz'de yapılan, Türkiye-İsrail-ABD deniz tatbikatı, Ortadoğu halklarına karşı açık bir

tehdit ve gözdağı idi.

Üslerin kapatılması ve NATO'dan çıkılması için mücadeleye!

Yıllardır NATO üslerinden kalkan uçaklar, Ortadoğu halklarına karşı suç işliyor. Sermaye devleti ve hükümetleri tüm bu suçlara yardım ve yataklık yapıyor. Üslerden kalkan Amerikan uçakları, Irak'ı ve Afganistan'ı yüzlerce kez bombaladı. Bu saldırılar nedeniyle yüzlerce kişi yaşamını yitirdi. Ve şimdi, ABD'nin Afganistan'a yönelik katliamlarında yine bu üsler kullanılacak.

Sermaye devleti yıllardır, Afganistan ve Irak halklarının katledilmesine suç ortaklığı yapıyor. Bu doğrultuda tetikçilik yapıyor. İsrail'in suç ortağı olmaktan geri durmuyor. Bunun için İran halkları hedefe çakılıyor. Ortadoğu halklarına gözdağı verilmek isteniyor.

NATO'da olmak Amerika emperyalizminin ucuz askeri olmaya rıza göstermektir. NATO ülkeleri arasında en ucuz maliyetli asker Türkiye'ninkidir. Kore'de işçi ve emekçi çocuklarının kanını satma karşılığında sermaye devleti NATO üyesi olabildi. Hala da NATO kararları çerçevesinde yüzlerce işçi ve emekçi çocuğu, Afganistan vb. çatışma alanlarına sürülüyor.

NATO'da kalmak ABD emperyalizmine karşı çıktığı için cezalandırılmak istenen kardeş halkların kanına girmek demektir. NATO'da kalmak, ABD'ye gönüllü askerlik yapmak demektir. Ya Türkiye'ye saldırı olursa yalanı artık hiç kimseyi kandıramaz. NATO'ya girerken de böyle bir “tehlike” yoktu, bugün de yoktur. Aksine NATO'da kalmak Türkiye'nin halkların gözünde bir düşman haline gelmesi demektir.

Üslerin kapatılması, Ortadoğu halklarının katledilmesinde “suç ortağı” olmamak için gereklidir. ABD'nin saldırganlığının şemsiyesi haline gelen “NATO'dan derhal çıkılsın” talebi ile birlikte “Emperyalist savaşa hayır!”, “NATO'ya hayır!”, “NATO üsleri kapatılsın!” talepleri ile mücadele yükseltmelidir. Üslerin kapatılması için yürütülen mücadele, geniş işçi ve emekçi kesimlerle hareket etmenin zeminini güçlendirecektir. Ancak eşit, sınırsız ve sınıfsız özgür bir gelecek mücadelesi, emperyalist-kapitalist düzenin sonunu getirecektir. İşte o zaman dünya halkları artık kan ve gözyaşı dökmeyecektir. Devrimciler ve komünistler, bu ayrımı yapmalı ve mücadeleyi yükseltmelidir.

Haramilerin saltanatını koruyan tetikçiler

İstanbul Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah**'ın Osmaniye'ye vali olarak atanmasının ardından, boş kalan koltuğa İzmir Emniyet Müdürü **Hüseyin Çapkın** atandı. Cerrah'ın Osmaniye'ye gidişinin terfi mi yoksa sürgün mü olduğu çokça tartışıldı. Keza akabinde, Vali Muammer Güler'in durumu da burjuva medyanın köşe yazarlarının merak konusu oldu.

Cerrah ve Güler ikilisinin ne kadar uyumlu çalıştıklarının örneklerini işçi ve emekçiler çok yakından bilmekteydiler. Şimdi, hiç kuşkusuz ki Güler ve Çapkın da sermayenin sömürsünü daha kolay gerçekleştirebileceği, "asayişli berkemal" bir İstanbul yaratmak için canla başla çalışacaklardır. İşçi ve emekçilerin sırtına inen coplar tozlanmayacak, devrimcilere, hatta dur ihtarına uymayan sıradan insanlara sıkılan kurşunların çıktığı silahların namluları soğumayacaktır. Her şeyden önce bu yeni ikilinin yan yana gelişleri de bir ilk değildir. Daha önce Antep'te sermayenin huzurunu korumak için icra ettikleri görev burjuvazinin böyle bir tercih yapmasının teminatı olmuştur.

Yine Celalettin Cerrah'ın insan hakları ihlalleri sıralamasının en başına yerleştirdiği İstanbul'u, Hüseyin Çapkın'ın Emniyet Müdürlüğü'nü yaptığı İzmir'in takip ediyor olması, bu değiş tokuşun aslında namluyu tutan elin değişmesinden ibaret olduğunu da göstermektedir.

Bu ikilinin Antep'teki uyumuna geçmeden önce Çapkın'ın geldiği İzmir'den de birkaç örnek vermek gerekir. İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne 10 Mayıs 2006'da getirilen Çapkın'ın hak ihlallerindeki hızını, 2007 Haziranı'nda Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda (PVSK) yapılan değişiklik artırdı.

İşte Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) raporuna da giren bu örneklerden bazıları:

23 Ekim 2007: Emrah Gider Konak'ta bir polis tarafından, "görevli memura direndiği" gerekçesiyle karnına sıkılan kurşunla öldürüldü.

24 Kasım 2007: 20 yaşındaki Baran Tursun Karşıyaka'da, "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle başından vurularak öldürüldü. 2 yıl süren yargılamanın sonucunda devlet terörü hukuk terörüyle devam etti. Tutuksuz yargılanan Polis Oral Emre Atar yalnızca 2 yıl 1 ay ceza aldı.

9 Eylül 2007: İzmir Fuarı'nda gözaltına alınan gençlerin avukatları, müvekkillerini görmek için ısrar edince polis tarafından dövülerek gözaltına alındı.

8 Ocak 2008: Hasan Köse, kendisinden kimlik soran fakat kimliklerini göstermeyen sivil polislerle çıkan tartışma sonucu vuruldu ve hastaneye kaldırıldı.

23 Mart 2008: Gündoğdu Meydanı'nda yapılmak istenen Newroz kutlamasına saldıran polis yüzlerce kişiyi döverek gözaltına aldı. 2 kişi bu saldırılarda sakatlandı.

5 Mayıs 2008: Doktor Deniz Yazıcı, yanındaki arkadaşı hakkında "arama kararı" olduğu gerekçesiyle dövülerek ekip aracına bindirildi, boş arazide ve karakolda da dövüldü. Yazıcı ve arkadaşı, polislerin "Baran Tursun'u vuranlara ne oldu ki bizlere de bir şey olsun" dediklerini söyledi.

9 Mayıs 2008: Çiğli Güzeltepe'de D.Ö. (17), V.Ö. (15) ve K.K. (15) adlı 3 çocuk, "polise küftükleri" ileri sürülerek gözaltına alındılar. Götürüldükleri Güzeltepe Karakolu'nda ve daha sonra götürüldükleri karakolda da işkence gördüler.

3 Temmuz 2008: Konak'ta bir işyerinde hırsızlık

yaptığı iddia edilen Uğur Olukkaya, yine "dur ihtarına" uymadığı gerekçesiyle vuruldu.

29 Ağustos 2008: Narlıdere'de Saygı Sönmez, parkta tanık olduğu kavgayı ayırmak isterken gözaltına alındı. Karakolda gördüğü işkence sonucu elmacık kemiği çöktü, çenesinde iki kemik kırıldı.

6 Şubat 2009: S.K. (16) ve S.K. (19) adlı iki kardeş, F.Ç. adlı sivil polisin kızına "laf attıkları" gerekçesiyle götürüldükleri Enes Bediz Karakolu'nda dövüldü, birinin kulak zarı patladı.

30 Ocak 2009: Cahit İlideniz, Cahit Bayık, Miran Bilgin, Ramazan İlideniz ve Hamza Öztürk gözaltına alındıkları Işıkkent Karakolu'nda önce işkenceye maruz kaldılar, ardından karakolu temizlemeye zorlandılar.

Hüseyin Çapkın'ın İzmir Emniyeti'nin başındayken imza attığı kanlı icraatlar bunlar. 1994 ve 1998 yılları arasında Antep'te sermayenin huzurunu birlikte sağlayan Hüseyin Çapkın ile Muammer Güler ikilisinin bazı icraatları ise şöyle:

Çapkın, Antep'e 1993'te atanır. Güler ise, Çapkın'dan bir yıl sonra, 1994'te Antep Valiliği'ne getirilir. Gözaltında kayıpların günlük olağan hale geldiği dönemlerde Antep'te de kayda girmeyen birçok kayıp ve "faili meçhul" cinayetler yaşanmaktaydı.

Yılmaz Özdemir ve Mehmet Doğan 1995'te, 1997'de de Vakkas Sabancı kaçırılıp kaybedilen insanlara sadece birkaç örnektir. 1996'da Diyarbakır Cezaevi'nde gerçekleşen katliamdan sonra Gaziantep'e sevk edilenler arasında olan Ali Yermiş ise, tedavi gördüğü Gaziantep Devlet Hastanesi'nde işkence gören kişilerden yalnızca biridir.

30 Aralık 1997'de Adana'dan Gaziantep'e giden 28 yaşındaki Esmâ Aslanboğan, Nurdağı ilçesinde verilen molada otobüsten iner. Gaziantep polisi tarafından kaçırılan ve sürekli kaybedilmekle tehdit edilen Arslanboğan, Adana TEM'e teslim edilir ve 5 gün boyunca işkence görür.

1996 Haziranı'nda ise Gaziantep Üniversitesi'nin karşısında bulunan Karataş bölgesinde öğle saatlerinde, polis bir grup üzerine ateş açar. Bir kişi ağır yaralanırken, yaralı olarak kurtulan iki kişi de

gözaltına alınır.

Bu ikilinin, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesindeki tutumlarına en iyi örnek Antep'te gerçekleşen Ünalı Dokuma işçilerinin mücadelesine gösterdikleri tahammülsüzlüktür. Ünalı Dokuma işçileri 1996'nın Temmuz ayında hakları için direniş geçireler. 1 ay boyunca talepleri için mücadele eden, sokağa çıkan dokuma işçileri direnişleri süresince polis baskısına maruz kalırlar. Bu süre zarfında sık sık işçilerin örgütlü olduğu Dokuma İşçileri Derneği polis tarafından dağıtılır, eşyaları kırılır, topladıkları yardım paralarına el konulur. Bölgeye her gün yeni polisler gönderilir, baskı sürer. Haklı talepleri için mücadele eden dokuma işçilerine Vali Güler "Derneğin işçiyi greve götürme yetkisi yoktur. Dernek gerekirse kapatılacaktır. Tüm işçiler üç-beş baldırı çıplığın tehditlerine boyun eğmeden işbaşı yapın" demektedir. Ancak ne emniyet müdürü Çapkın, ne de Vali Güler dokuma işçilerinin mücadelesini engellemeyi başaramamış, dokuma işçileri mücadeleden kazanımla çıkmışlardır. Vali Güler'in "baldırı çıplaklardan" korkusu ise Taksim 1 Mayıs'ı üzerinden de kolayca görüldüğü gibi devam etmektedir.

Sermaye iktidarının attığı bu atama adımının nasıl bir hesaba dayandığını anlamak zor değildir. İşçi ve emekçileri insanca yaşama olanağından mahrum bırakarak, geleceğinden endişeli, güvencesiz, huzursuz bir ortam yaratan sermaye, kendi huzuru ve saltanatının güvencesi için elbette bu ikiliden de çok şey beklemektedir. Haramilerin; saraylarında, malikânelerinde gözlerini rahatça kapatıp uykuya dalacakları bir İstanbul hasreti taşıdıklarından kuşku yoktur. İstanbul'un kaldırılmalarına emekçilerin sırtından elde edilen milyarları ekip, "lale devri" yaşayanlar iyi bilmelidir ki kavganın başkentinde, işçi ve emekçilerin huzurunu kaçıranlar asla huzur bulamayacaklardır.

Onlar kendilerini saraylarının içinde geçen İstanbul masallarıyla avuta dursunlar, İstanbul, haramilerin saltanatının yıkılacağı, sosyalizmin kurulacağı günü özlemle beklemektedir. Sınıf devrimcileri İstanbul'u bu "görkemli bayrama" hazırlamaktadır.

“Devrim için çok nedenimiz var!”

Bu toz duman içerisinde, kopartılan bunca gürültünün ve patırtının ortasında değişmeyen şeyler de var elbette. Sermaye sınıfının emek üzerindeki sömürsünü hiçbir “olağanüstü” yeni gelişme etkilememektedir. İnsanlık tarihinde yaşanmış en ahlaksızca hırsızlık vakası olan bu sömürü sistemi kendi kurallarıyla işlemeye devam etmektedir. Çıkar odaklarının siyasi temsilcileri, bu rant paylaşımında kozlarını bir takım “belgelere” dayanarak daha açık oynarken, gürültüye giden de çok şey olmaktadır.

Bunlara bir örnek AKP’den ayrılan Abdülülatif Şener’in söyledikleridir. Şener, her suç ortağının yaptığı gibi bildiklerini kirli ortaklık bozulunca söylemektedir. Fakat bu durum söylediklerinin önemini azaltmamaktadır. Şener’in itirafına göre bugün mecliste 300 milletvekilinin suç dosyası “dokunulmazlık” zırhı nedeniyle bekletilmektedir. Ve bu dosyalardan 260’ı ismini “ak”la makyajlayıp aklandığını sanan AKP’ye aittir. Şener’in bu itirafı, maskesi çoktan düşen AKP’yi hedeflese de sorunun esas kaynağının haksız kazanç sağlamanın adı olan kapitalist sistem ve bu sistemin savunucusu düzen partileri olduğunu yeniden göstermektedir. AKP’nin makyaj hilelerinin arkasında saklanan bu sistem gerçeğidir. Yine Şener’in kendisi de sermayenin elindeki bir başka makyaj malzemesidir.

Bu sürece denk gelen bir başka gerçek de asalakça bir yaşama bünyelerini çoktan alıstırmış olanların, insani duygularını da aynı süreç zarfında bünyelerinden atmış olduklarıdır. Geçtiğimiz birkaç gün içerisinde resmi plakayla işlenen bir cinayet ve devamı tüyler ürpertecek, insanın kanını donduracak cinstendir. Olayın gelişimi şöyledir:

18 Haziran günü Mersin’in Erdemli İlçesi’ne bağlı Limonlu Beldesi’nde motosikletli 32 yaşındaki Hasan Boz’a çarpan MHP Mersin Milletvekili Kadir Ural Boz’un ölümüne neden oldu. Yapılan incelemeler Hasan Boz’a çarpan aracın sahibinin MHP’li vekil olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Medyaya yansıdığı kadarıyla Boz’un ailesi de MHP’li vekilden şikâyetçidir. Kazada yaşamını yitiren asansör tamircisi Hasan Boz’un eşi 2 çocuk annesi Sümeyra Boz şunları söylemiş: “Eşimin ölümünden milletvekili Kadir Ural sorumludur. Eşim yaptığı bisiklet kazasından sonra yerde yatarken, araç ezip ölümüne neden olup kaçmış. Olay yerinde durup eşime yardım etmesi gereken milletvekilin kaza yerinden kaçmasını ona yakıştıramadık.” Baba Mustafa Boz ise “En aşağı yüz metre oğlumu sürüklemiş, o şekil bırakmış. 200-300 metre mesafede arabasını gizlemiş. Sonuna kadar davacıyım. Avukat tuttuk, şikâyetçiyiz” diye konuştu. Anne Ayşe Boz ise “Çarpmış niye kaçmış? Niye haberini bize vermemiş? Niye bizim ile olmamış? Hiç vicdan yok mu bu adamda, çarpıp niye kaçıyor, niye gelip acımızı paylaşmıyor? Hem çarptı da hem kaçtı. Bir an evvel bu adamın cezasını çekmesini istiyorum” demektedir.

Düşünün ki sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin sırtından asalakça bir yaşamı devam ettirebilmesi için yeni yasaların, paketlerin çıkarılması yetmezmiş gibi... Kriz geçiren bir sistem gerçeğini cinnet geçiren bir toplumun takip etmesi yetmezmiş gibi... Her talihsiz ölümden tabutların emekçi evlerinden kaldırılıyor olması bir kadermiş gibi... Önlenbilir hastalıklar nedeniyle birçok insanımızın göz göre

göre hayatını kaybetmesi normalmiş gibi... Otomotiv tekellerinin kârına kurban edilen trafik kazaları olağan bir durummuş gibi... Geliyorum diyen depremlere karşı alınmayan önlemler ortadayken... Sistem savunucularının doğrudan sebep oldukları ölümler karşısında sergilenen bu ve benzeri tutumların affedilir bir tarafı olabilir mi?

Hatırlayın! Daha yeni Bursa’daki bir hastanede, ucuza kaçmak için alınmayan önlemler sonucu çıkan yangında hayatını kaybeden insanların ölümü Sağlık Bakanı tarafından nasıl bir yüzüzlükle karşılanmıştı: “zaten yoğun bakımda ölmek üzere olan hastalardı.”

Bizler, burjuvaziye ve hizmetkârlarına göre vakti gelince ölmesi gereken bir sınıfın mensuplarıyız. Ölümümüzün doğal olup olmamasının onlar için hiçbir önemi yoktur. Katlimize sebep, ya bir kurşunla ya da bu örnekte yaşandığı gibi bir trafik kazasıyla olsa da sonuç değişmemektedir. Bunca haksızlığın, bunca vurdumduymazlığın, bunca utanmazlığın gerisinde bu vardır.

Hayatta kalmayı başardığımızda emeğimizi gaspedenler, tepemizde uçuşan bu akbabalardan

başkası değildir. Marks’ın deyimiyle “gölgesini bile satmadığı ağacı kesmekte tereddüt etmeyenler” için yeri geldiğinde ölümlerimiz bile yalanları için bir sermayedir. “Kutsal vatan toprakları” da çek defterleri, banka hesaplarıdır.

Ölü soyucuları ellerini kanla yıkarken, gözleri, akmakta olan kanın biriken bir öfkenin damarından geldiğini göremeyecek kadar da körelmiştir. İşte o gözlerden, sadece kameralar karşısında “gözyaşlarının” aktığı medyatik ayınlar düzenlenerek oyun ustaca dramatize edilir. Verdikleri sadakaları milyonlara izlettirenler, iyiliklerin söylenmeyeceği erdeminin çok uzağındadırlar. Çünkü kalpleri para para diye çarpanların tenlerinde insandan eser bulmak imkânsızdır.

Haksız kazançlarla başları dönenler, bu son trafik kazasında da görüldüğü gibi sebebi oldukları bir ölüm karşısında da bu kadar rahat davranabilmektedirler. Gerçekte bunda şaşılacak bir taraf da yoktur. Tüm bunların gösterdiği tek gerçek ise, bizim devrim için ne kadar çok nedenimizin olduğudur.

12 Eylül zindanlarından faşist cuntaya verilen tok yanıt: ‘84 Ölüm Oruçları

12 Eylül’de ağır bir yenilgi alan devrimci hareket için asıl sınav faşist cuntanın zindanlarında yaşanacaktı. Türlü işkencelerle, tecavüzlerle, katliamlarla toplumsal hareketi boğmaya çalışan faşist askeri cunta da bunun farkındaydı. Gözaltına alınarak ve tutuklanarak zindanlara doldurulan devrimcilerin önce örgütsel ilişkileri deşifre edilmeye bununla paralel olarak da devrimci kimlikleri ve inançları kırılmaya çalışılıyordu.

Sermaye devleti ‘80 öncesinin devrimci yükselişinin yarattığı devrimci değerleri tasfiye etmek için tüm gücünü kullanıyordu. Bu savaşın mevzisi ise artık fabrikalar, sokaklar ya da meydanlardan önce zindanlardı. Çünkü devrimci hareketin ileri kadrolarının büyük bölümü tutsak düşmüştü. Aldığı kolay yenilginin şokunu üzerinden atamayan ve sınırlı direnişler dışında olumsuz bir sınav veren devrimci harekete karşı vurulması planlanan prangaların başında ise Tek Tip Elbise dayatmasıydı.

Kimliksizleştirilmenin temel adımlarından biri olan TTE dayatması öncesinde 14 Ağustos ‘83’te devlet devrimci tutsaklara yönelik kapsamlı bir saldırı başlatmış ve o güne kadar sınırlı direnişlerle kazanılan hakları da gaspetmişti. Cezaevi yönetimi koşullardaki kitap, defter, kalem ve TV gibi eşyaları topladı ve ince arama uygulamasını getirdi. Avukat ya da aile görüşlerine, havalandırmaya, mahkemeye, revire götürülürken mahkumlar çırılçıplak soyularak aranıyor. 14 Ocak ‘84’te yeni bir operasyon gerçekleştirilerek koşullardaki pantolon, kazak, gömlek, ceket gibi giysilere el konuldu. Mahkumları TTE’ye zorlamak için yapılan bu saldırıya karşı devrimci tutsaklar çarşaf ve nevresimlerden diktikleri giysileri giymeye başladılar.

TTE dayatması devrimci güçler tarafından 13 Nisan’da Metris ve Sağmalcılar Cezaevleri’nde başlatılan Ölüm Oruçları ile yanıtlı. Tek tip elbise dayatmasının kaldırılması, siyasi mahkum statüsünün tanınması, işkencenin son bulması gibi taleplerle yola çıkan devrimciler, hem cuntaya hem de zindanlarda devrimci ideallerini kaybederek teslimiyeti seçenlere karşı direniş bayrağını yükseltti.

Sermaye devleti direnişi bastırmak için türlü yöntemlere başvurdu. Önce direnişçileri tecrit etti, ardından “gizli gizli yiyorlar” türü yalanlarla kamuoyunun tepkisini engellemeye çalıştı. Direnişin ilerleyen günlerinde bedenleri zayıf düşmüş tutsaklara işkence yapmak için türlü bahaneler bulunuyor, koşullar gürültü ile aranıyor, eşyalar dağıtılıyor ve tutsaklar ayağa kaldırılarak sayım vermeye zorlanıyorlardı. Tek tip elbise giymeyi reddeden tutsaklar havalandırmaya çıkarılırken ya da mahkemeye götürülürken çırılçıplak soyuluyor, TTE’yi reddettikleri için de iç çamaşırları ile götürülüyorlardı.

Sermaye devletinin tüm bu uygulamalarına rağmen devrimci tutsaklar direnişi 75 gün boyunca kararlılıkla sürdürdüler. Direnişte TİKB önder kadrolarından Fatih Öktülmüş ile Devrimci Sol tutsaklarından Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci şehit düştüler. 75 günün ardından 26 Haziran günü direnişçiler gerçekleşen görüşmelerde TTE dayatmasını kabul etmeyeceklerini ve verilen elbiseleri giymeyeceklerini belirterek eylemlerine son verdiler. ‘84 Ölüm Oruçları düzenin saldırılarına 12 Eylül zindanlarından verilmiş tok bir yanıt olurken Tek Tip Elbise uygulamasının geri çekilmesi mücadelesinde de kilit bir rol oynadı.

Mafyalaşan tekstil sektörü, sektöre dönüşen mafya çeteleri...

Bilindiği gibi sınıf devrimcilerinin Sabra Tekstil'de dağıttığı Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultay bildirilerine karşılık Sabra patronu önce saldırmış, sonra silahlı köpekleri aracılığıyla kurşun sıkmıştır. Gözleri dönen bu leş kargaları, ayağında kurşun-yaralı halde yerde yatan devrimci işçiye bir kurşun daha sıkmakla kalmamış, tekmelerle darp etmişlerdir. Tüm bunlar yetmemiş, ardından devletin kolluk ve yargı güçlerinin terörü devreye girmiştir. Bu saldırıları protesto eden üçü kadın dört sınıf devrimcisi tutuklanarak tabutluklara gönderilmiştir. Bu olay mafya-patron, polis ve yargıç üçgeninin bu sömürü düzeni kapitalizmin özünün nasıl işlediğini bir kez daha gösteriyor.

Sınıf çalışmamız esnasında bu saldırılarla daha önce de "bu boyutta olmasa" da Ravelli'de, Mert Çelik'te, Günkar Tekstil'de de karşı karşıya kaldık. Bu saldırılara karşı yanıtımız Sabra Tekstil asalağına verdiğimiz yanıtın farklı olmamıştır/olmayacaktır. Fakat esas sorun geçmişte başta bu fabrikalarda çalışan işçiler olmak üzere gerek bölgemizdeki sayısız fabrikada, gerek Türkiye'nin birçok yerindeki fabrikalarda hak talep eden işçilerin darp edilmiş, tehdit edilmiş ve intihara sürüklenmiş olmalarıdır. Sabra Tekstil şahsında işçi sınıfına dönük olan bu saldırılar ilk olmamıştır. Kriz içinde debelenen asalak patronların bu saldırıları asıl önümüzdeki süreçte artarak devam edecektir. Sınıfın bilinçlenmesi, buna karşı savunma ve karşı saldırı mekanizmalarını oluşturması hayati bir önem taşımaktadır.

Mafya yasadışı kapitalizm, kapitalizm de yasal mafyadır!

Türkiye'de başta perakende, tekstil, inşaat ve sağlık olmak üzere birçok sektörün mafya ile içli dışlı olduğu, genel olarak bilinen bir gerçektir. İşçi sınıfını ve emekçileri semirdikçe daha da çok kazanan, palazlandıkça daha da çok semiren bu asalaklar dev holdinglere dönüştükçe, kirli ellerini her yöne atıyorlar; "para gelsin de nereden gelirse gelsin!" Uyuşturucudan kadın ve insan ticaretine, tefecilikten tetikçiliğe, spordan siyasete, sahtecilikten silah-oto kara para ve her türlü malın kaçakçılığına kadar her türlü kirli işi yapmaktan geri durmuyorlar. Emekçilerin cesetleri üzerinden palazlanan bu leş kargaları kısa sürede bu ülkenin "saygın işadamları" unvanına şayan oluyorlar.

Bu kirli işlerin, patronlarla mafyanın içli-dışlı olması bu düşünlerin tercihinden çok, bir sistem olarak kapitalizmin özünü oluşturuyor. Onlar da bu sayede kapitalizmin sömürü çarkını döndürüyor. Kapitalizmin özünü oluşturduğu için de, içli dışlı olan eli kanlı katilleri, asalak patronları, çeteleri ve mafyayı dönüp dolaşıp yeniden üretiyor. Nasıl ki bataklık sürekli sinek üretiyorsa!

Mafya ne Türkiye'de, ne de dünyada istisnai ya da arazi bir olgudur. Bir dünya sistemi olan kapitalizm kendi bağrında taşıdığı mafyatik özü her yere götürmüştür. Mafya dünyanın her yerinde burjuvazinin koltukaltı değneği olmuştur. Kimi kapitalist ülkelerde sistemi denetleyen özel bir aygıttır. Mafya, başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere bütün dünyada komünist, halk ve gerilla hareketlerine karşı burjuvazinin tetikçiliğini yapmakla

kalmadı. Aynı zamanda tüm dünyada işçilerin, ilerici sendikacıların ve çiftçi hareketlerinin öncülerini katleden vurucu timi olagelmıştır. Emperyalizmin başta silah tekelleri olmak üzere CocaCola, Cargill, Mc Donald's gibi tekellerin çıkarları için son yıllarda Latin Amerika ülkelerinde mücadele eden işçileri, işçi temsilcilerini ve çiftçileri katlettikleri bilinen bir gerçektir.

Kapitalizm spekülatif sermayesini, her türlü kirli parasını kumarhaneleri olan büyük bankalar ve borsalar üzerinden tüm dünyada dolaştırmaktadır. Bankalar ve borsalar aracılığıyla hem yüksek komisyonlar karşılığı kara para aklıyor, hem de bu yolla elde edilen gelirlerle mafya örgütlerini finanse ediyor. Kara para bankacılık sisteminde aklanarak dolaşarak ve hem "yasal" faaliyetlere, hem de yine yeraltının finansmanına akıyor. Kara paranın yatırım araçları arasında devlet tahvilleri ve hazine bonoları da bulunuyor. Pek çok ülkede mafya örgütleri devletlerin önemli borç kaynağı durumunda ve böylesi araçlar vesilesiyle hükümetlerin ekonomik ve sosyal politikalarını belirlemede dahi etkili oluyorlar.

Bir mafya cumhuriyeti olarak Türkiye sermaye devleti!

Kan deryası üzerine kurulu olan Türkiye kapitalizmi daha kurulurken çetelerle, mafyalarla ve tetikçilerle içli-dışlı olarak kurulmuştur. Kuruluşundan itibaren başta Kürt halkı ve azınlık halklara, işçi sınıfına, aydınlara ve devrimcilere karşı kanlı katliamlar yapmaktan geri kalmamıştır. İçerde kanlı katliamlar yapmakla kalmamış, dışarıda kardeş halklara karşı Amerikan ve Alman emperyalizminin tetikçiliğini, ileri karakol görevini üstlenmiştir. Birleşmiş Milletler'in 1997 yılında yayımladığı "Dünya Uyuşturucu Raporu"nda, Türkiye'nin "uyuşturucu merkezi" olduğu ifade edilmektedir. Uyuşturucu güzergâhı, çoğunluğu müslüman olan, doğunun en yoksul ülkelerinin üzerinden geçtiği belirtilmektedir. Buna gelinen aşamada Türkiye kapitalizminin mafyalaşan ve her yönüyle çürüten yapısını eklemek gerekiyor. Polisinden ordusuna, yargısından patronuna kadar her yönüyle, her yerden çeteleşen ve mafya cumhuriyetine dönüşen yapısını eklemek gerekiyor.

Türkiye sermaye devletinin Kürt halkına, devrimci hareketlere ve işçi sınıfına karşı yürüttüğü imha savaşında tetikçilik yapan karşı-devrimci güçlerini, uyuşturucu ve kara para ticaretinin ve emperyalizme uşaklığın bedeli elde edilen gelirlerle finanse ettiği gerçeği genel olarak biliniyor. Başbakanlığın örtülü ödeneğinden trilyonlarca liranın kimseye hesap

verilmeksizin aktarıldığı kontrgerilla içinde görev almış ülkücü faşistlerin, uyuşturucu trafiğinde köşe başlarını tuttıkları herkesin malumudur. Bir kısmı Kürt halkına karşı kontrgerilla faaliyeti finansmanında kullanılmak bir kısmı da şahsi hesaplara geçmek üzere, mafyatik ekonomik ilişkilerle sağlanan gelirler devletin koruyucu kanatları altında elde edilmiştir.

Mafya cumhuriyetinde mafyalaşan tekstil sektörü!

Dünya çapında kapitalizmin yarattığı krizi fırsata dönüştüren, kara para aklamanın, silah ve uyuşturucu kaçaklığın döndüğü sektörlerin başında tekstil sektörü bulunuyor. Yüzde 90'ı kayıtdışı olan bu sektörde çoğu yerde küçük işletme ya da fabrika görüntüsü altında bu kirli işler yürütülmektedir.

Sabra Tekstil şahsında gündeme gelen bu kirli ilişkileri ve işçilere dönük saldırıları kamuoyu Ravelli ve Günkar ile İstanbul/Güneşli'de olan Makro ve Kaan Tekstil'den hatırlayacaktır. Aslında bu kanlı sömürü çarkı sadece bu fabrikalarda dönmemektedir. Aylarca ücretsiz çalıştırdıktan sonra bir gecede makineleri alıp ortalıktan kaçan... Kaçamayınca da işçileri dayakla, silahla, ölümlü tehdit eden bu eli kanlı katiller ülkenin dört bir tarafında zorbalıklarını yapmakta, sermaye devleti de çanak tutmaktadır. Bütün mahkemeler bu eli kanlı katillere çalışmakta, kazanılan davaların gerekleri yerine getirilmemektedir. Düzenin bekçi köpekleri hakları için direnen işçilere azgınca saldırırken, eli kanlı katilleri sonuna kadar korumaktadırlar.

Esnek çalışma, ücretsiz izin uygulaması, sendikasızlaştırma, düşük ücret, sendikasız ve sigortasız çalıştırmayı kural haline getiren... İstanbul'dan İzmir'e, Uşak'tan Diyarbakır'a kadar ülkenin dört bir yanında "ya kölelik ya da işsizlik" cehennemi dayatan bu kan emicilere bu da yetmemektedir. İstiyorlar ki bu sömürü çarkı dönerken çarkın dişlileri arasında öğütülsün ama kimse sesini çıkarmasın. İstiyorlar ki kanlı çarkları dönerken işçi sınıfı makinenin bir parçası haline gelir ve nesneye dönüşen köleler yığını olsun!

Bu işçi sınıfına yapılmış bir savaş çağrısıdır; davetleri kabulümüzdür! Yanıtımız, tarihin bağrından koparak gelen Lyon'dan Silezyalı dokuma işçilerine... 8 Mart'lardan, 1 Mayıs'lara, 15-16 Haziran'lardan Tariş direnişlerine... tüm savaştan işçilerin haykırışı olacaktır. Yanıtımız; "Saraylara savaş, kulübelere barış"tır. Yanıtımız: "Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek"tir! Yanıtımız: "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" olacaktır.

Eli kanlı bir haraminin portresi: Sabri Sami Yılmaz

Sabra patronu Sabri Yılmaz sermaye düzeninin tipik bir temsilcisi. Sabri Yılmaz'ın geçmişte de devrimci faaliyeti engellemeye dönük benzer girişimleri olduğu biliniyor. İşçilere katıksız sömürü sunan bu asalak patron, mafyavari kirli ve karanlık ilişkileriyle tanınıyor. Yöneten sınıfa mensup olmanın tüm imkanlarını cömertçe kullanan Sabra Tekstil patronu **"Haramidere'nin haramisi"** sıfatının en çok yakıştığı patronlardan biri.

Bu asalak burjuvanın, işçileri patronların düzenini yıkmaya çağıran bir faaliyeti kabullenmesi ve sessiz kalması tabii ki beklenemez. Hele ki **"krizi fırsata dönüştürme"** çağrılarının ortada dolaştığı, krizin tüm yükü işçilere yıkılmaya çalışılırken en küçük bir çatlak ses bile patronların yüreğine büyük korku salıyor.

Sabra Tekstil büyük ölçekli bir fabrika. Fabrikada işçiler **450 TL** gibi sefalet ücretleriyle, **sigortasız** çalıştırılıyorlar. Üstelik bu ücretlerin ödenmesi dahi geciktiriliyor. Yoğun ve pervasız sömürünün yaşandığı Sabra'da işçiler işten atılma korkusuyla sindirilmiş durumda. İşte **Sabri Yılmaz** ve çetesinin tahammül edemediği de bu sömürü çarkına çomak sokulması.

Çünkü Sabri Sami Yılmaz tüm servetini bu sömürü çarkına borçludur. **Hürriyet** gazetesine verdiği bir röportajda, tekstil sektörüne Adıyaman'da ortaokulda düşme dikip ütü yaparak girdiğini anlatan Sabri Yılmaz'ın nasıl bu hallere geldiğini bir de sömürdüğü işçilere sorun. İşçilerin sömürü ve yokluktan başka anlatacakları bir şey bulamazsınız. Sabra patronu işçileri üç kuruşa çalıştırarak, sigortasız çalışmayı işyerinde

kural haline getirerek semirmiştir. Sabri Yılmaz'ın fabrikada silahlı adamlarla dolaşması bu sömürü cehennemini korumak kaygısındandır. Öyle ki, itiraz eden işçilere karşı zorbalığı bir gelenek haline getirmiştir.

Sabri Yılmaz servetini kirli işlerine borçludur. Öyle ki, bu harami hakkında uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı gibi iddialar bulunmaktadır.

Sabri Sami Yılmaz, haramiliğini tekstil patronlarının örgütü **İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği'nin (İHKİB)** yönetimine gelerek taçlandırmıştır. O bununla da kalmayıp burjuva siyasetinde bir yer tutmak için önemli hamleler de yapmıştır. Öyle ki, Sabra Tekstil'in ortaklarından ve Sabri Yılmaz'ın akrabalarından **Zeynel Abidin Yılmaz** '94 yılında **CHP**'den Eminönü Belediye Başkan adayı olmuştur. Böylelikle diğer haramiler gibi kendine "muteber işadami" süsü takıp burjuva sofralarında yer açmaya çalışmaktadır.

Sabra patronu işçilerin sırtından kurduğu sömürü imparatorluğunu, yurtdışına da taşımıştır. Öyle ki, Sabra Tekstil'in sahibi bulunduğu mağazaların büyük bölümü Polonya'nın başkenti **Varşova**'dadır.

Sabri Yılmaz, içeride dışarıda ışıltılı mağazalarında sömürü ve kan satan bir **haramidir**.

Sabri Yılmaz, sigortasız, asgari ücretin altında çalıştırdığı işçiler üzerinden semiren bir **sömürücü asalaktır**.

Sabri Yılmaz, fabrikasının önünde yasaların da bir hak olarak tanıdığı bildiri dağıtımını yapan devrimci işçilere kurşun sıkın bir **şehir eşkiyasıdır**.

Devrimci sınıf çalışmamızı hiçbir saldırı engelleyemez!

Emperyalist-kapitalist krizin derinleştiği faturanın işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığı bu süreçte, devrimci sınıf çalışması sermayenin haklarımıza yönelik saldırılarını püskürtmede en temel yerde duruyor.

Biz sınıf devrimcileri çalışma yürüttüğümüz alanlarda işçi ve emekçileri politikleştirmeye ve devrimci bir kanala akıtmaya çalışıyoruz. Sınıf çalışmamızdaki bu ısrar ve süreklilik hem sermaye sınıfını ve hem de onun devletinin epeyce rahatsız ediyor.

9 Haziran günü, 28 Haziran '09 tarihinde gerçekleştireceğimiz Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı için bastığımız çağrı bildirimlerini, Sabra Tekstil fabrikasının önünde sabah saatlerinde dağıtmaya başladık. Bildiriyi dağıtmaya başladıktan sonra fabrikanın güvenlik amiri ve yanındaki şahıslar müdahalede bulundular. Bunun üzerine bildirimlerin yasal olduğunu, başka fabrikalara da dağıttığımızı söyledik. Ancak bu açıklamalarımıza rağmen bize saldırarak silahını çekti ve hedef olarak ateş etmeye başladı.

İlk ateş esnasında sol bacağımın diz kapak altından vuruldum. Bunun üzerine o bölgeden uzaklaşmaya çalıştık. Arkamızdan peşpeşe ateş etmeye başladılar. Bu ateşler sırasında yine sol bacağımdan, bu kez ilk kurşunun biraz daha üstünden vuruldum. İkinci kurşunla yere düştüm. Diğer yoldaşların da arkasından ateş ettiler. Ben yaralı halde yerde yatarak yaklaşık 10-15 kişi tekme ve sopalarla yine saldırdı. Olay yerine polis gelmesi ile bu şahıslar içeri girdi. Ben de hastaneye kaldırıldım.

Bu saldırı sermayenin işçilerin örgütlü mücadelesinden duyduğu korkunun ifadesidir. Olayın sonrasında gözaltına alınan güvenlik amiri Zeki Tekin serbest bırakılmıştır. Patronların devleti, polisiyle, mahkemesiyle ve yasalarıyla bir kez daha kendi sınıfsal kimliğini açığa vurmuştur.

Siyasal bir hareket olarak, mücadele sahnesine çıktığımız ilk andan itibaren işçi sınıfı içinde çalışma yürütmüş, hem devletin kolluk güçlerinin, hem de patronların uşak tayfası tarafından defalarca saldırıya uğramış, ancak hiçbir saldırı sınıf çalışmamızdaki ısrardan ve kararlılıktan bizleri geri durduramamıştır. Sermaye devletinin her saldırısı, işçi sınıfının gerçekleştireceği devrimi bu günden görmesinden ileri geliyor. Varsın onlar saldırsınlar, her saldırıdan daha güçlü çelikleşmiş olarak çıkacağız. Onların korkularını gerçeğe dönüştüreceğiz.

T. Altı

İşçi aidatıyla saltanat

Sendika ağalarının işçi aidatları ile sürdürdükleri dilledsaltanatları **Hak-İş Başkanı Salim Uslu** için satın alınan 340 bin TL'lik makam aracıyla bir kez daha görüldü.

Hak-İş'e bağlı bir sendika, Uslu'ya 340 bin TL'lik Mercedes 320 S model makam arabası satın aldı.

İşçi sınıfının mücadelesinden ziyade sermayenin direktiflerini uygulamakla ilgilenen Hak-İş bürokrati

Uslu, 340 bin TL'lik araba alınmasına karşı yükselen eleştirilere verdiği cevapla da şaşırtmadı.

"Konfederasyonumuza bağlı bir sendika bana bu arabayı hediye olarak almış. Güvenli arabaya binmek benim de hakkım. Bu kimi niye ilgilendiriyor hiç anlamıyorum" diyerek işçi aidatlarıyla sürdürdüğü saltanatını arsızlıkla savunan Uslu hangi sınıfın yaşam ve anlayış tarzını benimsediğini bir kez daha gösterdi.

Sabra saldırısı ve sonrası üzerine avukatlarla koustuk...

“Yasalar eşit uygulanmıyor, devrimciler adil yargılanmıyor, savunma hakkı engelleniyor!”

Sabra Tekstil Fabrikası önünde yaşanan silahlı saldırıda yaralanan işçilerin ve ardından düzenlenen protestoda gözaltına alınarak tutuklanan 4 BDSP'linin avukatları olan Meryem Asıl ve Şerife Ceren Uysal ile hukuksal sürece dair konuştuk...

- Sizler yaralanan işçilerin hastanede alınan ifadelerinden başlayarak hukuki süreci takip ettiniz. Öncelikle bu kısma ilişkin bilgi verir misiniz?

Av. Ş. Ceren Uysal: 9 Haziran günü sabah saatlerinde iki devrimci işçinin bildiri dağıtım sırasında silahla yaralandığını öğrendik ve hastaneye doğru yola çıktık. Öncelikle Bakırköy Devlet Hastanesi'nde acil servise kaldırılan **Tahsin Alıcı**'nın yanına gittik ve ifadesi sırasında hazır bulunduk. Tahsin'e **iki kurşun** isabet etmişti, ayrıca bacağına kırıklar da vardı. İlk müdahalenin ardından Esenyurt Polis Karakolu'ndan gelinerek Tahsin'in ifadesi alındı. Alıcı, ifadesinde bütün olan biteni anlattı. İfade işleminin bitmesinin ardından saldırı olayına tanıklık etmiş kişilerin de hastanede hazır bulunduğunu ve onların da tanıklığına başvurulmasını istediğimizi belirttik. Buradaki amacımız soruşturma kapsamının derinleştirilmesini zorlamak ve olayın hasıraltı edilmesinin olanaklarını daraltmaktı. Ancak başlangıçta tanık dinlemeye gönüllü olan polis memurları, birkaç telefon görüşmesinin ardından tanıkları dinlemeden hastaneden ayrıldılar.

Bu tür olaylarda hukuki süreçlerin üstün körü yürütüldüğünü ve genellikle de olayın üstünün kapatılmaya çalışıldığını geçmiş deneyimlerimizden de bildiğimiz için aynı gün başka bir avukat arkadaşımız aracılığı ile Büyükçekmece Adliyesi'nin o günkü nöbetçi savcısı ile de iletişime geçtik. Olay yerinden yalnızca **Zeki Tekin** isimli güvenlik görevlisinin gözaltına alındığını da bu yolla öğrenmiş olduk.

Av. Meryem Asıl: Bu nokta esaslı bir soruna işaret ediyor. Tahsin de, Mehmet de olaya 10-15 kişinin karıştığını ve kendilerine en azından 3-4 kişi tarafından silah çekildiğini ifadelerinde belirttiler. Dahası Tahsin olay yerinde daha uzun kaldığı ve doğrudan hastaneye kaldırıldığı için saldıranların fabrika içerisine kaçtıklarını da görmüş ve bunu da ifadesinde de belirtti. Ancak bütün bu beyanlara rağmen olay yerinden **yalnızca bir kişi gözaltına alındı**. O da zaten güvenlik görevlisi ve silah taşıma ruhsatı var. Yani 10-15 kişi ile düzenlenen pervasız bir şehir eškialığı örneğini bir güvenlik görevlisine yıkmak, olayı da “güvenlik görevlisi fabrikayı koruma görevini yaparken heyecanlanıvermiş” gibi saçma sapan bir kapsama daraltmak niyeti olduğu daha baştan belliydi. Zeki Tekin'in mahkemece serbest bırakılması da başlangıçtaki izlenimimizi haklı çıkardı.

- Yaralanan işçilerin ifadeleri sırasında bir sorun yaşandı mı?

Av. Meryem Asıl: İfadeler sırasında hukuki yahut fiili bir sorun olmadı. Yani yaralıları hırpalamaya kalkışmadılar yahut söylenenleri tutanağa geçirmemezlik etmediler. Ancak zaten mesele bu kısımdan sonrası. Yaşanan basit bir adli vaka olsaydı, şu an saldırganların büyük çoğunluğunun tutuklu yargılanıyor olmaları yüksek bir olasılıktı. Ancak

ortada devrimciler olunca, doğal olarak sorgunun içeriği de “siz ne yaptınız kimbilir” eksenine sıkışıyor. “Fabrikaya mı girmeye çalıştınız?”, “Sopanız mı vardı?” gibi sorularla devrimcilere yönelen şiddetin kendisini meşrulaştıracak bir zemin yaratma çabası daha ilk ifadeler kısmında harcanmaya başlanıyor.

- Basın açıklaması ve gözaltı sürecini hukuken nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av. Ş. Ceren Uysal: Polisin basın açıklamasına yönelik müdahalesini hukuken değerlendirmeyi gerekli görmüyoruz. Bu kısımda açıklanacak bir şey yok. Nasıl ki 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkış çabaları polis terörü ile engellenmeye çalışıldıysa, yahut daha geçtiğimiz hafta içerisinde gerek ATV-Sabah direnişçilerine, gerekse KESK'lilere barikat kurulduysa, bu da onların bir benzeri... Basın açıklaması yasal bir hak. Ancak benzer saldırılarla hemen her gün karşılaşılıyor. Bu hak, düzenlenen açıklamanın içeriğine ve özellikle de etkisine göre keyfi bir biçimde engellenebiliyor.

Av. Meryem Asıl: Gözaltı süreci ise üzerinde özellikle durulacak bir konu. Daha baştan gerek bize, gerekse müvekkillerimize karşı ciddi anlamda saldırgan bir tavır söz konusuydu. Başta salt kaba davranmak sınırında olan bu tavırlar, müvekkillerimizin ince aramaya karşı çıkması, bizim de “arama” adı altında yapılmaya çalışılan bu taciz ve aşağılamayı engelleme çabamızla birlikte sertleşti ve gerginliğe dönüştü. Bayağı bir bağırış-çağırış yaşandı. Müvekkillerimiz, sonradan öğrendiğimize göre kelepçelenerek ve darp edilerek aranmış. En nihayetinde gerilim ÇHD'nin ve Baro bünyesinde faaliyet gösteren Avukat Hakları Merkezi'nin devreye girmesi ile engellenebilmiş oldu. Bu müdahaleler olmasaydı muhtemelen daha sıkıntılı sonuçlar ortaya çıkacaktı.

Sonuçta müvekkillerimiz, birçok başka örnekle kıyaslandığında ciddi bir darba maruz kalmadılar. Ancak karakola geç gitseydik yahut farklı merkezlerden karakola telefon açılarak basınç yaratılmamış olsaydı sonuç nasıl olurdu, bu konuda bir şey söylemek mümkün değil.

- Tutuklamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av. Meryem Asıl: Müvekkillerimiz polise mukavemet suçundan ötürü mahkemeye sevk edildiler. Tutuklamalar da temel olarak, yaralandıklarını sağlık raporu ile belgeleyen 4 polis memurunun müvekkillerimizi teşhit etmesinden ileri geliyor. Ancak bu teşhisin kendisi başlı başına hukuka aykırı. Teşhis esasında şüpheli kişinin şüpheli olmayan ve sivil başka kişilerle birlikte şikayetçiye gösterilmesi biçiminde gerçekleştirilmeliyken, burada müvekkillerimiz tek tek gösteriliyorlar. Doğal olarak polis memurları da eylemden gözaltına alınmış 4 kişiyi “teşhis ediyor”. Bu arada daha da ilginç teşhiste bulunan 2 polis memuru aynı zamanda teşhis tutanağını düzenleyenlerin de arasında yer alıyor. Ancak mahkeme bunların hiçbirini dikkate almadı. Esasında bir önleyici tedbir olarak tutuklamanın şartlarına bakıldığında olayda bu şartların hemen hemen hiçbiri bulunmuyor. Ne delilleri karartma şüphesi / olanağı var, ne de kaçma... Ancak polis memurlarının almış olduğu 1-2 günlük istirahat raporları mahkemeyi doğrudan etkilemiş oldu.

Burada asıl çarpıcı olan müvekkillerimizin tutuklanması değil, sonuçta bu noktada mahkemenin bir inisiyatifli söz konusu. Çarpıcı nokta, mahkemenin uyguladığı çifte standart. Müvekkillerin sorgusundan hemen sonra, silahla yaralama şüphesiyle Zeki Tekin sorguya çıkartıldı ve aynı nöbetçi mahkemece Tekin'in tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Mahkeme buna gerekçe olarak “yaralıların üzerindeki kurşunların Zeki Tekin'in silahından çıkıp çıkmadığının henüz tespit edilememesini” gösterdi. Aynı mahkeme aslında müvekkillerimizin de taş atıp atmadıklarını, sopa kullanıp kullanmadıklarını tespit edememişti. Ve müvekkillerimize isnat edilen suç ile Zeki Tekin'e isnat edilen suçun cezası arasında da dağlar kadar fark vardı. Birbiri ile bağlı iki olay karşısında mahkemenin birbiriyle çelişkili iki ayrı hüküm kurmuş olması hukuk sisteminin özünü açığa çıkartır nitelikte.

Av. Ş. Ceren Uysal: Yapılan sorgular adeta formalite niteliği taşıyor. Yalnız bu olayda değil, birçok olayda da böyle. Hukuk kitaplarında mahkemelerin gerçeği ortaya çıkartmaya çalıştıkları ile ilgili süslü cümleler görürsünüz. Ancak bu süslü cümlelerin uygulamadaki karşılığı hemen hemen yok denecek kadar azdır. Zeki Tekin sorgusunda havaya “ateş açtım, benim dışımda ateş açan başkaları da vardı” demesine rağmen, sorgu hakiminin her nedense aklına “başka kim ateş açtı?” diye sormak gelmiyor. Bu sorunun her nasılsa atlanması/unutulması, soruşturmanın ilerleyen aşamasına da şimdiden ışık tutan bir nitelikte.

- Bundan sonraki aşamada ne olacak?

Av. Meryem Asıl: Müvekkillerimizin tutukluluğuna itirazda bulunduk. Ancak serbest bırakılmaları yönlü bir sonuç alacağımızı zannetmiyoruz. Duruşma gününün gelmesini bekleyeceğiz. Yine Zeki Tekin'in serbest bırakılmasına da itiraz edeceğiz ve tanıklarımızın dinlenmesi için yeniden girişimde bulunacağız. Tabii bunların yanında ek başka gündemlerimiz de söz konusu. Tutuklanan müvekkillerimizden **Deniz Edemir** Metris Cezaevi'nde ve burada **tecritte** tutuluyor. Cezaevi idaresi müvekkilimize ayakta sayım verme dayatmasında bulunuyor. Önümüzdeki günlerde Edemir'in cezaevinde karşılaştığı baskı koşulları ile ilgili gerekli hukuki işlemleri yapacağız ve kamuoyunu da bu konuda bilgilendireceğiz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Av. Ş. Ceren Uysal: Son olarak şunları söyleyelim, esasında bugün karşı karşıya kaldığımız bu hukuksuz uygulamalar yığını, ısrarla kamuoyundan gizlenmeye çalışılan gerçekleri bir kez daha açığa çıkartıyor. Bu gerçeklerin başlıcaları şöyle; yasalar eşit uygulanmıyor, devrimciler adil yargılanmıyor, polisin yargı üzerinde çok ciddi düzeyde etkisi var, polislerin yetkilerinin artırılmasının sonucu şiddetin artması oluyor, savunma hakkı avukatlara dönük saldırgan tutumlarla engellenmeye çalışılıyor ve elbette cezaevlerinde bugün ciddi bir baskı ve keyfiyet hüküm sürüyor... Sabra Tekstil'in önünde başlayıp bugüne dek devam eden sürece karşı gerek hukuki, gerekse fiili olarak mücadele etmek de bu yüzden özel olarak önem taşıyor.

“TİS yoksa grev” örgütlenmelidir!

KESK, Mayıs ayında Danışma Meclisi ve Danışma Kurulu'nu toplayarak TİS süreciyle ilgili bir takım kararlar aldı. 20 Mayıs tarihinden itibaren KESK'e bağlı sendikaların TİS talepleri ekseninde işyerlerinde örgütlenme çalışmaları başlatarak, yine işyerlerinde TİS talepleriyle ilgili eylem ve etkinlikler planlaması gerektiğini ifade etti. Eylül ayına uzanan, bir dizi eylem ve etkinlik içeren bir program ilan etti.

KESK'in TİS sürecine ilişkin hazırlık yapmaya başladığı bu süreçte sermaye iktidarı da boş durmadı. Haziran ayında KESK'e, sendikalarına, yöneticilerine ve üyelerine yönelik keyfi baskınları, gözaltıları ve tutuklama terörünü devreye soktu. Tam da böylesi bir süreçte yapılması gereken bir yandan KESK şahsında kamu emekçilerine yönelik devlet terörüne karşı militan bir karşı koyuşu tabandan doğru örgütlemek ve KESK'e yönelik saldırıları TİS süreciyle birlikte işlemekti.

Ancak KESK'in hem saldırılar karşısında sergilediği tutum, hem de TİS sürecine yönelik ilan ettiği eylem takvimi önümüzdeki sürecin ihtiyacına yanıt vermektense uzaktır. Baskı ve tutuklama terörüne karşı kitlesel ve militan eylemlerle sürecin örgütlenmesi gerekirken, KESK suya sabuna dokunmayan eylemlerle süreci geçiştirmeye, zayıf ancak yaygın eylemlerle devletin terörüne yanıt vermeye çalıştı. 29 Mayıs günü İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen eylemde olduğu gibi devletin kolluk güçleri kamu emekçilerine barikat kurarak eylemleri engellemeye çalıştı. Ancak İstanbul eyleminde görüldüğü gibi kamu emekçilerine kurulan barikat sadece kolluk güçleriyle sınırlı değildi. Taksim'de saldırılara karşı sokağa çıkan öfkeli emekçilerin önündeki asıl barikat KESK yönetimindeki icazetçi, uzlaşmacı sendikal anlayışlar oldu. Emekçilerin haklı tepki ve öfkesini barikat önünde 3-4 saat süren oturma eylemiyle dindirmeye ve dizginlemeye çalışan KESK içindeki reformist anlayışlar eylemi basın açıklamasıyla geçiştirdi.

Devletin bugüne kadar her türden baskı ve terörle geriletmeye çalıştığı KESK, ne yazık ki bugüne kadar gerçekleştirilen saldırılar karşısında iyi bir sınav veremedi. KESK, artan saldırılar karşısında devletin dümen suyunda hareket ederek bir kez daha sınıfta kaldı. En son 20 Haziran Ankara eylemi için sadece araç sayısını ve böylece katılımı sınırlayarak değil saldırının kapsamına uygun kitlesel ve militan eylemlilikler örgütlemekten uzak durarak aslında böylesi bir sürecin önünü açmayı engellemiş oldu. KESK MYK'sı 20 Haziran eylemi için "mali sorunları" bahane ederek ülke genelinde kaldırılacak araç sayısına kota koydu.

KESK reformistlerinin TİS sürecine yönelik geçen yılları aşmayan eylem takvimi ve devletin son saldırıları karşısındaki tutumu bir kez daha fiili-meşru eylemlerle sürece yüklenmeyeceklerini, tabanı harekete geçirmek için ciddiyetle davranmayacaklarını göstermektedir.

TİS süreciyle bağlantısı içinde KESK'e yönelik son saldırıların ardından komünistlerin yaptığı değerlendirme KESK içindeki devrimci, öncü kamu emekçilerine düşen görevi bir kez daha tanımlamaktadır:

"Ancak esas olarak önümüzdeki sürecin kamu emekçilerine yönelik saldırılarla bağı içerisinde KESK'e yönelik saldırıların içiçe işlendiği, işyerlerinin eylem alanına çevrildiği, hak alıcı eylem biçimlerinin

devreye sokularak mücadelenin tabandan örüldüğü uzun soluklu bir dönem olarak kavranması, eylem programının buna uygun hazırlanması, tüm güçlerin buna uygun konumlandırılması, araç, yol ve yöntemlerin buna hizmet etmesi gerekmektedir.

Bunun için uygun bir zemin ve güç vardır. Her şeyden önce sermaye devletinin kamu emekçilerine yönelik saldırıları bunun için uygun bir zemin yaratmaktadır. Diğer önemli bir faktör de sürecin eylemli ve dinamik bir tarzda tabana dayalı örgütlenmesi için KESK içerisinde yer alan mücadelecilerdir. Devrimciler, yurtseverler, ilerici tüm dinamikler bu sürecin aktif bir militanı olarak çalışmaya hazırlardır.

Her şeyden önce KESK, bağlı sendikalar ve şubeler hızla bir araya gelmeli, aktif tüm üyelerine açık bir çağrı yapmalıdır. Kamu emekçilerine ve KESK'e yönelik saldırıların aşılmasının yolunun tabana ve işyerlerine dönmekten, geniş emekçi kesimleri harekete geçirmekten, militan bir mücadele sürecini örgütlemekten geçtiğini anlatmalıdır. Geçmiş süreçte yapılan hata ve zaafların özeleştirisinin ardından bu eksikliğin hızla giderilmesi için tüm güçlere ciddi sorumluluklar düştüğünü hatırlatmalı ve tam bir seferberlik hali ilan etmelidirler. Halihazırdaki tüm umutsuzluklarına rağmen, KESK içerisinde faaliyet yürüten, mücadelenin tüm yükünü omuzlayan dinamiklerin kendine gelmesi, mücadeleye ve KESK'e güven duyması için böylesi bir iç hesaplaşma sürecinin yaşanması gerekmektedir. Geçmişin özeleştirilerek değerlendirilmesi, hataların bilince çıkarılmasından sonra, önümüzdeki uzun dönemi kapsayacak, birbirini aşan ve güçlendiren, kamu emekçilerinin hizmet üretiminden gelen gücünün harekete geçirilmesini hedefleyen bir mücadele programı oluşturulmalıdır.

Taleplerin oluşturulması için uzun, sancılı ve yorucu bir sürecin işletilmesine gerek yoktur. Milyonlarca kamu emekçisinin yaşadığı ve yaşamakta olduğu tüm sorunlar taleplerin neler olması gerektiğini göstermektedir. Herkese iş ve işgüvencesi, parasız eğitim ve sağlık hakkı, örgütlenme hakkı, grevli ve TİS'li sendika hakkı, sosyal güvenlik ve emeklilik hakkı, SSGSS'nin iptali, Kamu Personeli Kanunu Taslağı'nın geri çekilmesi, ücretli, sözleşmeli, taşeron istihdamın yasaklanması, esnek üretimin yasaklanması, insanca yaşamaya yetecek ücret ve buna eklenebilecek güncel ve acil taleplerdir.

Ardından KESK'in tabanla bağıni yeniden ve daha

güçlü bir şekilde kurmak, işyerlerini harekete geçirmek için tüm şubelerde komisyonlar, komiteler vb. oluşturulmalıdır. Bu komite ya da komisyonlar şubeye bağlı tüm işyerlerini gezmek, kamu emekçilerine ve KESK'e yönelik saldırıları anlatmak, sermaye devletinin KESK'e pervasızca saldırmasının özünde kamu emekçilere saldırması anlamına geldiğini ifade etmek, militan bir mücadele sürecinin örülmesi ihtiyacının zorunlu olduğunu emekçilere kavratmak misyonuyla davranmalıdırlar. Grev ve direniş komiteleri şeklinde işlemesi gereken bu taban örgütlülükleri militan ve hak alıcı bir mücadele sürecinin örgütlenmesinde temel taşlar olmalıdırlar.

Emekçilere güven vermenin esas yolu mücadele programı ve eylem takviminin açık, net ve hak alıcı bir tarzda oluşturulması ise, diğer yanı da bunun kamuoyuna ilan edilmesi ve işyerlerinde canlı, dinamik ve eylemli bir tarzda örülmesidir. İşyerindeki emekçiler yaptıkları tüm eylem ve etkinliklerin, tarihi, talepleri ve amacı önden ilan edilmiş bir grev ya da süresiz iş bırakma eylemine bağlanacağını, tüm eylemlerin grevi örgütleyen bir süreç olarak işleyeceğini bilmeli, buna göre konumlanmalıdır.

Tabanı harekete geçirmeyi hedefleyen taban örgütlülükleri kadar önemli olan ve emekçilere güven verecek bir diğer mekanizma da, bugünden grev ve direniş fonunun oluşturulması olacaktır. Sahte sendika yasasının yasaklarıyla kendini sınırlayan KESK, ne yazık ki bugüne kadar grev ve direniş fonu oluşturmamıştır. Bu eksiklik fiilen aşılmalı ve grev fonu oluşturulmalıdır."(Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak, Sayı: 2009/21, 5 Haziran '09)

Davutpaşa katliamı unutulmayacak!

31 Ocak 2008'de 21 kişinin öldüğü, 117 kişinin yaralandığı Davutpaşa katliamında yaşamını yitirenlerin aileleri, katliamı unutturmamak ve sorumluların yargılanması talebini yükseltmek amacıyla her Cumartesi Taksim'de olacaklarını duyurdular.

Aileler ilk eylemlerini 20 Haziran günü Taksim tramvay durağı'nda gerçekleştirdiler.

Aileler adına yapılan basın açıklamasını katliamda yaşamını yitiren Kadir Cesur'un eşi Arzu Cesur gerçekleştirdi. Cesur yaptığı açıklamada, patlama sonrasında içinde buldukları durumun suistimal edildiğini belirterek yeterli dayanışmanın gösterilmediğini söyledi.

15 aile olarak, Ankara'ya gittiklerini söyleyen Cesur, Cumhurbaşkanlığına, Başbakanlığa, Adalet Bakanlığı ile Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'ndan yetkililere dosyalarını sunduklarını söyledi. TBMM'de bulunan siyasi partileri ziyaret ederek bilgi verdiklerini ve davanın zaman aşımına uğratılmasından endişe duyduklarını ilettiklerini söyledi.

"Bir daha Davutpaşalar olmasın" diyen Cesur, açıklamanın sonunda, bu acıların bir daha yaşanmaması ve yeni canların yanmaması için davaların takipçisi olacaklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sabra saldırısı lanetleniyor...

Sabra Tekstil patronu hesap verecek!

Haramilerin ininde sabra protestosu

Esenyurt İşçi Platformu ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 19 Haziran günü, Sabra patronu Sabri Sami Yılmaz'ın da yönetim kurulu üyesi olduğu İstanbul Tekstil ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İTKİB) önünde bir eylem gerçekleştirerek patron-polis-yargı terörünü kınadı. Tutuklananların derhal serbest bırakılmasını istedi. Saat 13.30'da Çobançeşme benzin istasyonu önünde toplanan Esenyurt İşçi Platformu'ndan işçiler ve BDSP'liler, "İşte tekstil haramilerinin düzeni: Sigortasız çalışma, düşük ücretler, keyfi işten atmalar, örgütsüzleştirme! / BDSP" ve "Tutuklu devrimciler serbest bırakılsın! Eli kanlı Sabra patronu yargılsın / Esenyurt İşçi Platformu" pankartlarını açtılar. Öfkeli sloganlarla yolun tek şeridini trafiğe kapatarak tekstil patronlarının inlerine kadar yürüdüler.

Yapılan açıklamada birçok tekstil fabrikasında işçilere yönelik düşük ücret, sigortasız çalışma, uzun çalışma saatleri, zorunlu mesailer dayatan tekstil patronlarının tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de işçilere hakaret, şiddet, taciz ve fiziki saldırılarda buldukları ifade edildi.

Sabri Yılmaz'ın da Sabra Tekstil fabrikasında işçileri 450 TL'ye sigortasız, ağır çalışma koşullarında çalıştıran bir emek hırsızı olduğu vurgulandı. Fabrikaları, yurtdışı ve yurtiçinde mağazaları bulunan bu kapitalistin sadece işçilerin alınterini çalarak değil aynı zamanda uyuşturucu ve silah kaçakçılığıyla da servetini büyüttüğü ifade edildi.

Eylemde polisin İTKİB binası önüne yaptığı yığınak dikkat çekti. Sivil, resmi, yunus, özel güvenlikten oluşan bir ordu patronları korumaya aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ümraniye'de Sabra protestosu

Ümraniye BDSP, 23 Haziran Salı akşamı Sarıgazi - Sancaktepe Demokrasi Caddesi üzerinde gerçekleştirdiği eylemle patron-polis-yargı terörünü protesto etti. Tutuklu devrimcilerin derhal serbest bırakılmasını istedi.

Saat 19.30'da Sarıgazi Sancaktepe Kaymakamlığı önünde toplanan BDSP'liler, "Devrimci faaliyet engellenemez! Patron kurşunladı, polis terör estirdi, yargıçlar tutukladı... Kahrolsun sermaye düzeni! /

BDSP" pankartı açıp, kızıl bayraklar taşıyarak öfkeli sloganlarla Demokrasi Caddesi üzerinden Sarıgazi Meydanı'na yürüdü.

Meydanda ajitasyon konuşmalarıyla patron, polis, mahkeme terörünü teşhir eden BDSP'liler, sermayenin planlı ve kapsamlı saldırılarına karşı Sarıgazi emekçilerini mücadeleye çağırdı.

Basın açıklamasının ardından **OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı M. Ali Karabulut** tarafından konuya ilişkin bir konuşma yapıldı. Karabulut sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçileri bilinçlendirmeye ve sınıf mücadelesini yükseltmeye çalıştıklarını söyledi.

Sarıgazili emekçilerin ilgi gösterdiği ve yer yer alkışlarla desteklediği eyleme, Sarıgazi'deki devrimci-demokrat kurumlar da katıldılar.

Açıklamanın ardından Demokrasi Caddesi üzerinde ajitasyon konuşmalarıyla "Sermaye sınıfı topyekün saldırıyor... Tutuklanan üyelerimiz ve tüm devrimciler serbest bırakılsın!" şiarlı OSB-İMES İşçileri Derneği imzalı bildirinin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ümraniye'de gözaltı terörü

24 Haziran sabahı patron-polis-mahkeme terörünü İMES'teki işçi ve emekçilere teşhir etmek üzere "Patron kurşunladı polis terör estirdi, mahkeme tutukladı... Sabra Tekstil patronu hesap verecek!" şiarlı afişleri yapan sınıf devrimcileri sermayenin kolluk kuvvetlerinin müdahalesiyle karşılaştı. Faaliyetin engellenmesini gözaltı terörü izledi.

Baskılar sınıf devrimcilerini yıldıramayacak, devrimci sınıf faaliyeti engellenemeyecektir.

Ümraniye BDSP

Sabra teşhirine gözaltı...

Sefaköy İnönü Mahallesi'nde, Esenyurt'ta sınıf devrimcilerinin karşı karşıya kaldığı tutuklama saldırısını teşhir eden BDSP'liler gözaltına alındı.

21 Haziran günü "Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı! Sabra patronu hesap verecek! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" afişlerini asan 3 BDSP'li gözaltına alınarak Sefaköy Polis Karakolu'na götürüldü. BDSP'liler aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

15-16 Haziran etkinlikleri...

Ümraniye'de 15-16 Haziran etkinliği

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Ümraniye BDSP tarafından düzenlenen etkinlikle selamlandı.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlik 15-16 Haziran direniş sürecini anlatan sinevizyonla devam etti.

15-16 Haziran Direnişi üzerine konuşan BDSP temsilcisi direnişin işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu gösterdiğini belirtti. Tarihsel önemine vurgu yaptı.

Etkinlikte söz alan Entes direnişçisi Gülistan Kobatan da direnişin anlamı ve güncelliği üzerine konuştu.

Soru cevap biçiminde gerçekleştirilen canlı tartışmanın ardından 4 BDSP'liye yönelik tutuklama saldırısı üzerine konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

GOP İşçi Platformu'ndan 15-16 Haziran pikniği

GOP İşçi Platformu 21 Haziran'da piknik gerçekleştirdi.

Piknik programı GOP İşçi Platformu temsilcisinin güncel gelişmeler ve işçi sınıfının örgütlenmesi üzerine yaptığı konuşmayla başladı. Platform temsilcisi konuşmasında, sermaye sınıfının kapsamlı saldırılarını püskürtmek için her yerde işgal, grev, direniş ateşini yakmanın ve yeni 15-16 Haziranlar yaratmanın önemine vurgu yaptı.

Şiir dinletisi, bilgi yarışması ve türkülerin söylenip halayların çekilmesinin ardından serbest kürsü oluşturuldu. Serbest kürsüde ilk olarak Meha işçisi söz aldı ve işçi sınıfının örgütlü hareket etmekten başka şans olmadığını ifade etti.

Kadın bir işçi ise söz alarak yaşadığı sorunlardan bahsetti, günde 12 saat sigortasız, düşük ücretle çalıştığını ifade eden kadın işçi, örgütlenmenin her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğuna vurgu yaptı.

Ardından metal işkolu, PTT ve tekstilde çalışan işçiler söz aldılar. Konuşmalarda yeni 15-16 Haziranlar yaratmak için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Son olarak Topkapı İşçi Derneği müzik topluluğu müzik dinletisi gerçekleştirdi.

Topkapı İşçi Derneği pikniğe destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP

Entes direniş güncesi...

Direnişte 34. gün...

(...) Taksim'de Sabra Tekstil'de yaşanan saldırıyla ilgili Çağdaş Hukuçular Derneği'nin gerçekleştirdiği basın açıklamasına katıldım.

Eylem Galatasaray Lisesi önünde yapıldı. Ağırlıklı olarak avukatların katıldığı eylemde Sabra Tekstil ve kolluk kuvvetlerinin terörüyle birlikte mahkemenin adaletsizliğini teşhir eden bir açıklama yapıldı. Daha sonra yine akşam saatlerinde Gazi Mahallesi'nde Sabra Tekstil'de yaşanan saldırıyı protesto eden bir açıklama vardı.

Burada mahalle içinde yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında hem mahalle sakinlerine konuşmalarla seslenilip olay anlatıldı hem de bildiri dağıtıldı.

Direnişte 35.gün...

Sabah direniş yerime geldikten bir müddet sonra Sinter'den bir işçi kardeşim geldi. Onunla Ankara'da yaptıkları eylem üzerine konuştuk. (15-16 Haziran'ın yıldönümü vesilesiyle yapılan eylem). (...)

Direnişinde 36. gün...

Sinter Metal direnişinden iki işçi ziyaretime geldi. Bana "sen tazminatını da almışsın boşuna bekleme" diyorlar. Ben de onlara "asıl derdimin para veya tazminat olmadığını, işçileri böyle kolay çıkaramayacaklarını patronlara göstermek gerektiğini" anlattım. "Korktuklarından dolayı artık işçi çıkaramıyorlar. Benimki bireysel çıkar değil sınıfsal çıkar" dedim. Diğer yandan bir başka ziyaret ise Parot işçisi tarafından gerçekleştirildi. ...

(...) Çıkış saatinde Entes'teki işçilere hazırlamış olduğumuz "Entes'te Direnişin Sesi" adlı bültenimizin dağıtımını gerçekleştirdik. Fabrika güvenliği ve fabrikanın ortaklarından olduğunu düşündüğümüz biri tarafından engellemeyle karşılaştık. Bizleri resim çekerek korkutmaya ve bahçeden çıkarmaya çalışan Entes yalakalarına bizim cevabımız tok bir şekilde "istediğinizi yapın bizler dağıtımına devam edeceğiz" oldu. Nitekim de dağıtımımızı gerçekleştirdik. (...)

Direnişin 37. günü...

(...) ÜİD-DER'li bir işçi arkadaş ziyaretime geldi. Hem direniş üzerine hem de Pazar günü 15-16 Haziran ile ilgili hazırlamış oldukları tiyatro gösterimi üzerine sohbet gerçekleştirdik.

(...) (BDSP'nin 15-16 Haziran ile ilgili gerçekleştirdiği etkinlik) Etkinlikte ise 15-16 Haziran görüntülerinin bulunduğu ve o tarihi günün aktarıldığı sinevizyonu izledik. BDSP temsilcisi arkadaş 15-16 Haziran'ın biz işçi sınıfı için önemine dikkat çekti. Özellikle milyona yakın işçinin işsiz kaldığı bir ortamda 15-16 Haziran'dan çıkarılması gereken derslerin olduğunu vurgulayarak sözü bana bıraktı. Ben de Entes direnişini 15-16 Haziran'la ilişki kurarak anlattım.

Biz öncü işçilere daha çok görev düşüğünü ve asıl yapmamız gerekenin işçi inisiyatifine dayalı taban örgütlülükleri kurmak olduğunu dillendirdim. Ayrıca burjuvazinin Entes'te olduğu gibi kapı önünde tek kişi dirense bile geri adım atacağını ve patronların ne kadar çok korktuklarını anlattım. Entes işçisi bir arkadaş fabrika önünde en son yapılan bülten dağıtımının etkisini aktararak "dışarıda ne kadar basınç olursa içeride de o kadar karşılık buluyor" dedi.

Direnişin ve yapılan çalışmanın anlamına değindi. Entes patronunun korkusunu anlatarak güvenlik kamerasından bütün gün Ahmet Tarık Uzunkaya'nın beni izlediğini aktardı. (...)

Direnişin 38. günü

(...) Desa işçisi Emine Arslan direnişinin 351. günü olan 20 Haziran'da, yasal sürecin kazanımla sonuçlanmasıyla birlikte fabrika önündeki direnişini sonlandırmış oldu. Emine Abla'nın eşinin ahtı varmış direniş bitince köçek oynatacağım diye. Evet direniş bitti ve aynen dediği gibi de yaptı. Davul ve zurna eşliğinde köçek oynattı. Dosta düşmana direnişinin kazanımla sonuçlandığını ilan etti. "Direniş bitti ama mücadele bitmedi" dedi. Eşi ise bana, "Senin direnişi de bir gün böyle kutlayacağız" dedi. Onlar hala şenliğe devam ederken oradan ayrıldık ve "Direnişteyiz Platformu" nun da bir parçası olduğu ATV-Sabah grevi kapsamında gerçekleşen Cumartesi yürüyüşüne katıldık. (...)

Direnişin 39. günü

21 Haziran günü Taksim MMO'da, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in gerçekleştirdiği kurultaya katıldım. Kurultaya, direnişini sonlandıran Desa işçisi Emine Abla da katılmıştı. Açılış konuşması ve 15-16 Haziran ile ilgili sinevizyon gösteriminin ardından sözü bana verdiler. Yaşanan süreci aktarıp yöneltilen soruları cevapladıktan sonra ÜİD-DER'den işçilerin hazırlamış olduğu 15-16 Haziran ile ilgili tiyatroyu seyrettik.

(...) Tiyatronun ardından ÜİD-DER'den arkadaşlarla oturup Entes üzerine sohbet ettik. Entes işçilerini hareketlendirmek için neler yapılabileceğini tartıştık...

Direnişin 40. gün...

(...) Eski Gürsaş işçisi olan ve sendikalaşma yüzünden işten çıkarıldıkları için fabrika önünde belli bir süre direnen işçi arkadaşlar ziyaretime geldiler...

Gürsaş'taki arkadaşım "Bugün artık çok sıkıldım soluğu sizin yanınızda aldım" dedi. Biz de onu gördüğümüze çok sevindik. Onunla direniş sayesinde tanışmıştık ve direniş bitmesine rağmen hala bizi görmeye gelmesi umut verici bir şey. Onların ardından ziyaretime E-Kart işçisi dört arkadaş geldi. Direnişler

üzerine kısa bir sohbetten ve fotoğraf çekimi yapılmasının ardından direniş yerinden ayrıldılar. Ayrıca bugün yaşanan bir diğer önemli gelişme ise Entes'te çalışmaya devam eden bir arkadaşımın, Entes işçilerinin direniş güncesini okuduklarını söylemesi oldu. ...

Direnişin 41. gün

Bu hafta Entes işçilerinin bir kısmı ücretli bir kısmı ise ücretsiz izne ayrıldılar. O yüzden kimseyi göremiyorum. ...

(...) Entes'e staj görmeye gelen öğrencilere neden beklediğimi anlattım.

Direnişin 42. gün

İlk işim işsizlik maaşını alıp almayacağımın sonucunu öğrenmek için Ümraniye İşkur'a gitmek oldu. Henüz sonuçlanmaması üzerine direniş yerine gitmek için yola koyuldum. ...

(...) Fabrika önündeki bekleyişim sırasında Genel-İş sendikası'ndan emek dostları ziyaretime geldiler. Yapmış oldukları ikinci ziyaret ile gerçekten de işçiden emekten yana olduklarını göstermiş oldular.

(...) İstanbul Üniversitesi öğrencilerine yapılan faşist saldırıları kınamak ve yanlarında olduğumuzu belirtmek için "Direniş Platformu" olarak "faşizme karşı omuz omuza" yazılı pankartımızla birlikte eyleme katıldık. (...)

**Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan**

Çiğli'de Kobatan'la dayanışma!

Çiğli İşçi Kültür Evi Emekçi Kadın Komisyonu, Gülistan Kobatan'la dayanışma amacıyla 24 Haziran günü Çiğli Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "Direnen Entes işçisi emekçi kadınlara yol gösteriyor! Gülistan Kobatan yalnız değildir! / İşçi Kültür Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu" şiarlı pankart açıldı.

Sloganlarla başlayan eylemde Emekçi Kadın Komisyonu'nun Entes işçisi Kobatan şahsında kapitalizmin dayattığı baskı ve sömürüye karşı yükselen haykırışa ses katmak için, sınıf dayanışmasını örnek amacıyla hareket ettiği ifade edildi. Krizin faturasını ödemeyi reddeden Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın, DESA direnişçisi Emine Arslan'ın yaktığı kıvılcımı büyütme çalıştığı söylendi.

Entes direnişçisi Kobatan'ın işten atılma ve direnişe geçme süreci anlatıldıktan sonra patronların sınıf bilinçli, örgütlü işçilere ve sınıf devrimcilerine yönelik saldırılarına değinildi. Patronların bu tahammülsüzlüğünün son örneği olarak da Sabra Tekstil patronu tarafından gerçekleştirilen silahlı saldırı anlatıldı.

Açıklama şu sözlerle son buldu:

"Bizler İşçi Kültür Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu olarak Gülistan Kobatan'ın direnişini ve mücadelesini selamlıyoruz. Bulduğumuz alanda başta Entes işçisi olmak üzere direnen tüm işçilerle etkin bir dayanışma sergileyeceğimizi ilan ediyoruz."

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

IBM'de plaza eylemi...

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, "IBM'de sendikal haklara saygı istiyoruz!" talebiyle 18 Haziran günü Levent Yapı Kredi Plaza önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Kamudaki TİS sürecine süren grev ve direnişlere değinilen basın açıklamasında **E-Kart** ve **ATV-Sabah** greviyle dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

EMO İstanbul Şubesi ve T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi eyleme destek verdi.

EMO İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay IBM'deki örgütlenmenin her zaman destekçisi olacaklarını belirtti.

Ardından IBM emekçileri adına Elvan Demircioğlu basın açıklamasını okudu. Tez Koop-İş'in IBM'deki örgütlenme sürecini anlatan Demircioğlu krizle beraber yaşanan işten atmalara değindi.

İstanbul çapındaki grev ve direnişlerle dayanışma

çağrısının yapıldığı açıklama kıdem tazminatının gaspedilmesine karşı tek yolun genel grev olduğu vurgusuyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA işçilerinin işe iade kararı onandı!

Sendikaya üye oldukları için DESA'da işten atılan işçilerin, işe iade davaları işçiler lehine sonuçlandı.

Yerel mahkeme, 24 Aralık 2008 tarihinde Sefaköy ve Düzce DESA fabrikalarında işten çıkarılan işçilerin işten atılma sebebinin "sendikal neden" olduğunu belirtmiş ve işçilerin işe iadesini karara bağlamıştı. Bundan sonra DESA işvereni karara itiraz ederek davayı temyize götürmüştü. Ancak Yargıtay tarafından da bu karar onaylanarak işçilerin "sendikal nedenle" işten atıldıkları kesinleşti.

Yargıtay'ın onama kararıyla beraber işçiler işlerine geri dönebilecek ya da 12 aylık sendikal tazminat ile 4

ay boşa geçen süre dahil tüm alacakları DESA patronu tarafından hesaplarına yatırılacak.

DESA'da direniş kazandı!

DESA Deri'nin Sefaköy'deki fabrikasında işten atılan Emine Arslan, 20 Haziran günü direnişinin 352. gününde fabrika önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla fabrika önündeki bekleyişini noktaladı.

Küçükçekmece İşçi Platformu çalışanları, "Direnen DESA işçisi kazandı! Yaşasın sınıf dayanışması / Küçükçekmece İşçi Platformu" pankartı açarak açıklamaya destek verdi. Yolun tek şeridini kapatılarak sloganlarla fabrika önüne yüründü.

T. Deri-İş Sendikası Genel Teşkilatlanma Sekreteri Gürsel Menteşe bir konuşma yaparak DESA işçilerinin Düzce'de 418 gün, Sefaköy'de 352 gündür direndiklerini ifade etti ve DESA patronunun Düzce'de 41 sendika üyesini ve Sefaköy'de Emine Arslan'ı işten attığını, patronun işçilere direnişi bırakmaları için para ve iş teklifinde bulunduğunu, üyelerini istifaya zorlayarak işten atmakla tehdit ettiğini vurguladı.

İşe iade kararının ardından DESA patronunun göstermelik olarak 3 işçiyi işe geri aldığı, 15 işçinin de tazminatlarını ödediğini söyledi.

Ardından Emine Arslan söz alarak mahkemenin kazanıldığını ancak işverenin kendilerini işe geri almaya yanaşmadığını belirtti. Para için değil sendika için mücadele ettiklerini sözlerine ekleyerek sürdürdükleri direniş burada bitmediğini, mücadelenin süreceğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hava-İş, Sabiha Gökçen'de örgütlendi

İstanbul Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı Yer Hizmetleri AŞ çalışanları Hava-İş Sendikası'nda örgütlendi.

ISG bünyesinde çalışan 700'e yakın işçinin çoğunluğunu üye yaparak 19 Haziran günü, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki tespit başvurusunda bulunan Hava-İş, ISG bünyesinde çalışan 2 üyesinin işten atılmasını protesto etti.

Hava-İş Sendikası yöneticileri toplu sözleşmenin kaçınılmaz olduğunu belirtti.

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, "Sizler artık büyük Hava-İş ailesinin birer ferdisiniz, bundan sonra sonuna kadar hep birlikte hareket ederek haklarımızı birer birer alacağız" dedi.

Cumartesi yürüyüşlerine polis barikatı

20 Haziran günü ATV-Sabah grevcileri ve destek veren kurumların gerçekleştirmek istediği Cumartesi yürüyüşü polis barikatıyla engellendi. Polisin tutumu oturma eylemi ile protesto edildi.

Basın açıklamasını TGS Genel Sekreteri Sergül Keskin gerçekleştirdi. Sergül yaptığı açıklamada, geçen hafta grevdeki basın emekçileri ile birlikte TBMM'de grubu bulunan siyasi partileri ziyaret ettiklerini söyledi ve yapılan görüşmelere ilişkin bilgilendirmede bulundu. Ayrıca toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanan Halk TV'de, 3'ü sendikal olmak üzere 4 kişinin iş akitlerinin feshedilmiş olduğunu söyledi. Sendikal örgütlenmenin olduğu bir işyerinde hangi gerekçe ile olursa olsun

Hekimler "Tam Gün" Yasa Tasarısı'na karşı alanlarda!

"Tam Gün" Yasa Tasarısı'na karşı eylem kararı alan Türk Tabipleri Birliği ve Tabip Odaları Türkiye'de üniversite hastanelerinin bulunduğu illerde eylemdeydi.

24 Haziran günü İstanbul, Ankara ve Adana'da eylemler gerçekleştiren hekimler özlük haklarının kaybına izin vermeyeceklerini duyurdular.

Hekimler İstanbul'da yürüdü

İTO üyeleri Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne yürüdüler.

Pekçok kurumun destekçisi olduğu yürüyüş TTB Merkez Konseyi üyesi Ali Çerkezoğlu'nun Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bahçesinde yaptığı konuşmayla başladı.

Çerkezoğlu hastanelerin işletme haline çevrilmesine izin vermeyeceklerini söyledi.

Konuşmada, Sağlık Bakanlığı ve hükümet protesto edildi.

Eylemde, "Sağlık hakkı, mesleki bağımsızlık, can güvenliği, iş ve ücret güvencesi için birleşik mücadeleye" şiarlı ortak pankart ve "Sağlık mal, emeğimiz maliyet unsuru değildir / İstanbul Tabip Odası" pankartı taşındı.

Yürüyüşün ardından Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi önüne gelen kitleye İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen seslendi. Hükümetin hekimlerin taleplerini ve itirazlarını dikkate almaması halinde yeni mücadele kararları alacaklarını belirtti. Eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Ankara'da hekimler eylemde...

ATO üyesi hekimler de "Tam Gün" Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesi talebiyle Gazi Hastanesi önünde basın açıklaması yaptılar.

Açıklamayı okuyan ATO Başkanı Gülriz Ersöz "Tam Gün" ve "Kamu Hastane Birlikleri" yasa tasarılarının, hekimlerin özlük haklarının kaybı, eğitim için azalan zaman, hekim niteliğinin düşmesi, sağlık hakkının gözden çıkarılması ve çalışanların

sağlığının daha da bozulmasına yol açacağını söyledi.

Adana'da "Tam Gün" eylemi...

Çukurova Devlet Hastanesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında son dönemde sağlık alanında gündeme gelen bir dizi değişikliğin sonucu olarak sağlık alanının hızla taşeronlaştığı ve piyasalaştığı ifade edilerek bunun sonucunda da halkın sağlık hakkının hızla yok edildiği ve sağlığın finansmanının halkın omuzlarına yüklendiği söylendi.

Adana Tabip Odası Başkanı Rıza Mete tarafından okunan basın metninde hükümetin yasa değişikliklerini meclis gündemine taşıyarak sağlık hizmetlerini piyasalaştırma noktasındaki kararlılığını gösterdiğini, IMF politikalarından biri olan bu uygulamaların krizin de etkisiyle ivmelendiğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Adana

arkadaşlarının işten atılmasını kınadı.

Belediye-İş adına yapılan konuşmada ise polis barikatı kınandı.

Eylemde, "ATV Grevi sürüyor dayanışma büyüyor" pankartı taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnışteki Kent A.Ş. işçilerine polis saldırısı...

Kent A.Ş. işçilerinin Karşıyaka Örnekköy Şantiyesi'nde devam eden direnişlerine 22 Haziran günü polis saldırı.

Kent A.Ş. işçilerinin beklediği şantiyeye yığınak yapan çevik kuvvet saat 05.00 sularında direnişçi işçilere müdahale etti.

İşçiler, şirket yetkililerinin şantiyeyi boşaltma girişimine araçların önüne yatarak engel oldu.

Polis saldırısı sırasında yaklaşık 30 kişinin bulunduğu belirtilirken polis saldırısını haber alan diğer işçiler de şantiyeye geldiler.

İşçilerin bir kısmı da CHP İzmir İl Binası'na gitti. Sendika yöneticileri ve işçi temsilcilerinin yaptığı görüşmeden sonuç alınamadı.

İşçilerin aileleriyle birlikte bekleyişi sırasında CHP'li belediye başkanı Cevat Durak atılan sloganlarla protesto edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tıp fakültesi öğretim üyelerinden açıklama

Tıp fakültelerinde çalışan öğretim üyeleri, 23 Haziran günü İstanbul Tabip Odası'nda gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla, tıp fakültelerini ilgilendiren güncel sorunlara ve "Tam Gün" Yasa Tasarısı'na ilişkin başlattıkları imza kampanyasını kamuoyuna duyurdu.

Öğretim üyeleri, hak ettikleri, emeğinin karşılığı olan, emekliliğe yansiyacak gelirle tam gün çalışmaktan yana olduklarını, çalışma yaşamlarını, mesleklerinin bir ögesi olmayan performans puanları toplamaya çalışarak geçirmek istemediklerini söylediler.

Öğretim üyeleri, hazırladıkları ve ilk imzacı olarak 316 öğretim üyesinin imzaladığı metni kamuoyuna sunarak imza kampanyası başlattıklarını, kampanyanın www.tupfakultelerininsesi.net sitesi üzerinden yürütüleceğini, toplanan imzaların TBMM Başkanlığı ve diğer ilgili kurumlara sunulacağını duyurdular.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES: "Sürgün kararı geri alınsın!"

SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer ve Şube Sekreteri Akife Aktaş'ın şube sınırları dışına sürgün edilmesine ilişkin SES, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimlik önünde 23 Haziran günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

"SES Şişli Şube" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun yaptı. Yorgun, AKP hükümetinin 6 yılı aşkın süredir Sağlıkta Dönüşüm Programı adı altında sürdürdüğü ve halen yasal hazırlıklarını yürüttüğü özelleştirme-piyasalaştırma uygulamalarının devam ettiğini belirtti.

Yorgun, sürgünün hukuksuz olduğunu belirterek, şube yöneticilerinin, yürüttükleri çalışmalar nedeni ile sürüldüklerini söyledi.

Açıklamanın ardından İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen, Haber-İş 1 Nolu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ve KESK Genel Başkanı Sami Evren birer konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ATV-Sabah'ta mahkeme günü...

Turkuvaz Grubu'na bağlı gazete, dergi ve

televizyonlarda grevde olan basın emekçileri 24 Haziran günü Turkuvaz Radyo Televizyon Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş. Yönetim Kurulu üyeleri ile yetkilileri hakkında sendikal hakların kullanılmasının engellenmesi gerekçesiyle suç duyurusunda bulundular.

TGS üyeleri, şüpheliler hakkında belirtilen tüm delillerin değerlendirilerek gerekli soruşturmanın

yapılmasını ve sorumluların cezalandırılmaları için haklarında kamu davası açılmasını talep ettiler.

Ardından ATV-Sabah emekçisi Ender Ergün'ün Sirkeci 8. İş Mahkemesi'nde görülen "işe iade davası"na geçildi.

Duruşmada, Ender Ergün'ün davayı kazandığı açıklandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kamu emekçilerinden TİS eylemleri

Sağlık emekçileri: "Emekçiye değil patronlara vergi!"

SES "üst vergi dilimine girdikleri" gerekçesiyle sağlık emekçilerinin maaşlarından kesilmek istenen vergi ödemelerine karşı "Emekçiye değil patronlara vergi" sloganıyla 19 Haziran günü Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi..

SES Aksaray Şubesi adına basın açıklamasını okuyan Sibel Can, Maliye Bakanlığı tarafından başlatılan inceleme hakkında bilgi verirken hükümetin sağlık emekçilerinin cebinden elini çekmesini istedi.

Eyleme hasta yakınları da alkışlarla destek verirken açıklamanın ardından söz alan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli; uzman doktor, hemşire-teknisyen, memur-hizmetli ve asistanların aldığı sefalet ücretine dikkat çekti.

Hükümetin sermayeden vergi keserken sağlık emekçilerine yeni vergiler yüklemesini kabul etmeyeceklerini belirten Beydilli, Sağlıkta Dönüşüm Programı'yla da niteliksiz sağlık hizmeti uygulamasının yaygınlaştırıldığını hatırlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES Sağlık Bakanlığı önünde

SES üyeleri 19 Haziran günü Sağlık Bakanlığı önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla hükümete toplu sözleşme çağrısı yaptı.

Açıklamada, paran kadar sağlık anlayışı ve Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı ile hastanelerin ticarethaneye dönüştürülmek istenmesi protesto edildi ve KESK'e yönelik saldırılar kınandı.

Ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren bir konuşma yaptı. Evren konuşmasında IMF programları ile sağlık hakkının gaspedilmesine değindi. Hükümeti TİS'e çağırdı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tüm Bel-Sen TİS hakkı için Ankara'daydı!

Tüm Bel-Sen'in TİS hakkı için başlattığı yürüyüş 19 Haziran günü Ankara'da gerçekleşen eylemle sonlandı. Farklı illerden gelen Tüm Bel-Sen'li emekçiler Demirtepe'deki Tüm Bel-Sen Genel

Merkezi önünde toplanarak Başbakanlık'a doğru GMK bulvarı üzerinden yürüyüşe geçti.

Kızılay Meydanı'nın panzerlerle kapatılması üzerine "Emekçiye değil, çetelere barikat!" sloganı atıldı.

Bakanlıklar önüne gelindiğinde Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara tarafından yapılan açıklamada KESK'e yönelik saldırılar kınandı.

Belediye yönetimlerini ve hükümeti TİS hakkını tanımaya ve gereken düzenlemeleri yapmaya çağırarak Baykara taleplerini sıraladı.

Açıklamasının ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren Tüm Bel-Sen'in toplu sözleşme hakkının gaspedilmeye çalışıldığını belirtti.

Konuşmaların ardından bir heyet İçişleri Bakanlığı ile görüşmeye ve TİS'e ilişkin hazırlanan dosyayı sunmaya gitti.

Kızıl Bayrak / Ankara

KESK TİS hakkı için yürüdü...

Türkiye'nin dört bir yanından gelen KESK üyeleri TİS hakkı için 20 Haziran günü Ankara'da buluştu.

KESK'li emekçiler Maltepe'de buluşup GMK Bulvarı üzerinden Başbakanlığa doğru yürüyüşe geçti.

En önde talepleri içeren KESK pankartı taşınırken, pankartın arkasında üzerlerinde tutuklanan sendika üyelerinin isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşıyan sendika yöneticileri yürüdü. Kortejin devamında Diyarbakır, Ağrı, Muş, Batman, İstanbul, Van, Edirne vb. birçok ilden gelen KESK'liler kendi pankartlarıyla yürüdü. KESK kortejlerinin arkasındaysa eyleme katılan örgütler yer aldı.

Bakanlıklar önünde tutuklanan sendikacılara selam gönderildi.

KESK Genel Başkanı Sami Evren, siyasi iktidarın bugüne kadar emekçilere işsizlikten ve adaletsizlikten başka bir şey vermediğini söyledi. AKP'nin krizin faturasını ödemeye itiraz edenlere, emeğini ve özgürlüğünü savunanlara karşı faşizan uygulamaları reva gördüğü hatırlatıldı. Tüm bunların bilincinde olan ve mücadele eden bir sendika olmasından dolayı KESK'in hedef seçildiği belirtildi. Hükümet TİS masasına oturmaya çağırıldı. Evren son olarak "TİS yoksa grev var!" dedi.

Açıklamanın ardından tutuklu sendika üyelerinin selamları iletildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sivas katliamı birleşik, kitlesel dev

Günler öncesinden planlanan katliam, 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Oteli'nde sahneye konuldu. Oteli saran devlet güdümlü dinci ve faşist katillerin kuşatması tam 8 saat sürdü. Sermaye devleti 35 aydınlık yüzlü insanın katledilmesini neden oldu.

O gün Sivas'ta devlete rağmen değil, bizzat devletin gözetiminde bir katliam yaşandı. Dinci-faşist örgütler günler öncesinden katliam çağrısı yapan bildiriler dağıtırken devlet oradaydı ve olacıklardan haberdardı. Gerici yerel basın Aziz Nesin'i ve Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ni hedef gösteren kışkırtıcı yayınlar yaparken devlet oradaydı. Kur'an kurslarından devşirme bir kısmı çevre illerden getirilmiş çoğu çocuk yaştaki gösterici güruhu saldırılara başlarken devlet orada, görevinin başındaydı. Öğlen saatlerinde gösterilerle başlayıp etkinliklere saldırılarla süren, 8 saat sonra Madımak Oteli'nin ateşe verilmesiyle doruğuna çıkan olaylar yaşanırken polisyle, askeriyeye, resmi ve sivil tüm güçleriyle devlet oradaydı. Tüm devlet yetkilileri, çevre illerin valilikleri ve emniyet güçleri olaydan haberiyleydi.

Olaylar adım adım tırmanırken, en üst kademesine kadar devlet yetkilileri (Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Başbakan Tansu Çiller, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, İçişleri Bakanı Mehmet Gazioglu ve diğerleri) gelişmelerden an be an haberdar edilmişlerdi. Fakat nedense talep edilen yardım gelmediği gibi, orada bulunan kolluk kuvvetlerine gösterici güruha karşı güç kullanılmaması talimatı verilmişti.

Tanıkların anlatımına göre, kentin hiçbir yerinde kaldırım çalışmasına rastlanmazken, o günlerde yalnızca otelin etrafındaki sokaklarda yığınlar halinde kaldırım taşları vardır. Bu taşlar oteli taşlamak için önden hazırlanmıştır.

Sözde kalabalığı yatıştırmak için bir konuşma yapmak üzere otel önüne getirilen RP'li Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu, "Bir defa şöyle bir fatiha okuyalım. Şunların ruhuna el fatiha" diyerek kılıcını çakmıştır. Bu şahıs olayları perde arkasında yönlendiren baş provokatörlerden biri olarak, yargılanmamıştır bile.

Yangını söndürmek için gelen itfaiye, otel yanıp tutuştuktan sonra harekete geçirilmiştir.

Sermaye devletinin kolluk güçleri, katliam için saatler öncesinden harekete geçen birakalım dinsel gerici ve faşist güruhun önünü kesmeyi, onların etrafında güvenlik şeridi oluşturduklar. Sivas'ta 8 saat boyunca katliamı izlemekle yetinen, katliam haberi ülkenin her tarafına ulaştığında Sultanahmet'te katliamı protesto etmek isteyen kitleyi yürütmeyen, en küçük eylemleri şiddetle bastıran aynı kolluk güçleriydi. Katliamcılarının sayıları her geçen saat daha da artarken, Sivas Tugay Komutanı asker takviyesi istenmesine olumsuz yanıt verdi. Madımak Oteli yakılmadan kısa bir süre önce "içeride asker var mı? İçeride polis var mı?" diyerek, katliam öncesinde son kontrolleri yapanlar, Sivas'ta görev yapan polis ve asker yöneticileriydi.

Dinci-faşist güruh Madımak Oteli'ni taşıdığı esnada polis telsizinde gerçekleşen şu diyalog gerçeğe yeterince ışık tutuyor. Polis telsizinden bir anons:

"- Taş atıyorlar, ne yapalım?" Cevap veriliyor: "- Anlaşıldı. Müdahale etmeyin." Sermaye devletinin

katliamcı politikasının özü özeti, işte bu iki sözcüktedir: "Müdahale etmeyin!"

Tüm düzen güçleri katliamı ve katliamcılarını sahiplendi!

Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, ortada yakılarak katledilen 35 cansız beden varken, büyük bir utanmazlıkla "halktan kimseye bir şey olmadı, meseleyi büyütmeyin" der. Katliamın ardından Başbakan Çiller'in yaptığı açıklama neyin kaygısının duyulduğunun ibret verici bir belgesidir: "Çok şükür, otelin dışındaki vatandaşlarımızın burnu bile kanamamıştır"! 35 cana karşılık gerici güruhtan kimsenin burnunun kanamamış olmasından duyulan sevinç asıl suçluları ele vermiyor mu?

Dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Gazioglu, katiller sürüsüyle kolluk güçlerinin karşı karşıya gelmemesini, "halk ve güvenlik güçleri karşı karşıya getirilmedi" diyerek sevinçle karşılar.

Dönemin Başbakan Yardımcısı ve SHP Genel Başkanı Erdal İnönü, aydınların yardım çılgınlıklarına "devlete güvenin" diyerek yanıt verir ve insanlar yakılırken koltuğunda pişkince oturmaya devam eder.

Burjuva medya ertesi gün sayfalarına aynı içerikte manşetler attı: "Sivas'ta Aziz Nesin İsyanı: 35 Ölü" (Hürriyet), "Kanlı Cuma: Aziz Nesin'i protesto gösterileri katliama dönüştü..." (Sabah), "Sivas'ta Kanlı İsyan" (Milliyet). İki-üç gün sonra ise, bu kez gerici bir takım isimleri hedef olarak gösteren teknelci medya, bir taraftan da güvenlik güçlerinin Aziz Nesin'i nasıl kurtardığı yalanlarıyla sayfalarını süslüyordu. Oysa, daha sonra Lütfi Kaleli, itfaiye erlerinin "hayvan o, öldürün onu" diyerek Aziz Nesin'i aşağıda bekleyen gözü dönmüş kalabalığın içine attığını, aralarında polislerin de bulunduğu kişilerce hırpalanan Aziz Nesin'in canını zor bela kurtardığını açıkladı.

Bazı yaralılarda ölü katılığı oluşmadığı, vücutları hala soğumadığı halde saatlerce müdahale edilmedi. Bazıları ise ölüp ölmediği doğru dürüst kontrol edilmeden ölenlerle birlikte morga kaldırıldı. Daha sonra hayata döndürülen öykücü-yazar Lütfiye Aydın bunlardan biridir.

Katledenler el birliğiyle olayları Alevi-Sünni çatışması, Aziz Nesin'in neden olduğu bir provokasyon olarak göstermeye çalıştılar.

Sivas katliamı davasının amacı, devleti aklamaktan ibaretti!

Katliamdan sonra görülen Sivas davası, devletin aklanması, düzenin temel ihtiyacı olan kitle desteğinin alınması temelinde şekillendirilir. Sivas katliamı "laik devleti yıkmayı amaçlayan bir eylem" olarak tanımlanarak, katliamın sorumlusu olan devlet katliam mağduru olarak gösterilmeye çalışılır. Sermaye devleti, Sivas davasında verilen cezalar ile sorumlusu olduğu katliamın faturasını çapulcu sürüsüne keserek katliamcı yüzünü gizlemeye çalışır. Kitlelerin, "ordunun destekçisi" ve "Cumhuriyetin bekçisi" konumuna çekilmesi için yoğun bir çab sarfedilir. Alevi işçi ve

Devrimci mücadeleyi yükseltelim!

emekçilerin birikmiş öfkesi, "laik-antilaik" ikilemi üzerinden düzen kanallarına aktılmak istenir. Aynı yöndeki çaba bugün de sürmektedir.

Başta Alevi kökenli işçi ve emekçiler olmak üzere tüm öncü işçi ve emekçiler bu gerici manevralar konusunda uyanık olmalı, her soruna "sınıfa karşı sınıf" perspektifinden bakmalıdırlar. Komünist ve devrimci güçler de, düzen güçlerinin aldatıcı manevralarını teşhir ederek, işçi sınıfı ve emekçileri burjuva gericiliğinin yedeğine düşmeme konusunda tekrar tekrar uyarmalıdırlar.

Dinsel gericilik, sermaye devletinin vazgeçilmez silahıdır!

Burjuvazi, sınıfsal iktidarına yönelmeye başlayan tehditlere karşı din olgusuna yeniden sarılarak, tıpkı kendisinden önceki mülk sahibi egemen sınıflar gibi dini, kitleleri düzene bağlamanın bir aracı olarak kullanacaktır. Burjuvazi, kurulu düzeninin temellerini sarsacak ya da tümüyle ortadan kaldıracak devrimci yükseliş dönemlerinde, diğer yöntemlerin yanısıra dinsel gericiliği bizzat kendi eliyle palazlandırır. Sermaye düzeni ve devletini yıkmak için ayağa kalkmış emekçi kitleleri mezhep ayrımları, dinsel farklılıklar gibi yapay ayrımlar ekseninde bölmeyi hedefler. Çürümüş kapitalizm koşullarında, burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenlerin "laiklik" iddiaları kaba bir ikiyüzlülüğün ibarettir. Bunun örnekleri döne döne yaşanmıştır ve yaşanmaya devam etmektedir. Sivas katliamı sonrasında ortaya çıkan gerçekler, Osmanlı dönemi politikalarının tartışma götürmez bir mirasçısı olan sermaye devletinin dinsel gericiliğinin arkasına gizlenerek oynadığı rolü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bu hiç de AKP dönemiyle sınırlı bir olgu da değildir.

Kuşkusuz ki, sermaye iktidarı ayakta kaldıkça, dini kullanmaya, işçi ve emekçilerin dinsel duygularını istismar etmeye devam edecektir. Bugün kimi Alevi kurumlarının başında bulunan Alevi bezirgânları, Sünnilik gibi Aleviliğin de dinsel gericiliğinin daha etkin bir aracı olarak kullanılması noktasında "eşitlik" istiyorlar. Bu yaklaşım Alevi işçi ve emekçilerinin değil, Alevi burjuvalarının politik tutumunun ifadesidir. Alevi burjuvazisi, Alevi inancının dinsel gericiliğinin bir aracı olarak kullanılması için çabalıyor. Bu yolla, Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor.

Unutulmasın ki, tarihini unutanlar geleceğini göremez ve dostunu düşmandan ayıramazlar! Aynı hataları ve yenilgileri döne döne yaşamaktan kendilerini kurtaramazlar! İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt ve Alevi halkına yönelik katliamların önüne ancak bütün bunların temelini oluşturan sermaye düzenine son verildiğinde geçilebilecektir. Unutulmasın ki, tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkaralım. Sivas katliamı ve diğer tüm katliamların hesabını sormak için birleşik, kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye devletinin tarihi katliamlar tarihidir!

Sivas katliamı ilk değildi. Sömürücü egemen sınıfların tarihi, Alevi işçi ve emekçilere yönelik kanlı katliamlarla doludur. Bu ülkede binlerce kontrgerilla operasyonu yapıldı. Çorum, Maraş, Sivas, Gazi ve Ulucanlar, 19 Aralık vb. cezaevi katliamlarında yüzlerce emekçi ve devrimci hayatını kaybetti. Bu katliamlar, halen hızından hiçbir şey kaybetmeden Kürt halkına yönelik sürüyor. Sivas, bu katliamlar zincirinin özel bir halkasıdır sadece.

12 Eylül askeri faşist darbesine zemin hazırlamanın birer aracı olarak CIA, MIT, kontrgerilla tarafından planlanarak gerçekleştirilen Çorum ve Maraş katliamları da, çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesini, toplumu Alevi-Sünni yapay ayrımı temelinde kışkırtıp bölerek engellenen, ilerici, devrimci politik kesimlere gözdağı vermenin bir aracı olarak kullanıldı. Böylece sermaye devleti kendi varlık temellerine yönelmekte olan tehlikeyi savuşturmayı hedeflemişti.

Her birinde devletin gizli güçleri katliamların tertipleycisi, açık güçleri (hükümet, ordu, emniyet) ise katliamların seyircisi veya aktif bileşeni konumundaydı. "Alevi-Sünni çatışması" olarak gösterilmek istenen bu kitle katliamlarında MHP üzerinden devletin eli, CIA-MIT ve kontrgerillanın örgütleyici rolü, daha sonra çeşitli itiraflarla, belgelerle, tanıklarla, bağlantılarla su yüzüne çıktı. Ama hiçbiri soruşturma konusu edilmedi. Açığa çıkan gerçekler örtbas edildi. Davaların hiçbiri tetikçilere verilen göstermelik cezaların ötesine gitmedi. Bütün bu katliamlar serisinde katillerin korunması için gereken her şey yapıldı. Şemdinli örneğinde olduğu gibi, "iyi çocuklar" denilerek sahiplenildi.

Sermaye sınıfı, sömürdüğü ve baskı altında tuttuğu emekçilerin uyanmasından, düzenin yıkılmasından korkuyor. İşçi ve emekçilerin ayağa kalkmasını engellemek, kafalardaki korku duvarlarını büyütme için her türlü kirli yöntemi devreye sokuyor. Katliamlar düzenliyor. Kontrgerilla aygıtını sürekli tahkim ediyor. Katliamcı kontrgerilla çeteleri hala iş başındalar. Operasyonlar gizli-açık bir tarzda kesintisiz sürüyor.

Kuşkusuz, burjuva devletin sahip olduğu bu katliamcı gelenek sadece yaşadığımız topraklarla sınırlı değildir. Tüm burjuva devletler için durum aynıdır. Modern burjuva devletlerden binlerce yıl

öncesinin köleci toplumlarına kadar her devlet tipi kendine özgü baskı aygıtlarına sahip olmuştur.

Sınıflı toplumların bir ürünü olan devlet, tarihin her döneminde egemen sınıfın toplumun geri kalanı üzerindeki egemenliğini kurmasını ve sürdürmesini sağlayan bir baskı ve zor aracı olmuştur. Bu işlevini yerine getirebilmek için sahip olduğu düzenli ordu, polis, mahkemeler, hapisaneler gibi kurumlar devletin asli ve vazgeçilmez unsurlarıdır. Devlet, örgütlü şiddet ve zor tekelidir. Modern çağın kapitalist devletleri, her açıdan olduğu gibi, şiddetin ve zorun toplumun sindirilmesi amacıyla kullanılması yönünden de kendinden önceki örneklerle nazaran çok daha gelişkin ve karmaşık aygıtlara sahiptir. Burjuvazi, iktidarını korumak uğruna bu aygıtları kullanmaktan ve gerektiğinde en insanlık dışı yöntemlerle en kanlı, en zalimane katliamlara girişmekten hiçbir zaman çekinmemiştir.

Burjuvazi, düzeninin iktisadi ve siyasi açıdan zora girdiği dönemlerde ise, elinin altında tuttuğu bu baskı aygıtlarına yenilerini ekleyerek ve her türden faşist ve gerici örgütlenmeleri de devreye sokarak düzenini korumak için işçi sınıfına, tüm ezilenlere ve devrimci harekete açıktan savaş ilan eder. Adına bugünlerde Ergenekon denen kontrgerilla örgütleri veya kapının önünde tasmasıyla bağlı duran faşist köpeklerin oluşturduğu ülkücü ve Hizbullah türü dinci çeteler sermaye devletinin vazgeçilmez tamamlayıcı unsurlarıdır.

Sermaye devletinin sahip olduğu her türden açık ve gizli baskı aygıtından, işçi sınıfına ve ezilen halklara uyguladığı baskı ve terörden, katliamlardan kurtulmanın tek yolu, sosyalizmin önünü açacak bir proleter devrim yoluna girmek ve sermaye devletinin kendisini ortadan kaldırmaktır.

Düzen güçlerinin Alevi emekçilerine dönük manevraları

Bugün Sivas'ta katledilenleri anmanın bir yanını da onları katledenleri unutturmamak oluşturuyor. Sermaye devleti katlediyor ve katliamdaki sorumluluğunu unutturmaya çalışıyor. Devletin ve düzen güçlerinin Sivas katliamının sorumluluğundan kendini kurtarmasına izin verilmemelidir. Katliamın gerçek sorumlularının, sorumluluklarını örtbas etmelerine, kendilerini gizlemelerine yardımcı olmak işçi ve emekçi kitlelere ve Alevi halkına karşı yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi olacaktır. Dolayısıyla Sivas'ta katledilenleri anmanın bir yanını da onları katledenleri unutturmamak oluşturmalıdır. Sivas'ın katillerinin gerçek yüzlerini ortaya sermeli, dahası onların sadece katliamlardaki rollerini değil, Alevi halkını yedeklemek için izledikleri diğer manevraları da teşhir etmeliyiz.

Son birkaç yıldır basında yer alan bazı haber ve tartışmalar, sermaye devletinin AKP hükümeti eliyle Aleviler'e dönük yeni bir takım hesaplar peşinde olduğunu gösteriyor. Burjuva medya, "Alevi açılımı" adı altında ileri sürülenlerin, yüzyıllardır baskı altında yaşayan, hemen her dönemde aşağılanan, katliamlara uğrayan Aleviler'in temel sorunlarını çözeceği yalanını dile getiriyor.

"Alevi açılımı"nın esas amacı, Aleviler'i ve Aleviliği devlet denetimi altına almaktır. Sermaye devleti, bu sayede bir taşla birçok kuş vuracağını hesaplamaktadır. Her şeyden önce bu sayede Alevilik de tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin gerici çıkarlarının hizmetine koşulmuş olacaktır. Sermaye Sünni inancına mensup emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinsel temalardan nasıl faydalanıyorsa, aynı şey bu kez Alevilik üzerinden Alevi emekçileri kontrol altına tutmak için de yapılacaktır.

İkincisi devlet denetimi altına alınan Aleviliğin içini boşaltmak, kendine özgü değerler sistemini yok etmek ve dinsel gericiliğin sıradan bir kolu haline getirmektir. Yüzyıllardır baskı ve zorbalıkla yapılmak istenen şey bu kez para ve rüşvetle, devlet katında makam mevki dağıtmakla yapılmak istenmektedir. Yani, işin özünde değişen hiçbir şey yoktur.

Kıscası sermayenin derdi, kendi çıkarlarına uygun bir Alevilik inşa etmek ve bunu Alevi emekçi yığınlarını denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmaktır. Böylece o, Alevi emekçilerinin devrimci akımlarla ilişkisini zayıflatabileceğini ummaktadır.

Elbette, Aleviliğin ve Aleviler'in denetim altına alınması sorunu bugün ortaya çıkmış değildir. Bu sorun şimdiye kadar inkar ve baskıyla çözülmeye çalışılmıştır. Başta CHP olmak üzere düzen solundaki partilerin de Aleviler'i devlete bağlamak konusunda önemli hizmetleri olmuş fakat bunlar kalıcı sonuçlar üretmemiştir. Yani Aleviler'i denetim altına alma sorunu bir bakıma aciliyet kazanmıştır.

İşte AKP, sermaye düzeninin bu konudaki ihtiyacına yanıt verme peşindedir. Dini duyguların istismarına dayalı siyaset üzerinden sermayeye hizmet konusundaki rüşünü hükümet olduğu yıllar içinde ispatlayan AKP, şimdi aynı şeyi Alevi emekçilerini inançları üzerinden istismar ederek düzene bağlama konusunda da sergilemek gayretindedir.

Kuşkusuz işin bir başka boyutu da AKP'nin kendi payına da bu işten siyasal kazanç elde etme hayalleridir. AKP "Alevi açılımı" manevraları ile

bugüne kadar kendisine mesafeli duran Alevi yığınları ile yakınlaşmak, bu sayede de şimdiye kadar esas olarak CHP ve DSP vb. sol maskeli düzen partilerinin oy deposu durumundaki yığınları kendine bağlamak istemektedir. Elbette, diğer düzen partileri gibi, AKP'nin de Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir sorunu bulunmamaktadır.

İstisnasız tüm düzen partilerine göre, Aleviler hem asimile edilmesi hem de oy deposu olarak da kullanılması gereken bir kesimdir. Aleviliği bugüne kadar daha çok CHP gibi partiler oy deposu olarak kullandılar. Ancak AKP ve MHP de şimdi bu potansiyele göz dikmiştir. Bugün tüm düzen güçlerinin Aleviler'e yönelik politikaları birçok noktada kesişmekle birlikte, kullandıkları söylemler, araçlar farklılık göstermektedir. Kimisi politikasının temelinde doğrudan yok saymayı oturturken, bir başkası "Aleviler'in hakları tanınsın" gibi kulağa hoş gelen, fakat içeriği boş bir yaklaşımla çıkabilmektedir.

Tüm bu düzen güçlerinin ortak yanları ise, Alevi kültürünün gericileştirilmesi, Aleviler'in ilerici niteliğinin yok edilmesidir. Sermaye devleti Aleviler'i her zaman potansiyel tehlike ve düşman olarak görmüştür. Alevi emekçilerin toplumsal mücadele ve devrimci harekete yakınlığı bunun başlıca nedenidir.

Bugüne kadar en küçük demokratik hakkı bile tanımaktan ödü kopan sermaye düzeni ve onun partilerinin Aleviler'e özgürlük alanları açması mümkün değildir. Bugün var olduğu iddia edilen laiklik de özde değil, sözde bir laikliktir. Bu "laiklik" bugüne kadar Aleviler'in herhangi bir yarasına merhem olmamıştır. Aksine, ihtiyaç duyduğunda dinsel farklılıkları kaşıyarak faşist sürüleri Aleviler'in üzerlerine sürmüştür. Hiç şüphe duyulmasın, bundan sonra da ihtiyaç duyulduğunda Aleviler'e karşı provokasyon ve katliamlar düzenlemekten geri durulmayacaktır.

Özcesi, uzun bir tarihsel süreç boyunca Sünni İslam ile ezilmiş olmanın getirdiği kaygılar nedeniyle, buna karşıymış gibi görünen düzen güçlerinin peşinde sürüklenen Alevi emekçilerin kendi yaşadıklarından öğrenmeleri gereken çok şey var.

Katliamcı devlet gerçekleri maskeleyemez!

Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, Sivas Katliamı'nın yıldönümü yaklaşırken AKP'nin "Alevi açılımı" politikasına uygun olarak Madımak Oteli'nin kamulaştırılabileceğinden bahsetti.

Günay sermaye devletini aklamak için şu sözleri sarf etti:

"Boşalttığımız yere bir anı evi kurma konusunda talip olduk. Fakat sahibi bütününi satışa çıkardı. Bütününi satışa çıkarmakta ısrar ederse belki bizim orayı kamulaştırmamız söz konusu olacak. Ben anı evi düzenlemesinin önümüzdeki 2 Temmuz'a yetiştirileceğini hayal ediyordum, fakat bunu gerçekleştiremedik. Bu dönem için kebabçının oradan çıkarılmasını sağlamış olduk. Ama sanıyorum, gelecek yıldan önce o binanın, kısmen müze, kısmen kültür merkezine dönüşmesi konusunda yılların getirdiği o tortuyu giderecek bir adım atacağız. Bu konuyla ilgili diğer bakan arkadaşlarımızın da dikkatli bir yaklaşımı var"

Evet, Sivas'ta 35 can alan bir katliam gerçekleştirildi. Ve tüm bunlar olup biterken, polisiyle, askeriyle, itfaiyesiyle, tüm resmi-sivil güçleriyle devlet oradaydı. Devlet, katliamın gerçekleştirilmesini seyretmiş dahası planlamış, yönlendirmişti.

Bugüne kadarki hükümetler gibi AKP de, devletin katliamcı geleneğinin taşıyıcısıdır. Kendi hükümetliği döneminde Kürt halkına yönelik icraatları bunu en açık biçimde göstermiştir. Bugün Alevilere verilen vaatler bu gerçeğin üstünü örtemez.

Mamak'ta 2 Temmuz faaliyetleri

Sivas katliamının 16. yıl dönümünde Mamak BDSP, "Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir" şiarıyla katliamın sorumlularından hesap sormaya çağıran faaliyet yürütüyor.

Mamak İşçi Kültür Evi, "Yine türküler söylüyor, yine semahlar dönüyoruz" seslenişi ile 27 Haziran'da gerçekleştireceği etkinliğe hazırlanıyor. Tek Mezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda bu yıl dördüncüsü düzenlenecek olan anma etkinliği, faşist devlet terörünün arttığı bu süreçte çürüyen düzen, çeteleşen devlet gerçekliğini tüm açıklığıyla teşhir eden bir şekilde işleniyor.

Aynı zamanda devrimci güçlerin ortak olarak düzenlediği ve 1 Temmuz'da bölgede yapılacak olan yürüyüş ve anmanın hazırlıkları da sürüyor. BDSP, DHF, Partizan, Alinteri, Devrimci Alevi Hareketi,

Odak tarafından örgütlenen 1 Temmuz yürüyüşü ve anma eylemi katil devletten hesap sorma bakışı ile örgütleniyor.

1 Temmuz günü Tek Mezar Parkı'nda toplanılarak 19.00'da NATO yolu üzerinde başlayacak olan yürüyüş Tuzluca'yı Meydanı'nda sona erecek.

Provokasyona geçit yok!

2 Temmuz gündemli faaliyetimiz gerici faşist odakların da tepkisini çekiyor. Bir trafoya yapılan 2 Temmuz afişlerinin gece sökülmesi üzerine aynı yere "Sivas'ın hesabını soracağız, katil devlet hesap verecek / BDSP" yazılması yapıldı. Müdahale etmeye çalışan gericiler ve gece afişi indiren polisin provokasyon girişimleri de ajitasyon konuşmalarıyla boşa düşürüldü.

Mamak BDSP

Emine Arslan ile kazanımla sonuçlanan DESA direnişi üzerine konuştuk...

“DESA’da kazandık, yeni DESA’larda da kazanacağız!”

- DESA sürecinin nasıl başladığını bizlere kısaca aktarır mısınız?

Emine Arslan : Hep söylediğim gibi, tek suçum sendikaya üye olmak. Onlar öyle dediler. Sendikaya üye olmamdan dolayı patronlar bağırıp çağırdılar. Yaka kasma sorunu vardı. Bunun üzerine 2 ihtar verdiler. Akşamüstü de çıkışımı verdiler. Paramı istediğimde ise “DESA’nın tazminat verdiği görülmüş mü?” dediler. Sendikamı aradım. Çıktık ve sendika geldi. Bana aynı zamanda DESA tarafından kağıt imzalatmaya kalktılar ama imzalamadım. Bunun üzerine de “Ben de işime geri alınana kadar bu kapıdan ayrılmayacağım!” dedim.

- Direnişe başlamaya karar verdiğiniz andan itibaren bildiğimiz üzere ciddi tepkiler aldınız. İşten çıkartma saldırısına karşı başlattığınız direnişinizin kırılması için sermaye patronu size hangi şekillerde saldırdı? Mücadelenizi karalamak, direnişinizi boşa düşürmek için ne tür yollar denedi? Rüşvet teklifi, kolluk gücü zoru, vb. şeyler sözkonusu oldu mu?

Emine Arslan: İlk günden itibaren polis 6 otobüs çevik kuvvet getirdi. Zabıta “Kamu yerine zarar veriyorsun!” diye uyardı; ardından kaldırım işgal cezası kestiler. Polis “100 TL sana, 100 TL eşine ceza keseceğiz!” şeklinde tehdit etti. “Bütün bunlar sicilinize işler ve hiçbir hastanede muayene olamazsınız!” dediler. 2. gün beni fabrikanın içerisine çağırdılar. Patron “8 yılına karşılık 8 milyar, gerisini de sen söyle” diyerek benimle rüşvet pazarlığına girişti. Ben de “o zaman verseydiniz. Ben sizden iş istedim. Ama şimdi alamam çünkü siz bana dediniz ki ‘Yarın öbür arkadaşlarınızla (Düzce’deki işçi kardeşler) görüşeceğim.’ Çünkü sudan bahanelerle onları da işten atacaklardı. Ben de ‘Arkadaşlarıma ve sendikama ihanet etmiyorum!’ dedim.” İşverenin avukatları ve adamları bana rüşvet önerdiler. Kabul etmeyince beni tehdit ettiler. Ve ertesi gün çocuğumu kaçırmaya kalktılar. Onların bütün amacı direnişi kırmaktı. Ama cesaretli ve onurlu bir şekilde durunca başaramadılar.

- Mücadeleniz süresince tutumunuzdan bir nebze olsun geri adım atmadınız. Bu süreçte yaşadığınız deneyimler üzerinden neler öğrendiğinizi kısaca bizimle de paylaşabilir misiniz?

Emine Arslan: İşveren işçiyi kesinlikle kayırmaz. Sen kendini sağlama alacaksın. Örgütlenebilirsen örgütleneceksin. Biz kesinlikle kendi haklarımızı bilmiyoruz.

- Direnişiniz boyunca eylemliliğinizi sürdürdüğünüz DESA fabrikası önünde minibüsünüz ile hatırlanıyor. Bu minibüsün ziyaretçileri kimler oldu? Mücadelenizde kimler sizin yanınızda oldu ve destek çıktı?

Emine Arslan: Emekçiden yana olan herkes geldi. Ben çalışırken böyle duyarlı insanlar olduğumu bilmiyordum. Yediden yetmişe hepsi geldi. Biz işçiler içeride işe kapanmışız. Hiçbir sosyal ortamımız yok. Kafesteki kuş gibi hiçbir şeyden haberimiz yok. Oysa bizim bir sürü hakkımız, emekten yana olan insanlarımız var. Haklı olup da haksız duruma düşen insanın peşinde bir sürü savunamı var.

- Bu bülteni okuyan yüzlerce örgütsüz işçi ve emekçi var. Fabrika ve işyerlerinde patronun türlü saldırılarına maruz kalıyorlar. Buna karşı da örgütlü durmak zorundalar. Buradan onlara çalıştıkları işyerleri üzerinden ne türlü tavsiyeler ve uyarılarda bulunabilirsiniz?

Emine Arslan: Kesinlikle örgütlensinler. Patronun hakaretlerine maruz kalmayınlar. Patrona kesinlikle boyun eğmesinler. Patronu ‘patron’ yapan biz işçileriz!

- Yaşadığımız kriz koşullarında işçi sınıfının önünde duran görevler nelerdir? Biz bugün yeni 15-16 Haziran işçi ayaklanmalarını yaratmaktan bahsediyoruz. Bu nedenle o günlerin de ötesine geçen adımlar biz işçi sınıfı tarafından nasıl atılabilir?

Emine Arslan: Aynı 15-16 Haziranlar tekrarlanmalı. Hak alınır, verilmez. Çünkü yıllar öncesi bu hakları alana kadar ne kadar insan ölmüş! Kolay mı bütün bunlar? O insanların kemikleri sizler. Haklarımıza sahip çıkmak bizlerin, işçi sınıfı olarak elimizde. El birlik olup hakkımıza sahip çıkacağız! Dürüst ve haklı olduğumuz sürece kazanamayacağımız şey yok!

- DESA’daki geline durum ile ilgili son olarak bize bilgilendirebilir misiniz?

Emine Arslan: Geline süreçte her halukarda kazanmış durumdayız. Yapılan görüşmeler sonunda beni işe geri alınmayacağı söylese de diğer arkadaşlarının işe geri alınacağı söylendi. 3’ü işe geri döndü zaten. 8 ila 10 işçinin de alınacağı söylendi. Sendikayı da böylece kabul etmiş oldular. DESA patronu benim işe geri iademi kabul etmedi. DESA patronu “O beni mahvetti, dünyaya rezil etti!” diyormuş.

Emekçinin Gündemi / Küçükçekmece

KESK’liler tutuklama terörüne karşı alanlarda...

KESK ve bağlı sendikalara yönelik 16 Haziran sabahı başlatılan ikinci tutuklama dalgası 17 Haziran günü gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

İstanbul’da Galatasaray Lisesi’ne yürüyüş...

Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne yürüyerek burada oturma eylemi gerçekleştiren KESK’liler tutuklu sendikacıların serbest bırakılmasını istediler.

Galatasaray Lisesi önünde devam eden oturma eyleminde kitleye seslenen KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü Feyzullah Coşkun, KESK üye ve yöneticileri serbest bırakılıncaya kadar eylemlerinin süreceğini duyurdu.

Ankara’da faks çekme eylemi ve yürüyüş

KESK üyeleri Adalet Bakanlığı önünde toplandı. Bakanlık hakkında suç duyurusunda bulunan kamu emekçileri saldırıları ve hukuksuzluğu protesto ettiler.

Saat 18.00’de ise Mithatpaşa Postanesi önünde buluşan KESK’liler Başbakanlık’a, tutuklanan sendika üyelerinin serbest bırakılması talebini içeren bir faks metniyle beraber tutuklanan sendikacılara dayanışma kartları gönderdiler.

Ardından Yüksel Caddesi boyunca yürüyüş gerçekleştiren kamu emekçileri Yüksel Caddesi’ne geldiklerinde basın açıklaması yaptılar.

KESK Genel Sekreteri Eminali Şimşek’in yaptığı açıklamada KESK’e yönelik saldırılar “faşizm” olarak tanımlandı.

İzmir’de Bayraklı Adliyesi önünde...

Tutuklamaların ardından Bayraklı Adliyesi önünde toplanan KESK’liler tutukluların serbest bırakılmasını istedi.

KESK Genel Başkanı Sami Evren tutuklamalara sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir

Ankara Kadın Platformu’ndan KESK’e destek

Ankara Kadın Platformu 18 Haziran günü yaptığı basın açıklamasıyla KESK’li kadınların tutuklanmasını protesto etti.

Açıklamada, yapılan son operasyonlarda KESK üyesi kadınların tutuklandığına dikkat çekilerek onların özgürlük ve emek mücadelesi verdikleri için tutuklandıklarına vurgu yapıldı.

AKP hükümetinin baskı politikalarıyla kadınları korkutmaya, sindirmeye çalıştığı, kadınların sokaklardan, mücadeleden evlerine yönlendirilmeye çalışıldığı söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İTO Genel Sekreteri Dr. Hüseyin Demirdizen’le Sağlıkta Dönüşüm Programı ve “Tam Gün” Yasa Tasarısı üzerine konuştuk...

“Mücadelenin başarılı olabilmesi için saldırılar karşısında ortak duruş!”

- Sağlık alanında yaşanan saldırılarla eş zamanlı olarak son dönemde gündemde olan “Tam Gün” Yasa Tasarısı da hekimlerin özlük haklarını hedef alıyor. Sağlıkta Dönüşüm Programı’yla birlikte ele alındığında bu saldırının arka planı nasıl ifade edilebilir?

- Genel kamuoyu, sadece “hekimler tam gün çalışsın-çalışmasın” diye yürütülen tartışmayı izlemesine rağmen Sağlık Bakanlığı, hükümet ve hatta hükümete bu programı dayatan küresel sermayenin uluslararası para örgütleri (IMF, Dünya Bankası raporları) “Tam Gün” Yasa Tasarısı’nı Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın önemli bir yasası olarak görmektedir. Sağlıkta Dönüşüm Programı tamamlandığında neyi öngörüyor? Sağlıkta Dönüşüm Programı nedir?

Sağlıkta Dönüşüm Programı, sağlık hizmetlerinin piyasa koşullarında sunulmasıdır. Yani piyasada diğer mal ve hizmetler nasıl sunuluyorsa; beyaz eşya, ayakkabı nasıl üretiliyorsa öyle üretilmesi, onlar nasıl satılıyorsa öyle satılmasıdır.

Dolayısıyla hükümet, bir taraftan piyasalaşan sağlık ortamı için sağlık kuruluşlarını düzenliyor; örneğin **Aile Hekimliği** ile birinci basamağı özelleştiriyor, **Kamu Hastaneleri Birlikleri** ile ikinci, üçüncü basamağı işletme haline getiriyor ve hizmet satın alma, taşeronlaştırma yoluyla da özel sektörü teşvik eden programlar uyguluyor.

İkinci olarak, sağlık hizmetlerinin finans yapısını değiştiriyor. Türkiye bugüne kadar karma ekonomi dediğimiz; içinde genel bütçe katkıları, sağlık hizmetleri ve sosyal güvenlikten toplanan primler ve vatandaşların değişik oranlardaki ödemelerinden oluşan karma sosyal hizmetlerle yönetildi.

Hizmetin sunumu da, örneğin SSK’da olduğu gibi kendi sağlık kuruluşlarından ya da Sağlık Bakanlığı’nın hizmet sunumunda olduğu gibi kamu sağlık kuruluşlarından yapıyordu.

Burada da bir değişikliğe gidildi. **Genel Sağlık Sigortası** adı altında tek çatı örgütü oluşturuldu.

Dolayısıyla tek bir patron ve özel ya da kamu işletmesi haline gelmiş olan sağlık şirketlerinden hizmet satın alma hedefleniyor.

Bunun için birtakım düzenlemeler yapılıyor. Bu hizmetin hangi koşullarda satın alınacağını, hangi hizmetin geri ödeme kapsamı içinde olacağını yani hangi hizmetin bedelinin Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından ödeneceğini, hangi sağlık hizmetlerinin sigorta kapsamı içine alınacağını ve yakın zamanda sigortalı olsalar bile vatandaşların muayeneden tahlillere, yatan hasta hizmetlerinden ilaçlara ve tıbbi malzemelere kadar değişik bölümlerde katkı ve katılım payları olacağını söylüyor.

Üçüncü bölümde; işletme haline getirilmiş, piyasa koşullarında sağlık hizmeti sunan ve hizmet satıcı olarak Genel Sağlık Sigortası aracılığıyla piyasayı düzenledikten sonra üçüncü bölüme geliyoruz. Burada, hizmet sunan insanların çalışma biçimi...

“Tam Gün” Yasası denilen yasa zaten burada anlam kazanıyor. Dolayısıyla piyasa koşullarında sağlık hizmetinin sunulmasını hedefleyen hükümet,

çalışanların da piyasa koşullarında çalışmasını öngörüyor. Ne demek bu? Piyasa bulabildiği kadar iş, yapabildiği kadar iş, kazanabildiği kadar para anlamına geliyor. Hekimleri bu koşullarda çalıştırmak istiyor.

Örneğin “**Aile Doktorluğu Yasası**”nda hekimleri 1000-4000 nüfusa bakacak biçimde, sözleşmeli olarak tanımlamıştı.

Bu sözleşme koşullarını da örneğin asgarisi 40 saat olmak üzere mesai saati dışında da hizmet vermek üzere genişletti. Biz buna 7 gün 24 saat diyoruz. Çalışanın, 7x24 saat karşılığında alabileceği üst tavanı belirledi. Örneğin askere gitmesi durumunda, 20 günü geçen hastalık raporunun alınması ve hamile kalınması durumunda ya da sözleşmeyi yapacak kurumun sözleşmesini tek taraflı olarak feshetmesi durumunda, nüfusunun binin altına düşmesi gibi kendisine bağlı olmayan pek çok nedenle sözleşmenin feshedebileceğini, feshedildikten sonra ancak uygun görülürse yeni bir başvuru yapıp uygun pozisyon varsa buraya başlayacağını söyledi.

Dolayısıyla birbiriyle rekabet eden hasta sayısını arttırmak ve maliyeti düşürmek için hizmetin niteliğini aşağıya çekmek durumunda kalan, kendi muayenehanesinin masraflarını karşılayabilmek için kazancının önemli bir kısmını buralara aktarmak zorunda kalan, eğer biraz rahat etmek istiyorsa ve yanında insan çalıştırıcaksa bunun parasını kendi ödemesi gereken tam bir piyasa...

Bundan iki-üç yıl önce sağlık hizmeti olmayan hizmetler için taşeron yoluyla hizmet satın alma modeli getirilmişti. Sonra sağlık hizmetleri dahil oldu, ücretleri döner sermayeden ödenmek üzere hekim dışı sağlık personeli dahil oldu.

Sonra buna, birtakım hizmet ünitelerinin (laboratuvar, röntgen, yoğun bakım) taşeronlara havale edilmesi yoluyla piyasanın öteki argümanları devreye sokulması eklendi.

Yine de üniversite ve eğitim hastaneleri başta olmak üzere sağlık piyasasında, piyasa değeri yüksek olan işgücü, kariyer yapısı, buralardaki hasta yönetimi ve listesi gibi özellikler nedeniyle buralarda olan ve muayenehaneleri aracılığıyla sağlık pastasına ortak olan hekimlerin durumunu değiştirmeye karar verdi.

Öncelikle özlük hakkı olarak bir esnek çalışma getiriyor. “Daha çok gelir istiyorsan daha çok çalışmalısın” diyor. İkincisi “çalışmak yetmez,

kurumun kâr ederse sen prim alabilirsin” diyor.

Üçüncüsü, “kendi çalıştığın kurum bir kamu işletmesi ise her ne kadar ben tam gün diyorsam da kamu işletmelerine bağlı diğer işletmelerde ikinci veya üçüncü işler yapabilirsin. Ya da özel bir yerde çalışıyorsan özel şirketlerin zincirlerinde yine ikinci, üçüncü işlerde çalışabilirsin. Ama kendi adına çalışamazsın!” diyor. Bankacılık ve gıda sektöründe gördüğümüz piyasalaşmadan sonraki ikinci aşamanın yasalarıdır bunlar. Onlar de tekelleşme yasalarıdır.

Çünkü o büyük gıda tekelleri karşısında bakkalların, marketlerin ortalıkta dolaşması istenmiyor. Kendi adına çalışabilecek ve pastaya bir miktar ortak olabilecek pozisyonda hekimler barındırmak istemiyor. Aynı zamanda Kamu Hastane Birlikleri ile beraber güvenceli çalıştırmak istemiyor. Dolayısıyla “Tam Gün” Yasası’nı değiştiren sağlık ortamıyla beraber değerlendirdiğimizde hekimler için güvencesiz, esnek çalışma, çalışabildiği kadar gelir, gelirini arttırmak için daha uzun süre çalışmanın önünü açan, ancak kendi adına çalışmayı da ortadan kaldıran bir düzenlemeye gidilmek isteniyor.

“Tam Gün”le beraber, “emeğini kamu patronuna ya da özel patrona satabilirsen sağlık ortamında kalabilirsin” denilerek neredeyse asgarisini belirleyip azamisini açık tuttuğu çalışma süresi boyunca da herhangi bir güvenceli ücret tahattüt etmeyen (şu anda aldığı maaş dahil olmak üzere) bir sistem getiriyor.

Kamu Hastane Birlikleri Yasası çıktığında ise artık maaş denilen yani sabit gelirle döner sermaye üzerinden performans gelirleriyle ödeneceğinden özel veya kamu işletmesinin zarar etmesi durumunda temel maaşlar da dahil, hekimler performans ödemelerini zamanında alamıyor.

Burada, hem çalışma süresi açısından bir özlük hakkı kaybı sözkonusu. Hem çalışma ve gelir güvencesi açısından hem de hekimlerin mesleki özerkliği açısından bir statü kaybı söz konusudur. Böylelikle hekimlerin yüzlerce yıldır kendi muayenehanelerini açarak hizmet vermeleri fiilen ortadan kaldırılmış oluyor.

Çünkü hekimlere muayenehane açma durumunda çalışabileceği tek yer Sosyal Güvenlik Kurumu’yla sözleşme yapıp yapmamış olan özel hastane ya da polikliniklerle birlikte çalışma gösteriliyor.

Bu, özellikle cerrahi branşlar veya hastasını yatırmak isteyen hekimler için bu yolun kapalı olduğu anlamına geliyor. Türk Tabipleri Birliği ve

Tabip Odaları için tek sorun üyelerimizin özlük hakları ve mesleki etik değerler değil aynı zamanda toplum sağlığı ve bireylere sunulacak sağlık hizmetinin niteliğidir.

- *Kamuoyunda Tam Gün Yasası tek başına, "Hekimler daha az kazanacak" biçiminde yorumlanarak önemsenmiyor... Bu konuyu açabilir misiniz?*

- Kısmen bu doğru olabilir. Hekimler içerisinde de çok fazla kazanan %3-%5'lik bir grup vardır ve bunlar için gelirlerinin azalması veya kendi pozisyonlarını korumaları olarak gözükabilir ama hekimlerin %95'i için bu geçerli değildir.

Piyasa, herhangi bir malı veya hizmeti sunacağı zaman bu hizmetin sunumundan, bu malın satışından kâr etmek ister. Dolayısıyla hangi alanı kârlı olarak görüyorsa o alana yatırım yapar. Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın kendisi zaten insanların bedenlerini ve sağlıklarını ticaret konusu yaptığı için bütün öteki yasalardan bağımsız olarak Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın kendisi, hastanın daha iyi bir sağlık hizmeti alması için yapılmamaktadır.

Sağlık ortamında daha çok piyasalaşma ve hastalıklardan daha çok para kazanılması-kazandırılması ihtiyacıyla yapılmaktadır.

Tam Gün Yasası, Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın önemli bir yasası olduğu için, bu yasayı çıkarmanın gerekçesi de vatandaşlara daha iyi bir sağlık hizmeti değil, işletmelerin ve kuruluşların karlılık durumunu değiştirmeye dönüktür. Bu yönüyle de vatandaşın yararına olamaz.

Vatandaş, hastanelerde ve öteki sağlık kuruluşlarında her aşamada para vermektedir. Bu giderek artacaktır. Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın kendisi tamamlandığında aşağı yukarı her 2 TL'nin 1 TL'si vatandaşın cebinden çıkacaktır. Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın bundan sonraki yasalarının da çıkmasıyla bu programın nihai hedefi olan sağlık hizmetlerinin piyasalaştırılması, vatandaşın sağlık hizmetine ulaşması için cebinden daha fazla para çıkmasına ulaşılacaktır.

Bugün için bizim çağrımız, vatandaşların bu programın bundan sonraki yasalarına da (sadece hekimleri ilgilendiriyor diye değil) sağlıklarını ilgilendiren yasalar olarak bakmasıdır. Nasıl ki daha önce Genel Sağlık Sigortası'nda olduğu gibi hekimler kendilerini çok ilgilendirmemesine rağmen bu sürece aktif olarak müdahale etmişlerse öteki örgütlerin de bu yasaya Sağlıkta Dönüşüm Programı üzerinden bakıp bu yönde tutum alması gerekir.

Bu nedenle "Tam Gün" adı altında hekimlerin sadece özel tekellerin, hastane ya da sağlık kuruluşlarına, kamu şirketlerinin sağlık kuruluşlarına hapsedilmesi sadece bir hekim mağduriyeti değil aynı zamanda tekelci ortamda sağlık hizmetlerine ulaşmanın önündeki engellerin artması anlamına geliyor. Hastalık eksenli, ilaç ve teknoloji harcamalarının artması dolayısıyla vatandaşın sağlığının korunmasına dönük kaynakların da ilaca ve teknolojiye gitmesi nedeniyle vatandaş daha çok hastalanmak ve mağdur olmak durumunda kalıyor. Bu sorunların üstesinden gelebilmek için de daha çok ödeme yapmak durumunda ki zaten hükümet Tam Gün Yasası'nın içerisine sağlık çalışanları için bir sigorta koydu. Çünkü bu ortamda hekimlerin daha çok ve piyasa koşullarına açık çalışacağını öngörerek böyle bir sigorta yaptırıyor.

Hükümetin zaman zaman telaffuz ettiği bir başka sigorta da "Tamamlayıcı Sigorta" adı altında Genel Sağlık Sigortası kapsamının dışındaki hizmetler için sigorta poliçeleri satın alma yönünde vatandaşları teşvik etmesidir. Kamu çalışanlarını prim olarak vergilerinin azaltılması yönünde özel sigortaya geçme yönünde teşvik etmektedir.

Gerek tamamlayıcı sigorta poliçesi satın

alabilecek kadar geliri olan vatandaş gerekse de alamayacak durumda olan -ki Türkiye'de her iki kişiden birinin işsiz olduğunu ya da gelirlerinin başka şeyleri ödemeye yetmeyeceğini kabul edersek- büyük çoğunluk için sağlık hizmetlerine ulaşmak bugüne kadar olduğu gibi kısmen ücretli olan sağlık ocaklarının varlığına ve pek çok sorununa rağmen devlet hastanelerinin korunup geliştirilmesine bağlıdır. Yoksa piyasalaştırılmış şirketleştirilmiş sağlık kuruluşlarından bugün itibarıyla işsiz yoksul hatta aç olan vatandaşların sağlık hizmetlerine ulaşabilmeleri mümkün değildir. Böyle olduğu için Amerika'da 60 milyon insan hastanelerin kapısından içeri girememektedir. Bunun anlamı, Sağlıkta Dönüşüm Programı'ndan vazgeçilerek birinci basamak sağlık hizmetlerinin sağlık ocakları temelli olarak tüm topluma, burada sadece hekim üzerinden değil, hekimle birlikte bu kapsamlı hizmetin sunumunda orada bulundurulması diğer sağlık çalışanlarının hatta sağlık sektörüyle de sınırlı kalmadan kentin ulaşımından trafiğine, içme suyundan temizliğine kadar iyileştirme gereklidir. Sağlık hizmetlerinin korunması; tersane işçilerinin, kot işçilerinin, Petkim işçilerinin vb. sürekli hastalık ve ölüm üreten ortamlarının iyileştirilmesiyle mümkündür.

Eğer bir insan açsa ötekine göre daha çok hasta olacaktır. Daha zor iyileşecek ve hastalıkları başka sorunlara yol açacak demektir. İşsizse daha çok hasta olacak demektir. İşsiz kalmanın yoksullaştırıcı özelliğiyle ve işsiz kalmanın yarattığı sosyal ve psikolojik nedenlerle sağlık hizmetlerine daha zor ulaşacaktır. Dolayısıyla koruyucu sağlık hizmetlerinin değiştirilmesi demek bugünkü sağlık hizmet modelinin tersine çevrilmesi demektir. Yoksulluğu, gelir düşüklüğü, işsizliği nedeniyle primlerini ödeyemeyen ve ek hizmet almak için ek kaynak sağlayamayan toplumun %60-%70'i için; genel bütçeyle garanti altına alınmış, finanse edilmiş, kendi kaynağını ilaç ve tıbbi teknoloji gibi uluslararası tekelere ayırarak tüketme sevdasının peşine düşmemiş, Türkiye'yi bir teknoloji çöplüğüne ve ucuz işgücü cennetine dönüştürmek gibi niteliksiz sağlık hizmetini de beraberinde getirebilecek programlardan vazgeçmesi demektir.

Bugün böyle olursa, 4500-5000 olan tıp fakültesi kontenjanları sanki ilkokul açar gibi (orasını bile açmak kolay değildir, okul için öğretmen gerekir) iki yıl içinde iki katına çıkarılacak bir politikayla karşı karşıya kalınmaz. Bugüne baktığımız zaman nitelikli ve ucuz işgücü olan sağlık personeli, birkaç adım sonra niteliksiz ucuz işgücü olacaktır. Tıp eğitiminin bozulan kalitesi ve buradaki sorunlar aynı zamanda tıp eğitiminin sorgulanmasına neden olacaktır.

Vatandaşların kafasında bu konuda ciddi endişeler vardı. Yapılanlar gerçekten kendi sağlığıyla mı ilgilidir, yoksa o hizmetten performans kazanan hekimin beklentileriyle mi ilgilidir. Zaman zaman kamuoyunun gündemine geldiği gibi suistimal edilmekte midir? Gerçekten gerekli olmayan birtakım müdahaleler hastalara yapılmakta mıdır gibi piyasadan kaynaklanan pek çok soruna bir de hekimlerin iyi yetişemeyebileceğine ilişkin endişe eklendiğinde kaotik bir ortam oluşacaktır. Bu sermayenin istediği bir şeydir. Kuralsız, niteliksiz ve tek kuralın paranın gücü olduğu bir ortamda ne hastalarımızın, ne toplumun ne de çalışanlarımızın kendileri için daha iyi bir hizmet alabilme ve yaşam sürdürebilme şansı yoktur. Bugün dünyanın da içinde bulunduğu en önemli sorun budur.

Sadece gücün ve otoritenin kurallarının etkin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Dünyanın birçok yeri bölgesel savaşlar ve çatışmalarla, bulaşıcı hastalıklarla, yoksulluğun açlığını ortaya çıkardığı dramlarla boğuşmaktadır. Küresel krizin korunmasız

sosyal politikalarından uzaklaştırılmış sağlık hizmeti ya da diğer hizmet sunumlarında vatandaşların yıkıcı tahrip edici saldırgan etkileriyle başbaşa bırakılması önümüzdeki dönemde hem bireyler hem de toplumlar için sorunlar ortaya çıkaracaktır. Buradan hareketle adı "Tam Gün" veya "Kamu Hastane Birlikleri" gibi olsa da bir bütün olarak Sağlıkta Dönüşüm Programı karşısında yoksul ve çalışan kesimlerin ortak talepleriyle birlikte ortak mücadele yürütülmelidir. 1,5-2 yıldır Türkiye'nin değişik yerlerinde ilerlemeye çalışan **Herkesin Sağlık Güvenlik Gelecek Platformları** buna örneklerdir.

Bu programlarla birlikte saldırının hedefi ve kapsamı dikkate alındığında, bu programlar karşısında mücadele edecek kesimin de durumun farkında olarak mücadele etmesi gerekir. Bizim şimdiye kadar gördüğümüz şey; bu saldırı adım adım ilerlerken henüz saldırının ucunun kendisine değmeyen ya da önemli ölçüde etkilenmeyen toplum kesimlerinin seyrediyor olması bu programları uygulayanların elini kolaylaştırmaktadır.

Çünkü daha küçük ve direngen odaklar ezilip geçilmektedir. Toplumun büyük çoğunluğu bu durumun farkına vardığında elindeki olanakların büyük bir kısmını da kaybetmiş oluyor. Türkiye için bu durum henüz geç değildir. Türkiye, Sağlıkta Dönüşüm Programı'na en uzun soluklu direnen ülkelerden biridir. Burada TTB'nin, sağlık alanındaki sendikaların ve birlikte hareket edilen diğer emek-meslek örgütlerinin önemli bir rolü vardır. Ancak bu yeterli değildir. Mutlaka, geniş işsiz kitlelerinin, kentlerde ve diğer yerlerdeki yoksul yurttaşların kendi öz organizasyonları aracılığıyla mücadelenin içerisine girmesi gerekiyor. Ellerindeki örgütsel olanaklar neyse bu platformların içerisinde dinamik olarak yer alması gerekiyor. Sadece çalışanların özlük haklarını ilgilendiren süreçler olarak bakmamak gerekiyor. Bir bölümü onu ilgilendirir öbür bölümü onu ilgilendirir. Mücadelenin başarılı olabilmesi, farklı kanallardan yapılan saldırılar karşısında ortak bir duruş sağlanmasına bağlıdır. Bunun yapılabildiği zamanlarda ve ülkelerde bu programlar püskürtülmektedir. Latin Amerika ülkeleri örneğin böyledir. Örneğin, Türkiye'de olduğu gibi yavaşlatılabilmektedir. Toplumun büyük çoğunluğunu kapsayan ve geri dönüştürülen bir biçimde kaynaklar, sağlığın korunması ve geliştirilmesine aktarılabilir.

Çalışanların insanca hizmet koşullarında, gelecek kaygısı taşımaksızın, hastalarını bir ticaret unsuru olarak görmeksizin kendi mesleğini ve bilgisini onların yararına kullanan insanların olduğu bir ortam yaratmak mümkündür ve yürütülecek mücadele bunları içermelidir.

Aynı zamanda sosyal güvenlik alanı önemli bir tahribat içerisindedir. Emeklilik yaşının artması, prim gün sayısının azaltılması, esnek çalışma nedeniyle o sürelerle hemen hemen hiç ulaşamama olasılığının olması gibi pek çok sorun bu alandaki sorunları arttırmaktadır. Örgütlenilemediği sürece çalışma koşulları, üretimin maliyetini düşürme adı altında daha da kötüleşmektedir. Bu da ikinci kez sağlık sorunlarının ortaya çıkmasına ya da varolan sorunların artmasına yolaçmaktadır. Güvencesizlik insan sağlığı açısından başlı başına bir tehliktir. Bugünün Türkiye'sinde sosyal güvenlik için ayağa kalkması gereken işsiz kesim, kayıtdışı çalışanlar ve yanısıra tüm dünyada olduğu gibi bu süreçleri önceden farketmiş olan örgütlü kesimlerdir. Sendikalar ve siyasi yapılar üzerlerine düşen sorumluluğun gereğini yerine getirmelidirler. Olup bitenlere sadece çalışanların hükümetle sorunu gibi bakmamalıdır.

Almanya'da yüz binlerce öğrenci eğitim hakkı için alanlardaydı!

15 Haziran günü ülke genelinde başlayan öğrenci boykotları 17 Haziran günü doruğa ulaştı. 80 kentte 250 bin üniversite ve ortaöğretim öğrencisi eğitim koşullarını protesto etmek için sokaklara döküldü. Öğrenciler, eğitim harçları, iki aşamalı eğitim sistemi ve kısalan lise öğrenim süresini protesto etti.

Gösterilere Stuttgart'ta 15 bin, Münster, Düsseldorf, Köln, Bonn, Münster, Göttingen ve Aachen kentlerinde ise 10 binden fazla öğrenci katıldı. Heidelberg'de 8 bin kişi gösteri yaptı. Berlin'de 30 bin, Hamburg'da ise 13 bin kişi alanlardaydı. Münih'te Luisengymnasium Lisesi önünde 5 bin öğrenci okul müdürünün öğrencilerin yürüyüşüne katılmasını yasaklaması üzerine oturma eylemine gitti. Heidelberg, Münster ve Frankfurt'ta bazı liselerde müdürler kapıları kilitleyerek öğrencilerin gösterilere katılmasını engellemeye çalıştı.

Birçok kentte sokaklar ve alanlara barikatlar kuruldu. Dresden'de Eğitim ve Sanat Bakanlığı boykot nedeniyle öğrenciler tarafından işgal edildi. Magdeburg Üniversitesi Göttingen'de başbakanlık ve Darmstadt Teknik Üniversitesi de öğrencilerin işgaline uğradı. Bielefeld'te şehir merkezinde bazı metrodeposu ve şehir merkezinde barikat kurulması nedeniyle trafik altüst oldu. Maniz'da kısa süreliğine eyalet parlamentosu işgal edildi. Burada öğrenciler binayı taleplerinin okunmasından sonra terk ettiler.

Ülke genelinde süren eğitim boykotu ile ortadereceli okul ve üniversite öğrencilerinin yanısıra çıraklar da protesto gösterilerinde yerlerini alıyorlar.

Son günlerde yaşanan yoğun ve kitlesel eylemlere rağmen kültür bakanları konferansında eğitimden sorumlu bakan lise ve üniversite öğrenciler ile, çırakların taleplerini dile getirmekten uzaktı. Federal Eğitim Bakanı Annette Schavan, protestoları 'çağdışı' olarak niteledi. İki aşamalı eğitim sistemi Bachelor- ve Master (bakalorya-master) sisteminin kaldırılması taleplerini eleştirerek "bizim Avrupa eğitim sisteminin parçası olduğumuzu unutuyorlar, Bologna süreci alternatifsizdir" dedi.

Lise ve üniversite öğrencileri hükümetin bankalar ve şirketlere yaptıkları yardımlar yerine eğitime daha fazla pay ayırmasını da talep ediyorlar.

Üniversite öğrencileri iki aşamadan oluşan Bachelor- ve Master eğitim sisteminin değiştirilmesini, dönemlik eğitim harçları ile tıp, işletme gibi bölümlerdeki kota uygulamasının kaldırılmasını talep ediyorlar.

Lise öğrencileri de sekiz yıla indirilen lise öğrenimi süresinin kısıtlanmasına karşı çıkıyorlar ve "Abitur" olarak adlandırılan merkezi lise bitirme sınavlarını protesto ediyor.

18 Haziran: Sivil itaatsizlik günü...

Eğitim boykotu 18 Haziran günü sivil itaatsizlik eylemleri ile sürdü. Bu çerçevede sembolik banka soygunları ve işgalleri gerçekleştirildi

Öğrenciler Hamburg'da 9, Freiburg'da 3 banka şubesini sembolik olarak işgal ettiler. Berlin'deki öğrenciler banka şubelerine eğitim çeki olarak 104 milyar euroluk çekler getirerek bozdurmak istediler. Deutschen Bank Şubesi 1000 öğrenci tarafından basıldı. 70 öğrenci polis tarafından saatlerce alıkondu. Hamburg'daki sembolik banka soygununda ise öğrenciler bankayı terk ederken çevrede toplanan halk

tarafından alkışlandılar.

18 Haziran günü Berlin'de toplanan kültür bakanları konferansında bakanlar 6 kişilik bir öğrenci grubunu kabul etmek ve taleplerini dinlemek zorunda kaldı. Konferansın başkanı Bologna sürecinin başarısızlıkla sonuçlanmadığını, ama doğru işlemediğini kabul etmek zorunda kaldı. Sorunların üniversiteler ve eyaletler çerçevesinde ele alınması ve tartışılması gerektiğini de vurguladı.

19 Haziran günü ise eğitim senatörünün bürosu 500 öğrenci tarafından bir süreliğine işgal edildi.

Eğitim boykotu süresince lise ve üniversite öğrencileri taleplerinin başarıya ulaşması için ne tür strateji uygulamaları gerektiği üzerine tartışmalar yürüttüler. Talepler kataloğu hazırlayarak rektörler ve politikacılarla tartıştılar.

Bugünlerde birçok kentte öğrenciler eylemlerin nasıl sürdürülmesi gerektiği üzerine tartışmalar yürütüyor. Üniversite işgallerinin 15 Temmuz'da başlayacak sömestr tatiline değin sürmesi de tartışılan konular arasında. Tartışma konularından biri de lise ve üniversite öğrencileri ile sendikaların eğitim boykotu için kurdukları birliğin korunup korunamayacağı. Eğitim boykotu boyunca sendikalar birliktelikte yer almalarına rağmen üyelerinin eylemlere aktif bir şekilde katılması konusunda üzerlerine düşen görevi yerine getirmedi. Özellikle büyük kentlerde sendikaların desteği çok cılız kaldı.

Düsseldorf'ta coşkulu eylem...

20 Haziran günü yapılan eylemlerden biri de, Kuzey Ren Westfalya eyaletinin başkenti olan Düsseldorf'ta gerçekleşti. Eylem, eyalet çapında olmasına ve Düsseldorf'u çevreleyen Köln, Duisburg, Essen, Bochum, Bielefeld, Bonn, Münster gibi şehirlerden katılım olmasına rağmen beklenenin altında bir katılımı gerçekleştirdi. Eyleme 5 bin kişi katıldı.

"Herkes eşit ve parasız eğitim!" sloganı, bu eylemin de en çok atılan sloganı oldu. Gerçekleşen yürüyüş sırasında sık sık kısa süreli oturma eylemleri yapıldı.

BİR-KAR Gençliği de NRW'deki gençlik güçleriyle eyleme katıldı ve broşür dağıtımını gerçekleştirdi.

Yürüyüş, Düsseldorf sahilindeki bir meydana yapılan mitingle sona erdi.

21 Haziran 2009 | Düsseldorf

Hafta içinde yerellerde yapılan eylemlerde olduğu gibi, bu eyleme de ortaöğrenimini sürdüren ve çalışan gençlik yoğun bir katılım gerçekleştirdi. Üniversitelerin katılımı ise beklenenin oldukça altında kaldı.

Merkezi eyleme katılımdaki zayıflık ise birkaç sebepten kaynaklanmaktadır.

Birincisi, yerellerde yapılan eylemlere hiç olmadığı kadar ortaöğrenim gençliğinin yüksek katılımı oldu. Fakat bu öğrencilerin örgütlülük ve bilinç düzeyleri henüz oldukça geri. Bundan dolayı bu kesimi, merkezi eylemlere taşımak noktasında sıkıntı çekilmektedir.

İkinci ve en önemli sebeplerden biri ise AstA ve Fachschaft olarak adlandırılan öğrenci temsilciliklerinin tutumudur. Zira bu temsilcilikler halihazırda üniversite gençliğinin tek kitlesel örgütleri durumundadır. Bir süreden beri yönetimleri hızla sağcılaşan bu örgütler, bazı yerlerdeki istisnalar dışında eylemleri örgütleme ve öğrencileri mobilize etme konusunda hiçbir ciddi çaba ortaya koymamışlardır.

Üçüncü sebep olarak ise, yerellerde hafta boyunca yaşanan yoğun eylemlilik sürecinin yarattığı doyunluk ve bunun merkezi eyleme olan ilgiyi azaltması olarak gösterilebilir.

Haftasonu yapılan eylemler, yaşanan bir haftalık yaygın, kitlesel ve yoğun eylemlilik sürecinin finali oldu.

Bundan sonrası bir durgunluk dönemi olacaktır. Çünkü okullar tatile girmektedir. Yeni öğrenim yılına başlarken nelerin olacağını ise, öğrencilerin ortaya koyacakları çaba belirleyecektir. Bu da üniversitelisi,

çalışanı ve ortaöğrenim öğrencileriyle bu eylemleri örgütleyen kitlenin önümüzdeki süreçteki tutumlarına, gençliğin örgütlülük, bilinç düzeyi, izlenecek eylem stratejisi ve bu eylemlerde gösterilecek kararlılığa bağlı olacaktır.

Şimdiye kadar ortaya konan çabalar, hükümete, paralı eğitim konusundaki uygulamalarında geri adım attırmaya yetmemektedir. Zira eylemlerin bütün kitleselliğine rağmen, bunun kendiliğinden bir kitle hareketi olduğu söylenebilir. Evet Almanya'da gençlik bazı bakımlardan oldukça örgütlüdür. Öyle ki, bazı üniversitelerde eylem komitesi 30-40 örgütten oluşabilmektedir. Fakat ne var ki, bu örgütlerin çoğunluğu reformist niteliktedir.

Almanya'da halihazırdaki gençlik hareketinin en zayıf noktası, güçlü, devrimci siyasal gençlik örgütlerinden yoksun olmasıdır. Bu eksiklik giderilemediği sürece de hareketi, gençliği politikləştirmek ve sonuç alıcı kazanımlar elde etmek zor olacaktır. Fransız, Yunan ve İtalyan gençliğinin farkı ve avantajı da buradadır.

Ama her şeye rağmen bu eylemlilik süreci gençliğin bilinç ve örgütlülüğünü geliştirmede bir basamak rolü oynamış, ileride arzu edilen düzeyi yakalamada yeni bir adım olmuştur.

BİR-KAR Gençliği / NRW

Öğrenciler bakanlık zirvesini bastı!

Almanya eyaletlerinde bulunan kültür bakanları 19 Haziran 2009 tarihinde Berlin'de Kültür Bakanları Konferansı gerçekleştireceklerdi. Kuşkusuz bu konferans Almanya'nın eğitim politikası üzerine bir konferans olacaktır. Eğitim politikası tartışılacak ve çeşitli kararlar verilecekti. Grevdeki öğrencilerin çağrısı üzerine bu konferansa katılma kararı alındı.

Öğrenciler konferansı düzenleyen eğitim bakanlığına bir mektup yazarak konferansta 2 saatlik bir konuşma hakkı istediler. Bakanlığın bu başvuruya verdiği cevap "bu tip sorunlar için vaktimiz yok" oldu.

Bunun üzerine konferansın yapılacağı yerde miting yapma kararı alındı. 1500'ün üzerinde öğrenci miting alanına geldi. Miting saat 12.00'de başladı. Öncelikle Eğitim Bakanlığı'nın, konferansı iptal ettiği açıklandı. Sorumlu bakanın nerede olduğunun bilinmediği, ulaşılmak istendiği halde bir türlü somut bilgi verilmediği belirtildi.

Mitingde öğrenci temsilcileri, öğretim görevlileri çeşitli konuşmalar yaptılar. Eğitim sisteminin sorunlarını dile getirdiler, kapitalist sistemi eleştirdiler. Eski Doğu Almanya'yla kıyaslama yaparak bugünün o dönemden daha kötü olduğunu vurguladılar.

Yaklaşık 1 saat süren mitingden sonra finans bakanlığına yürüme kararı alındı ve 14.30'da bakanlık binası önüne gelindi. Finans Bakanlığı binasının polis ablukasına alınması üzerine kitle finans bakanının oraya gelmesini haykırdı. Yaklaşık 20 dakika sonra bakan korumalarıyla birlikte aşağı gelerek eylemcilerin sorularını yanıtladı.

Bakanın söyledikleri bu döneme kadarki bildik açıklamaların ötesine geçemedi ve bakan birçok somut soruya gereken cevabı veremedi. Yaklaşık 10 dakika kalan bakan apar topar geri gitti. Miting bakanın gitmesinin ardından sona erdi.

BİR-KAR Gençliği / Berlin

Köln'de öğrenciler ayakta!

Hafta başından bu yana süren eylemlere, 40 bin nüfusu ile, Almanya'nın en büyük üniversitelerinden biri olan Köln Üniversitesi de katıldı. Köln'deki öğrenciler de, planladıkları çeşitli etkinliklerle, her günü ve her yeri eylem alanına çevirdiler.

Öğrenciler, merkezi olarak planlanan ve yerellerin katkılarıyla zenginleştirilen, blokajlar, oturma eylemleri, derslik işgalleri, paneller, alternatif dersler, kitlesel yürüyüş ve mitingler, sembolik banka

soygunları vb. gibi çok çeşitli ve yaratıcı eylem ve etkinliklerle tepkilerini ortaya koyup, taleplerini haykırdılar.

Köln Üniversitesi'nin haftalık eylem takvimi ise şöyle işledi:

Pazartesi: Önce 500 kişinin katıldığı kitlesel toplantı yapıldı, tartışmaların ardından bütün bir hafta gün gün planlanarak bir eylem takvimi oluşturuldu. Ardından 100 kişilik bir grup bir dersliği işgal etti. Yine kimi dersliklerde "alternatif dersler" yapıldı.

Salı: Bir meydanda kurulan pazarda, çevredekilere bedava kitap dağıtıldı. Alternatif dersler Salı günü de devam etti.

Çarşamba: Her yerde olduğu gibi, Köln'de de en kitlesel eylem bugün gerçekleştirildi. Üniversitelerle birlikte, çalışan öğrenciler ve orta öğrenim gençliğinin de yer aldığı eyleme 5 bin kişi katıldı. Üniversiteye yakın bir yerde toplanan binlerce öğrenci taleplerinin yazılı olduğu çok sayıda pankart, döviz eşliğinde, sloganlar ve hiç susmayan düdük sesleriyle merkezi istasyona yakın bir yere kadar yürüyerek, burada bir miting gerçekleştirdi.

Perşembe: Sembolik olarak "banka soygunu" gerçekleştirildi. Merkezdeki bir Kommerzbank şubesinin önüne giden 50-60 kişilik bir öğrenci grubu, ellerindeki muzlarla bankanın içerisine kadar girerek, megafonla "Herkes eşit ve parasız eğitim", "buradayız sesimizi yükseltiyoruz, çünkü eğitim hakkımız çalınıyor!" gibi sloganlar attı. Banka müşterilerine ve personele bildiri dağıtarak, propaganda yapan eylemciler, devletin başta Kommerzbank olmak üzere, bankalara verdiği 480 milyar €'dan eğitime de pay ayırması gerektiğini söyleyerek, hazırladıkları imza föylerini de banka yöneticilerine imzalatırdılar.

Köln'deki eylemlere katılım beklenenin altında kaldı. Öyle ki, daha küçük üniversiteler çok daha kalabalık eylemler gerçekleştirebildiler. Konuştuğumuz öğrenciler bunu, daha çok sosyal demokrat ve sağ eğilimden öğrencilerin yönetimde olduğu, AstA olarak adlandırılan öğrenci temsilciliğinin çalışmamasından ve pasif tutumlarından kaynaklanmasına bağladılar.

BİR-KAR / Köln

Essen'de öğrenci eylemi...

Almanya'nın her yerinde büyük gösterilere sahne olan "Öğrenci Grevleri" Essen kentinde de coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Essen'de belirlenen buluşma noktasında, beklediğimizden fazla öğrencinin olması şaşırtıcıydı.

Şehir merkezi ortaokul, lise ve üniversite öğrencileri ile doluydu. BİR-KAR Gençliği olarak "İşyerinde köle, okullarda müşteri ve savaşımlarda asker olmayacağız!" yazılı pankartımızla eyleme katıldık. Pankartımız oldukça ilgi çekti. Eyleme katılan öğrenciler yer yer pankartımızı taşıdılar.

Üniversiteye geldiğimizde ise bütün anfileri, seminer odalarını ve kütüphaneleri dolaşıp binayı boşaltmayı hedefliyorduk. Slogan atmaya devam edip Üniversitelileri bize katılmaları için motive edip harekete geçirmeye çalıştık ve bunu başardık.

Protesto eylemine katılan ortaokul, lise ve

üniversite öğrencileri, hükümet tarafından yapılan eğitimdeki saldırılarla ilgili konuşmalar yaptı. BİR-KAR Gençliği adına da bir konuşma gerçekleştirildi.

Yapılan gösterilere 10 bin civarında öğrenci katıldı.

BİR-KAR Gençliği / Essen

Bielefeld'te coşkulu eğitim boykotu!

"Eğitim Grevi" Bielefeld'te oldukça coşkulu ve militan bir şekilde gerçekleştirildi.

Greve giden öğrenciler, belirlenen dört farklı noktada buluşarak, yürüyüşe başladı. Lise ve ortaokul öğrencileri okulların içine girerek, öğrencilere boykot çağrısı yaptılar. Üniversite öğrencileri ise anfilerde aynı şeyi yaptılar. Dört farklı noktadan katıldığımız greve, "Eğitim satılmaz, herkese eşit, parasız eğitim!" başlıklı bildirimimizi kullanarak katıldık.

Toplanma alanına yaklaştığımızda, şehrin merkezindeki cadde öğrenciler tarafından trafiğe kapandı. Eylem programında böyle bir şey olmamasına ve bu durumun eylem komitesi desteklenmemesine rağmen ana caddede oturma eylemi yapıldı. Yavaş yavaş dağılan kitlenin ardından 300 kişilik kitle oturmaya devam etti. Polis, öğrencileri sürükleyerek caddeden çıkarmak istese de, polisin elinden kurtulan öğrenciler tekrar oturma eylemine başladılar. Çaresiz kalan polis, geri çekilmek zorunda kaldı.

Yaklaşık 5 saat süren oturma eylemini engelleyemeyen polis, robokopların desteğini aldı. Öğrenciler şiddet kullanılarak ana caddeden çıkarıldı. Bir tarafta bunlar yaşanırken, diğer tarafta da öğrenciler metroları işgal etti. Metrolardaki tünellere girerek, tramvayları durduran öğrencilere saldıran polis, biber gazı kullanarak çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı.

Oldukça coşkulu ve militan geçen eylemlere ağırlıklı olarak lise ve ortaokul öğrencileri katıldı. Üniversitelilerin sayısının beklenenden az olması dikkat çekti. 2000 kişinin katılımının beklediği eyleme yaklaşık 5000 kişi katıldı.

BİR-KAR Gençliği / Bielefeld

Berlin'de görkemli öğrenci eylemi!

Berlin'de eğitim alanındaki sorunları protesto etmek için 17 Haziran günü gerçekleşen yürüyüşe yaklaşık 30 bin kişi katıldı.

Alexanderplatzda saat 11.00'de başlayan mitingde öncelikle öğrenci temsilcileri söz alarak ortaokul, lise ve üniversitedeki sorunlarını dile getirdiler.

Üniversite temsilcilerinin yaptığı konuşmalarda eğitimin parasız ve herkese eşit şekilde verilmesi gerektiği vurgulandı.

Eğitim sendikası temsilcisinin yaptığı konuşmada ise öğrencilerin yaptığı eylemin haklılığı ifade edildi. Yapılan tüm konuşmalar, eğitim alanında yaşanan bu sorunlar karşı mücadeleye çağrıyla bitirildi.

Humboldt Üniversitesi'nin önünde yapılan mitingle eylem sona erdi.

BİR-KAR Gençliği olarak eylemde broşür dağıtımını gerçekleştirdik.

BİR-KAR Gençliği / Berlin

Ortadoğu'da gerici rejimlerin işi eskisi kadar kolay olmayacak...

İran'da halk hareketi sınırlarını zorluyor!

İran'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından başlayan kitlesel eylemler, kısa sürede sıçrama gerçekleştirerek halk hareketine dönüştü. Öyle ki, hareketin gelişim hızı, başlama gerekçesi olan seçim sonuçlarıyla ilgili tartışmaları bile ikinci plana itmiş bulunuyor. Egemenler arası iktidar çatışmasının tetiklediği hareket hem militanlığı hem kitleselliğiyle gerici molla rejimini sarsacak bir güce ulaşmış görünüyor.

Beklenmeyen bir hızla halk hareketi görünümüne bürünen olayların açığa çıkarttığı toplumsal dinamikler, sadece molla rejiminin şeflerini değil, emperyalist güç odaklarıyla bölgedeki gerici rejimlerin efendilerini de kaygılandırmaya başladı. Zira kitleleri "güdülecek sürü" gören gerici zihniyeti temsil eden gerici güç odakları için İran'da egemenlerin denetiminden çıkmış bir halk hareketinin varlığı, tam bir kabustur. "İran'da ikinci devrim" mi? tartışmalarının başlamış olması, gerici güç odaklarının kaygılarının yersiz olmadığını gösteriyor.

Dini liderin tehditlerini boşa düşüren eşik!

Görünen o ki, "reformcu" kanadın lideri Mir Hüseyin Musavi dahil İranlı liderlerin hiçbiri hareketin hızla bu noktaya sıçramasını beklemiyordu. Nitekim yer yer denetimden çıkan hareketin teskin edilmesine Musavi'nin bizzat katılmak durumunda kalması, yaşanan gelişmenin sarsıcı boyutunu gösteriyor. Dini, bürokratik ve militarist kurumların şefleri de aynı şaşkınlık içinde görünüyor. İran yönetiminin en üst kurumu kabul edilen dini lider Ayetullah Ali Hamaney'in Cuma namazı kıldırıp, Mahmud Ahmedinecad lehine hutbe vermesi, egemenlerdeki tedirginliğin göstergesi oldu. Zira konumu gereği Hamaney, en azından görüntü itibarıyla taraflara eşit mesafede durmakla mükelleftir. Hamaney'in bu ilkeyi gözardı etmek zorunda kalması, egemenlerin halk hareketinden duydukları korkuya işaret ediyor.

Basın önünde verdiği hutbede Ahmedinecad'ı açıktan desteklemekle yetinmeyen Hamaney, sokaklara çıkan kitleleri de pervasızca tehdit etti. Nitekim eylemlere saldıran kolluk kuvvetleri onlarca

eylemciyi katledip, yüzlercesini yaraladı. Ancak ne dini liderin tehditleri, ne azgın devlet terörü kitlelerin sokaklara çıkmasını önleyebildi. Bu gelişme dini liderin otoritesini sarsmakla kalmadı, kitlelerin ölüm korkusunu yendiğini de gösterdi. Kitle hareketlerinde kritik önem taşıyan bu eşğin kısa sürede aşılması, halk kitlelerinin zorba molla rejime ve kapitalist krizin yıkıcı sonuçlarına karşı biriktirdiği öfkenin derinliğini gözler önüne serdi.

İran işçi sınıfı da harekete katılıyor!

Molla rejimin zorbalığına rağmen belli çıkışlar yapan İran işçi sınıfının örgütlü kesimleri de, halk hareketine dönüşen eylemlere destek vereceğini ilan etti. 18 Haziran'da Otobüs Şoförleri Sendikası (Vahed), hareketi desteklediğini açıklayan bir bildiri yayınladı.

Seçimlerden önce hiçbir adayın İran işçi sınıfının haklarını savunmadığını açıklayan Vahed, sınıfın en militan kesimlerinden birini oluşturuyor. Devlet terörüne rağmen uzun soluklu mücadeleler yürüten Otobüs Şoförleri Sendikası'nın harekete geçme kararı, önemli bir gelişme kabul ediliyor.

Bünyesinde 100 bin işçi çalıştıran Ortadoğu'nun en büyük otomotiv şirketi Hodro işletmeleri işçileri de, halk hareketini desteklemek için, günün belli saatlerinde greve çıkacaklarını açıkladılar.

İran işçi sınıfının en militan kesimleri kabul edilen bu sınıf bölüklerinin eyleme katılma kararı, halk hareketinin gelişimine ivme katacak niteliktedir. Hareket, devlet terörü veya başka bir sebeplerden dolayı geri çekilmezse, İran'da sınıf hareketinin önünü açabilir. Bu ise, halk hareketinin farklı bir evreye sıçraması için önemli bir avantaj olur. Nitekim faşist şah rejiminin yıkılmasında da İran petrol işçilerinin grevinin önemli bir etkisi olmuştu.

Düzen içi önderlik halk hareketinin taleplerini karşılayamaz!

Başlangıç itibarıyla hareket, İran burjuvazisinin bir kanadını temsil eden Musavi'nin önderliği altındaydı.

Yani egemenler arası iktidar çatışmasında bir taraf konumundaydı. Kuşkusuz ki, belli yönleriyle halen de öyledir. Ancak hareketin gelişimi kısa sürede bu görüntüyü değiştirdi. Kitlelerin öfkesi egemenler arası çatıktan sızmakla kalmamış, hem bu çatlağı büyütmüş (zira Musavi, alttan gelen basınçla belli alanlarda sınırlarını aşmak zorunda kalmıştır), hem kendi mecrasını yaratmaya başlamıştır. Hareket, fiili duruşu ve talepleriyle rejimin diğer şefleriyle birlikte Musavi'yi de ürkütecek noktaya doğru yol almaktadır.

Orta sınıfların önemli rolü olmakla birlikte, harekete katılan genç erkek ve kadınların azımsanmayacak bir kısmının eğitilmiş işsizlerden oluşması, hareketin dinamik kesimini oluşturan bu gençlerin taleplerinin Musavi tarafından karşılanmasını imkansız kılıyor. Orta sınıfların talepleriyle genç işsizlerin talepleri demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması noktasında belli bir çakışma içinde olsa da, sosyal talepler söz konusu olduğunda ayrı yerde durmaktadır. Hal böyleyken harekete dinamizmini veren bu kesimlerin taleplerinin -hele de işçi sınıfının da katılması halinde-, düzenin şu veya bu kanadı tarafından karşılanmasını imkansız kılmaktadır. Bu ise, hareketin belli bir aşamada ayrışma eğiliminde olacağına da işaret ediyor.

Batılı emperyalistlerin "renkli devrim" beklentisi kursaklarında kalacak!

Halk kitlelerini "güdülecek sürü" ya da "renkli devrimler" in "dolgu malzemesi" gören batılı emperyalistler, İran'daki halk hareketini de bu kalıba dökme hevesindedir. Bu yaklaşım olanı değil, olması istenileni yansıtmaktadır. Gerçeğin kaba bir biçimde saptırılması, ezilen halkların hem gerici rejimlere hem emperyalistlere karşı tutum alamayacağı safatasına dayandırılmaktadır. Oysa gerçek halk hareketleri her zaman bu gerici güçlere karşı mücadele içinde gelişir.

Kapitalist düzenin efendilerinin zihniyetini oraya seren bu yaklaşım, farklı bir boyutta İranlı egemenlerin açıklamalarından da yansıyor. Örneğin Mahmud Ahmedinecad'la diğer İranlı yöneticiler, halk hareketinden ABD ile Britanya'yı sorumlu tuttıklarını

açıkladılar. Ahmedinecad'ın bu zırvaları sadece kitleleri küçümsediğini göstermiyor, aynı zaman halk hareketini devlet terörünün meşru hedefi olarak göstermek de istiyor.

Hem molla rejiminin hem emperyalist güç odaklarının halk hareketini amacından saptırmak için oyun çevirdiklerinden kuşku duyulamaz. Ancak 30 yıl önce faşist şah rejimini devrimle yerle bir eden İran halklarını kandırmak da kolay bir iş değildir. Bu durumda İran rejimi ile emperyalist güçlerin halk hareketini şu veya bu gerici güç odağının dolgu malzemesi sınırlarına çekme girişimlerinin fiyaskoyla sonuçlanma ihtimali yüksektir. Molla rejiminin hareketi şiddetle ezme girişimleri de, hareketi ehlileştirme konusundaki aczinin göstergesidir.

İran'da iç dinamiklere dayalı halk hareketinin başarısı Ortadoğu halklarına örnek olacaktır!

Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve devrimci-sosyalist akımların devlet terörüyle ezilmesi, Ortadoğu'da direnişin önderlik değiştirmesine zemin hazırladı. '80'li yıllarla birlikte daha belirgin olmaya başlayan Filistin, Kürdistan ve Lübnan'daki direniş odakları, esas olarak ulusal baskıya karşı gelişmiştir. Filistin ve Lübnan direnişlerinin önderliği 1980'li yıllarla birlikte dinci akımların inisiyatifine geçerken, Kürt hareketi ise İmralı teslimiyet süreciyle düzen içi bir çizgiye kaymıştır. Var olan ilerici-devrimci akımlar ise, yazık ki halen kitlelilikten uzaktır.

Bu şartlarda iç dinamiklere dayanarak gelişen İran'daki halk hareketi, apayrı bir önem taşıyor. Molla rejimine karşı gelişen, emperyalist güç odaklarına ise yüz vermeyen bu hareket, yakın gelecekte siyasal önderlik alanındaki eksikliğini giderebilirse, Ortadoğu halkları için yeni bir ufuk açabilir. Burada İran işçi sınıfı ile onun siyasal temsilcisi olma iddiasındaki akım veya akımların oynayacağı rol kritik olacaktır.

Yakın geçmişte devrim gerçekleştirmiş olmanın yanısıra, kitlelerin inatçı mücadele deneyim ve birikimi, İran'daki halk hareketinin önemli avantajlarıdır. Ancak bu hareketin gelişmesi devlet aygıtını tahkim etmiş, gerici, zorba bir rejimle hesaplaşmak gibi zorlu engellerle çatışmayı gerekecektir. Verili koşullarda hareket, kuşkusuz ki bu düzeyin gerisindedir. Ancak kitle hareketinin gelişim diyalektiği, halk hareketinin hızla güçlenmesine doğru ilerleyebilir de. Nitekim iki hafta öncesine kadar İran'da güçlü bir halk hareketinin gelişeceğinden kimse söz etmiyordu.

Halk hareketi hangi hızla gelişirse gelişsin, sadece İran'da değil, artık tüm Ortadoğu'da egemenlerin işinin eskisi kadar kolay olmayacağını vurgulamak gerekiyor...

İsrail, Filistin halkına barış adına kölelik dayatıyor!

Küstah ırkçı-siyonistlere ABD-AB desteği!

Barack Obama'nın Kahire vaazında Filistin devletinin kurulması gerektiği tezini savunması, bazı çevrelerin, "ABD, Filistin sorununun çözümü için İsrail'e baskı yapmaya başlayacak" türünden yorumlar yapılmasına vesile oldu. Oysa Obama, daha önce "İsrail'in güvenliğini sağlamak temel önceliklerimiz arasındadır" açıklamasını yaparak safını net bir şekilde belirlemişti. Buna rağmen Obama'nın, Filistin sorununa iğreti bir çözüm bulmaya muhtaç olduğunu söylemek de mümkün. Ancak kendine siyonist rejimin güvenliğini sağlama misyonunu biçen ABD başkanının, Filistin sorununun çözümüne dair söylediği sözler havada kalıyor.

Nitekim "iki devletli çözüm" diye yutturulamaya çalışılan planın temel amaçlarından biri, bölge halkları nezdinde ABD emperyalizminin yıpranan imajını düzeltmekse, diğeri de siyonist İsrail'i güvenceye alabilmektir. Eğer bu iki temel noktada başarı sağlanabilirse, ABD'nin bataklığa saplanan Ortadoğu politikasının farklı araçlarla sürdürülebileceği var sayılıyor. Görüldüğü üzere burada Filistin sorununa iğreti çözüm üretmek bile tali plandadır.

ABD başkanının söylemleri, somut adımlardan yoksun, temennilerle sınırlı kaldığı halde, ırkçı-siyonist rejimin şeflerini pek memnun etmiş görünmüyor. Tel Aviv'den yapılan açıklamalar, İsrail rejiminin düzen içi iğreti bir çözüme bile tahammül etmek istemediğini kanıtlar niteliktedir. Filistin halkına "kıyım ya da diz çökmek" dışında seçenek bırakmak istemeyen ırkçı-siyonistler, toprak gaspından bile vazgeçmek niyetinde değiller. Tel-Aviv'deki ırkçı-faşist hükümetin şefi Benyamin Netanyahu'nun "çözüm"e dair açıklaması ise, siyonist şeflerin ne kadar küstahlaştığının belgesi niteliğindedir.

İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, siyonist rejimin soruna dair politikasını açıklarken ordusu, güvenlik gücü, egemenliği olmayan bir Filistin devletinin kurulabileceğini söyledi. Nükleer silah deposu İsrail'in yanında "silahsız Filistin devleti" öneren ırkçı-faşist şef, İsrail'in Doğu Kudüs'ten çekilmeyeceğini, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimlerinin boşaltılmayacağını, ırkçı-duvarın yıkılmayacağını, Filistin halkının İsrail'i "Yahudi devleti" olarak kabul etmesi gerektiğini, 5 milyona yakın Filistinli mültecinin dönüş sorununa İsrail dışında bir çözüm bulunması gerektiğini söyledi.

Bu açıklama, ırkçı-siyonistlerin küstahlaşmakta sınır tanımadıklarını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Filistin halkının temel sorunlarını yok sayan bu faşist zihniyet, direnişin sembolü olan bu halka üstü açık bir hapisanede onursuzca bir yaşam dayatmayı "barış planı" diye pazarlamaya kalkışıyor.

İrkçı konuşmayı doğru ve cesur bir adım olarak nitelendiren İsrail'in işçi partili Cumhurbaşkanı Şimon Peres ise, çizilen çerçevenin "İsrail-Filistin barışının yanısıra bölge barışına yönelik doğrudan görüşmeler için de bir fırsat oluşturduğunu" öne sürdü. Bu konuda sergilenen ortak tutum, tüm siyonist akımların ırkçı-faşist bir zihniyet taşıdığını kanıtlamaktadır.

Filistin topraklarını gaspeden siyonistlerin böylesine ırkçı, böylesine küstahça tasarlanmış bir plan

sunmalarında şaşılacak bir şey yoktur elbet. Zira barışa dair ne kadar vaaz verilirse verilsin, ırkçı-siyonizmin nihai amacı Filistin'i Araplar'dan arındırmaktır. Nitekim yaptıkları her eylemin geri planında, "saf Yahudi devleti" kurma iğrenç emelleri sırtır.

İsrail başbakanının ırkçı planına ABD ile AB şefleri tarafından destek verilmesi ise, bu iki gerici güç odağının Filistin halkına düşmanlığının bir kez daha tescil edilmesine vesile olmuştur.

Konuyla ilgili açıklama yapan Beyaz Saray sözcüsü Robert Gibbs, Obama'nın iki halkın tarihsel vatanlarında Yahudi İsrail devleti ve bağımsız Filistin devleti olarak iki devletli çözümden yana olduğunu vurguladı. Beyaz Saray sözcüsü, "Obama'nın, bu çözümün, hem İsrail'in güvenliğini, hem de Filistin'in yaşayabilecek bir devlete ilişkin meşru emellerinin gerçekleşmesini sağlayabileceğine ve sağlaması gerektiğine inandığını, Netanyahu'nun bu hedefi onaylamasını memnuniyetle karşıladığını" bildirdi.

ABD başkanı adına yapılan bu açıklama, Ortadoğu'ya barış vaat eden Barack Obama'nın ikiyüzlülüğünü tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gözler önüne sermiştir. İsrail başbakanının açıklaması, Obama'nın erken bir zamanda yüzündeki maskeden soyunmasına vesile olmuştur.

İsrail başbakanının konuşması, ABD'den medet uman Mahmut Abbas yönetimini bile hayal kırıklığına uğrattı. Abbas yönetiminin sözcüsü Nebil Ebu Rudeyna'nın, "Netanyahu'nun sözleri, yapılan tüm çabaları ve girişimleri baltalıyor ve Filistin, Arap, Amerikan tutumlarına meydan okuyor" şeklinde yorumladığı açıklamaya destek sunan Obama, kimin safında olduğunu yeniden teyit etmiştir.

Bu gelişme, emperyalist güç merkezlerinden sorunlarına çözüm bekleyen ezilen halkların açmazını gösteren güncel bir örnektir. Bir kez daha vurgulamak gerekiyor ki ezilen halklar, ancak sömürü, egemenlik, yağma peşinde koşan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik direnişi yükseltebildikleri zaman özgürlüğe ulaşmanın yollarını açabilir.

İran halkı ve devrimci partileri

'79 deneyinden öğrenecektir!

Uzun yıllardır siyasal islamın baskısı altında tutulan İran halkı son seçimlerden sonra bir öfke patlaması yaşadı. Sokaklar göstericilerin bitmeyen öfkesine tanıklık ediyor. Mollalar rejimi lanetleniyor. Gösteriler Mahmud Ahmedinecad'a karşı eski başbakanlardan Mir Hüseyin Musavi'nin taraftarlarının gösterisi olmaktan çıkmaya başladı. Bu iki klik arasındaki çekişme gösterilerin başlamasında, görünüşte fitili tutuşturan kıvılcım olsa da, giderek halk hareketi rejimin bu iki gediklisini aşan bir rotaya kayıyor...

30 yıl önce Şah rejimine karşı başlayan devrimci halk hareketi, Şah'ın faşist diktatörlüğünün yıkılması sürecinde, Humeyni'nin denetimine girerek bir karşı-devrime doğru evrilmişti. Dönemin halkçı-devrimci ve revizyonist parti ve örgütlerinin yanlış politikaları, Humeyni yandaşlarının halkın geleneksel inançlarını kendi iktidar mücadelelerinde bir manivelaya dönüştürme çabalarıyla birleşince, Humeynici kliğin halk hareketini denetimi altına almasını kolaylaştırdı. Humeyni bir yandan kendine bağlı mollalar aracılığı ile camiler üzerinden halkı kendisine bağlarken, diğer yandan Şahlık rejiminin bürokratik güçlerini de devrim korkusuyla yedekleyerek, iktidara geldi. Şahlık rejimine karşı verilen onlarca yılın ağır yükünü omuzlarında taşıyan halkçı-devrimci hareketi yenilgiye uğratarak onları tasfiye etti.

Sokakları yeniden protesto gösterileriyle dolduran İran'ın emekçi halkları ve devrimci partileri yaşadıkları bu acı deneyden öğrenmek zorundadırlar. Burada komşumuz İran halkının devrimci enerji ve başkaldırısının başarısı için Türkiyeli komünist ve devrimcilere de önemli görevler düşüyor. İran'ın halkçı-devrimci ve revizyonist partileri kadar, ülkemizin dönemin devrimci ve revizyonist partileri de Humeynici kanlı diktatörlüğün İran halkının başına bela olmasında azımsanmayacak hataları olduğunu ve bizlerin de bu kanlı tarihten öğreneceğimiz çok şeyin olduğunu altını çizmeliyiz. Öncelikle, 30 yıl önceki hataların ve kuyrukçu yaklaşımların zuhur etmemesi için İran halkının bu devrimci deneyini devrimci eleştirinin konusu yapmalıyız.

Dinci gericiği altedebiliriz...

Siyasal gericiğlik bölgemiz devrimci hareketi için dün olduğu gibi bugün de ciddi bir tehlikedir. Emekçi

halklarımızın geleneksel dini inançlarını kendi gerici siyasal iktidar mücadelelerinin kaldıracı olarak kullanıyorlar. Camileri kendi gerici örgütlenmelerinin "doğal" alanlarına çeviriyorlar. Gerici siyasal islamcı hareketin bu aracını onların elinden almamız ne yazık ki mümkün değil. Ancak bununla birlikte bu gerici akımın ileri sürdüğü siyasal ve ekonomik programı devrimci eleştirinin ve pratiğin konusu yaparak, emekçi kesimlerden bu akımı yalıtabiliriz, bu mümkün. Gerek İran'daki '79 devrimci halk ayaklanması deneyi ve gerekse ülkemizdeki '70 devrimci hareketi deneyi bunun olanaklı olduğunu bizlere yeterli açıklıkta gösteriyor. Bu devrimci tarihin ortaya koyduğu bir başka devrimci ders ise, devrim yapma iddiasında olan parti ve örgütlerin devrimi başarmadaki yeteneksizlikleridir.

Devrimin başarısı için doğru devrimci program-strateji ve taktikler ön güvencedir...

Humeyni rejimi başa geçip kendi karşı-devrimci ve gerici programını uygulamaya başlamasına karşın dönemin devrimci partileri, Humeyni rejimini desteklemeyi öngören, oportünist-kuyrukçu politikalarına gerekçe uyduruyorlardı. Oysa Şahlık rejimi yıkılıp, Humeyni iktidarı ele geçirmeye yöneldiği andan itibaren, Humeynici mollalar rejimi devrimin direk hedefi olmak zorundaydı. Bu karşı-devrimcilerle ittifakı, ne adına olursa olsun savunmak devrime ihanetti ve kaçınılmaz olarak devrimin elden kaymasını birlikte getirdi. '79 devrimi, devrimci parti ve örgütlerin bu oportünist politikaları sonucu olarak karşı-devrime doğru bir kırılma yaşadı.

İran'da yükselen halk hareketine işçi sınıfı da katılmaya başlıyor

"İran halkının hareketiyle dayanışma içerisinde olduğumuzu ilan ediyoruz.

Bugün yapılanları, halkın sağduyusuna ve oylarına bir hakaret olarak değerlendiriyoruz. Hükümet anayasal ilkelerle alay ediyor. Halk hareketiyle birleşmek bizim görevimizdir.

Bugün, 18 Haziran Perşembe günü, biz Hodro işçileri, kadınlara, işçilere ve öğrencilere yapılan

baskıyı protesto etmek için yarım saat süreyle iş bırakacağız: Gündüz saat 10.00'dan 10.30'a, gece saat 03.00'den 03.30'a kadar.

İran Hodro işçileri."

Bir bütün olarak emekçi sınıflar hareketteki yerlerini alıyorlar...Eksik olan ne? Dünyanın bütün ülkelerinde olduğu gibi komşumuz İran'da da, geçmişin hata ve başarılarından öğrenen güçlü bir komünist partisinin yokluğudur. Ancak yükselen kavga kaçınılmaz olarak kendi araçlarını da yaratacaktır.

Günün yakıcı görevi: Yeni bir devrimci sürecin devrimci görevlerine hazırlıklı olmak

Geçen yılın sonlarında Yunanistan'da, Mısır'da, Fransa'da...şimdi de İran'da yükselen ve giderek devletle açık çatışmaya doğru evrilen sokak hareketleri, krizin derinleşerek sürmesinin verdiği etkiyle de birleşerek, işçi sınıfı ve emekçi halkların kapitalist dünyanın ideolojik ve politik etkisinden çıkmaya başladığının işaretlerini veriyorlar. Burjuva devletler hangi biçime bürünürse bürünsün, İran'da olduğu gibi islami veya Yunanistan'da olduğu gibi "demokratik" biçimde olsun işçi sınıfı ve emekçi halkları aldatmaya yetmiyorlar. Komşumuz Yunanistan'da ve şimdi de İran'da işçi sınıfı ve emekçi halkların sokak gösterileri, devletlerin acımasız saldırı ve cinayetleri mücadelenin keskinleşerek yükseleceğinin işaretlerini veriyor. Komünistler, özellikle bölge komünist ve devrimci güçleri bu devrimci süreci başarıyla yönetebilmek için kendi aralarında sıkı bir bağ yaratmak zorundadırlar.

Hiç kimsenin beklemediği(!) kitlesel sokak gösterileri komşumuz Yunanistan'dan başlayıp İran'a geçti....Sıra hangi ülkede? Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları şoven-ırkçı zinciri parçalamak için hangi "bahaneyi" bekliyor. Göreceğiz...

Aslolan bu devrimci süreçleri örgütleyip yönetmektir. Komünist ve devrimci partiler sağlam bir program, strateji, taktik ve örgütlenmeyle bu süreci karşılamazlarsa devrimci olanakları bir kez daha elimizden kaçıracağımız açıktır. '79'un devrimci deneylerinden öğrenmenin zamanıdır.

Kapitalist–emperyalist sistemin kısa bir suç dosyası...

Haber ajanslarına üstüste düşen haberler, kapitalist-emperyalist dünyanın suçlarını gözler önüne seriyor. Ne ki; bu haberler mümkün oldukça kısa ve göze batmayacak bir şekilde veriliyor. Sosyalist ve devrimci basınımız da arka planını yeterince irdelemeyince haberler akıllarda kalmıyor. Yitip gidiyorlar... Oysa bu haberlerin alt alta yazılması bile kapitalist dünyanın suçlarını ve kapitalizmin ne demek olduğunu gözler önüne sermeye yetiyor.

Dünyada 1.02 milyar aç insan var

Kapitalizmin yoksulluk ve açlık demek olduğunu Birleşmiş Milletler'in açıkladığı raporda somut olarak görüyoruz. Raporda, global ekonomik krizin dünyada aç insanların sayısını rekor seviye olan 1.02 milyara çıkarttığı söyleniyor. Bu, dünyada her altı kişiden birinin aç olduğu anlamına geliyor. Geçen yıl bu rakam 915 milyonu.

53 milyon çocuk tehlikeli işlerde çalıştırılıyor... Bunların 20 milyonu 12 yaşın altında...

Haberlerle devam ediyoruz. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 12 Haziran Çocuk Emeline Karşı Dünya Günü için hazırladığı rapor, ekonomik krizin en çok kız çocuklarını tehdit ettiğini vurguluyor. Raporda, "Son on yılda çocuk emeğinin kullanılmasında azalma var. Ama krizle birlikte aileler daha derin bir yoksulluğa itildikçe, yeniden artış görülebilir" diyor.

ILO rakamlarına göre, dünyada çalıştırılan çocuk sayısı 2000'lerin başında 245 milyonken şimdi, 218 milyona düşmüş. Bunların 100 milyonu kız çocuğu. 53 milyonu tehlikeli işlerde çalıştırılıyor. 20 milyon ise 12 yaşın altında.

Birleşmiş Milletler (BM) istatistiklerine göre birçok ülkede 100 erkek çocuğa karşılık yalnızca 80 kız çocuğu ilköğretim öğrenimi görüyor. Dünyada hâlâ ilkokula gönderilmeyen 55 milyon çocuğun yüzde 55'i kız çocukları.

Kapitalist-emperyalist dünyada açlık 1 milyarı aşmış, çeyrek milyardan fazla çocuk okula gitmek yerine, emeğini bir hiç karşılığında kapitalist pazara çıkarmış. Kayıtlara geçmeyenleri bir yana bırakırsak bile bunların 20 milyonu 12 yaşın altında. İstanbul vb. şehirlerin sokaklarında hergün karşılaştığımız çocuk işçiler bu rakamlara dahil değildir. Ve yine ilkokula gönderilmeyen çocuk sayısı 55 milyon. Kayıt

dışıçalışan çocuklar bu rakamlara dahil değil...

2008 yılı sonunda 42 milyon insan zorla, yaşadıkları yerlerden çıkarıldılar...

"Dünyada 2008 yılı sonunda 42 milyon insan zorunlu olarak yer değiştirmek durumunda kalmıştır. Bunun 15,2 milyonu mülteci, 827,000'i sığınmacı ve 26 milyonu ülkesi içinde yerinden edilmiş kişi konumundadır.

2008 yılı verilerine göre Afgan ve Iraklı mülteciler dünya çapında BMMYK'nın ilgi alanındaki mültecilerin yaklaşık yarısını oluşturmaktadır. Sayıları 2.8 milyonu bulan Afgan mülteciler 69 farklı sığınma ülkesinde yerleşiktir ve en kalabalık gruptur. Iraklılar ise ikinci en büyük grup olup 1.9 milyon civarındadır. Mülteci ve sığınmacıların yüzde 44'ü ise 18 yaş altındaki sığınmacı ve mülteci çocuklardır..."

Emperyalist-kapitalist devletlerin askeri harcamalarında yeni rekor 1 trilyon 464 milyar!

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü Sipri'ye göre geçen yıl dünyada askeri harcamalar %4 artarak 1 trilyon 464 milyar dolara

ulaştı.

Son 10 yıldaki harcama artışlarının %58'inden ise ABD sorumlu tutuluyor.

Dört ana başlıkta topladığımız haberler kapitalist dünyanın, vitrin arkasını yansıtmaktadır. "Dünyada 1.02 milyar aç insan var", "53 milyon çocuk tehlikeli işlerde çalıştırılıyor. Bunların 20 milyonu 12 yaşın altında", "2008 yılı sonunda 42 milyon insan zorla, yaşadıkları yerlerinden çıkarıldılar", "Emperyalist-kapitalist devletlerin askeri harcamalarında yeni rekor: 1 trilyon 464 milyar"...

Tüm bunlar çok şey anlatıyor. Kapitalist dünyanın suç dosyası yalnız bunlardan ibaret değildir. Tek başına bu rakamlar bile, kapitalizmin insan ve doğayı önemsemediğini ortaya koymaya yetiyor. Kapitalizmin temel yasasının azami kar olduğu gerçeği, birkez daha olgularla doğrulanıyor.

Bu tablodan çıkan bir tek sonuç var; kapitalizm artık insanlık ve doğa için bir yüküdür ve yıkım aracına dönüşmüştür. Savaş endüstrisinden beslenen kapitalizm her gün daha fazla militarist karaktere bürünerek, insanlık ve doğanın geleceğini tehdit ediyor. İnsanlık ve doğa, yüzyıl önce Polonyalı komünist R. Lüksemburg'un söylediği yol ayrımına çok daha fazla yaklaşmıştır: Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Berlin'de 15-16 Haziran pikniği...

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi olarak, her yıl 15-16 Haziran Direnişi'nin yıl dönümünde bir piknik gerçekleştiriyoruz. Bu yılki pikniğimizi 21 Haziran 2009 tarihinde yaptık.

Pikniğimizin amacı Türkiye işçi sınıfı tarihinde çok özel ve önemli bir yer tutan, belleklerden silinmeyen 15-16 Haziran Direnişi'ni anmak, günümüzdeki sosyal-siyasal gelişmelere işaret etmek, çevremizle olan bağlarımızı daha da güçlendirmektir.

Bu amaç çerçevesinde piknik ön hazırlıklarına başladık. Öncelikle pikniğimize çağrı niteliği taşıyan bir el ilanı çıkardık. Piknik çağrılarımızı iki hafta önce gerçekleştirdiğimiz nitelikli ve başarılı Nazım Hikmet anmasında tüm dostlarımıza ulaştırdık. Bunun yanısıra kendimize yakın gördüğümüz arkadaşlarımıza ulaşma çabası içerisine girdik.

Etkinlik günü ise çağırdığımız insanların etkinliğimizden memnun ayrılmaları için hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Yemek ve içeceklerin

yanısıra müzik ve halaylar için teknik altyapı, çeşitli yarışmalar ve sportif aktiviteler için her türlü hazırlığımızı yapmıştık.

200'ü aşkın bir katılımın olduğu etkinliğimiz tam bir şenlik havasında ve başarıyla gerçekleşti. Bir arkadaşımızın yaptığı kısa bir konuşmanın ardından halaylar çekildi ve değişik yarışmalarla geç saate kadar pikniğimiz devam etti.

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi

Yargı gereğini yaptı! Uğur'un katilleri beraat etti...

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

İşte yine beklenen oldu. Katliamların, işkencelerin, yargısız infazların ülkesi Türkiye’de gelenek devam etti; yargı gereğini yaptı! 12 yaşında katledilen Uğur Kaymaz’ın katilleri beraat etti.

21 Kasım 2004 tarihinde Mardin Kızıltepe’de Uğur Kaymaz babası Ahmet Kaymaz ile birlikte evlerinin önünde katledilmişti. Uğur sırtından 9 kurşun almıştı. Babasına da 4 kurşun isabet etmişti. Evlerinin önünde ayaklarında terlik ile katledilen baba ve oğlun katliamına kılıf hemen o akşam Mardin Valiliği’nce resmi bir açıklama ile uydurulmuştu. “İki terörist ölü olarak ele geçirildi.” Senaryo hazır; Ahmet ve Uğur Kaymaz’ın evinde silahlar bulunduğu, bu silahların daha önce 4 polis memurunun yaralandığı başka bir çatışmada kullanıldığı ileri sürüldü. Ve eylem hazırlığı içinde olduğu bilgisine ulaştıkları için eve operasyon gerçekleştirildi vs., vs...

Polisin “yanlış ihbar ve istihbarat üzerine yargısız infaz yaptığı” iddiaları kamuoyunda yaygınlaşınca, operasyonda silah kullanan polislerden Mehmet Karaca, Yaşefettin Açıksöz, Seydi Ahmet Töngel ve Salih Ayaz hakkında, Mardin Ağır Ceza Mahkemesi’nde “meşru müdafaa sınırlarını aşarak faili belli olmayacak şekilde adam öldürmek”ten 12’şer yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı. Dava, güvenlik gerekçesiyle Eskişehir Ağır Ceza’ya gönderildi. Ancak yargı, 12 yaşındaki Uğur ve babası Ahmet Kaymaz’ın polisler tarafından öldürülmesini, “meşru müdafaa” sınırları içinde saydı. Yargıtay 1’inci Ceza Dairesi, “terörist ihbarı” üzerine yapılan baskında, baba ile oğlunu “yasal sınırları aşarak öldürdükleri” iddiasıyla yargılanan 4 polis hakkındaki beraat kararını onayladı.

Kuşkusuz bu ve benzeri kararlar bu düzende ne iltir, ne de son olacaktır. Ancak bu karar nezdinde bir kez daha sermaye devletinin Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikası tüm açıklığı ile

görülmüştür. Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine karşı yürütülen bu kirli savaşta Tayyip Erdoğan’ın ifadesiyle “kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılmalıdır!” Bu nedenle bu ülke gerçekliğini bilenler için Uğur’un ve babasının katillerinin beraat etmesi şaşırtıcı değildir. Sermaye devleti uyguladığı tüm kirli ve kanlı yöntemlerini çocuklardan da esirgemeyeceğini her defasında göstermektedir.

Uğur “yasal sınırlar” içinde katledilmiştir. Yine Uğur gibi yaşları 12-15 arası olan çocuklar 90’lı yıllarda Mardin’de, Diyarbakır’da, Şırnak’ta “yasal sınırlar” içinde gözaltına alındılar, işkence gördüler, küçük yaşlarda Filistin askısını tanıdılar ve kaybedildiler. Kaybedilenler listesinde Davut, Seyhan, İlyas, Çayan, Ahmet, Daham olarak yer aldılar. En son örnek ise Kürt çocuklarına yönelik uygulanan yargı terörüdür. Çocukları da “terörle mücadele” kapsamına alan devlet, son üç yılda yüzlerce çocuğu bir eyleme katıldıkları ya da propaganda yaptıkları iddiasıyla tutuklayıp cezaevine göndermiştir. Ve yine geçtiğimiz 23 Nisan’da, “çocuk bayramında”, Hakkari’de kolluk güçlerinin çocuklara gaz bombaları ve zırhlı araçlarıyla saldırması sonucu bir çocuk hayatını kaybetmiş, 14 yaşındaki bir çocuğun kafası ise vahşice parçalanmıştır. Tabii ki bu da “yasal sınırlar” içinde yapılmıştır!

Sermaye devletinin kirli yöntemlerinin çocukları da hedef alması ise ne kadar acizleştiğini gözler önüne sermektedir. Sömürücü zorbaların korktukları gerçek şudur ki, ne silahları ne işkenceleri ne de yasaları Kürt halkının mücadelesini bitirmeye yetmemiştir. Kürt halkı kadınıyla-erkeğiyle zalime karşı her daim direnmiş ve bunu çocuklarına da öğretmiştir. Kuşkusuz düzen sahipleri korkmakta haklıdır. Çünkü bu çocuklar, Uğur ve diğerleri, bu coğrafyanın özgür ve aydınlık geleceğini simgelemektedir.

Türkiye’nin umumi manzarası: Namus cinayetleri!

Şense, Necla, Kadriye, Güldünya... Namus cinayetlerine kurban giden kadınlardan sadece birkaçı... Ve ne yazık ki her geçen gün bu listeye yeni isimler ekleniyor. Buna rağmen Tayyip Erdoğan’ın eşi Emine Erdoğan 18 Haziran günü katıldığı bir törende “namus cinayetleri Türkiye’nin umumi manzarası değil” açıklaması yaptı. Emine Erdoğan yaptığı konuşmada şunları söyledi: “Türkiye bu tür cinayetlerin sıkça rastlandığı bir ülke değildir. Televizyonların, gazetelerin ve internetin kontrolsüz şekilde yaydığı bu manzaralar, Türkiye’nin umumi manzarası elbette değildir.” Oysa Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı tarafından hazırlanan ‘Töre ve Namus Cinayeti Raporu’nda ortaya konulan veriler, gerçekliğin hiç de Emine Erdoğan’ın dediği gibi olmadığını göstermektedir. Rapor namus cinayetlerini bu ülkenin “umumi” manzarasını yansıtmaktadır.

2008 yılında yayınlanan bu rapor, bu alanda yapılan en kapsamlı çalışma olarak ifade edilmektedir. Raporun verilerine göre, son 5 yılda “töre” ve “namus” cinayetlerinden 1091 kadın yaşamını yitirmiş. Bunlar resmi kayıtlara geçen olaylardır, bir de bunlara “intihar” görüntüsü verilen ölümleri de eklemek gerekiyor. Çoğu kadın bu şekilde ölüme zorlanmaktadır. Ölümle sona ermeyen “vakalar”da ise, kadınlar yoğun işkenceye maruz kalıyorlar. Yine rapora göre, “namusa leke gelmesin” denilerek kadınlar eve kapatılıyor, intihara zorlanıyor, burunları ve kulakları kesiliyor, tehdit ediliyor ve dayak yiyor... Araştırma sonuçlarının ortaya koyduğu en ürkütücü veri ise araştırma kapsamında görüşülen katillerin pişmanlık duymamaları ve cezaevinde bir kahraman gibi karşılanmalarıdır. Bu, topluma egemen gerici kültürün ürkütücü boyutlarda olduğunu göstermektedir.

Ülkede kadına yönelik şiddetin ve özelde “namus” cinayetlerinin oranı rakamların diliyle apaçık ortadayken, Emine Erdoğan bunu yadsıyarak ve suçlu medyanın üzerine atarak kurulu düzeni aklamının beyhude çabası içindedir. Emine Erdoğan temsil ettiği sınıfın zihniyetini özetlemiştir. Kuşkusuz sermaye sınıfına mensup bir kadından başka bir tutum açıklaması da beklenemez. Çünkü temsil ettiği sermaye sınıfı sorunu sınırlı da olsa çözemez. Tam tersine tüm kurumlarıyla birlikte bu gericiliğin devamından bizzat sorumludur. Düzenin gerici, ataerkil kültürü eğitim kurumlarından, yargısına ve kolluk güçlerine kadar her yerdedir.

Özellikle kolluk güçlerinin ve yargı mensuplarının davranışları namus cinayetlerini toplumda meşru gösterecek şekildedir. Namus ya da töre adı altında işlenen çoğu şiddet olayının “aile içi” olduğu gerekçesiyle üzeri örtülmektedir. Yargıya gittiğinde de benzer bir anlayışla karşılanmakta, çoğu zaman da “namus” adı altında olduğu için yargı indirimine uğramaktadır.

Her ne kadar sermaye sınıfı, Emine Erdoğan’ın ağzından, namus cinayetleri sonucu ölen bini aşkın kadını görmezden geldiğini ifade etse de, kadına yönelik şiddet toplumsal yaşamın en önemli sorunlarından biridir. Ve bu şiddetin en vahşi örnekleri “töre ve namus” adı altında işlenen cinayetlerde görülmektedir. Mevcut düzen koşulları altında kadına yönelik her türden şiddete ve gericiliğe karşı mücadele edilmesi ve acil demokratik istemlerin yükseltilmesi önemlidir. Ancak gerçek ve kalıcı çözüm için tüm kurumlarıyla çürümüş mevcut düzenin toplumsal bir devrimle yıkılması gerekmektedir. İşçi ve emekçi kadınlar bu bilinçle örgütlenmeli, mücadele etmelidir.

Bir burjuva liberalinin saçmalamaları üzerine...

İşçi sınıfının gelişim korkusu her dönem sermaye sınıfının uykularını kaçırır bir olgudur. Çünkü kapitalizm ilk ortaya çıkış süreciyle beraber kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfını yaratmıştır. Bu durumun farkındalığını zihninden atamayan sermaye sınıfı buna karşılık çeşitli zor yollarının yanısıra onu sürekli denetim altında tutmayı başarabilecek kukla iktidarlar ya da sınıfa yakınmış gibi görünen bir takım akımlarla onu uyutmaya çalışır, mücadeleden uzak tutmaya çalışır. Bunu da kendini ya dinci ya ulusalcı milliyetçi ya da sol halkçı söylemler kullanan iktidar ya da akımlar üzerinden yapar. Bunu belirleyen toplumun ya da emekçi katmanların o anki dinamikleri olur.

Türkiye’de 1960’lı yıllarda başlayan ve 1980 askeri faşist cuntasına kadar gelen süreç işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi katmanların mücadele sahnesine atıldığı sermaye sınıfının uykularını kaçırır dönemdir. Bu döneme bakıldığında sermaye işçi ve emekçilerin başkaldırısına karşı her ne kadar baskı ve direnç göstermişse de bunların yanısıra bir takım ayak oyunları da düzenlenmiş değildir. O dönemde tekrar parlatılan CHP gerçekliği tam da bunun üzerine oturmaktadır. Yükselen ve sertleşen mücadelenin karşısına o dönem CHP bir dalgakıran işlevi görmesi itibarıyla öne sürülmüş ve bunda da başarılı olunmuştur. Sol ve halkçı söylemler karşısında kitlelerin yanısıra o dönem devrimci iddia taşıyan kimi akım ve partiler de bundan nasibini almıştır. Kuşkusuz süreci tek başına bununla izah etmek mümkün değildir. O dönemki mücadelenin karakteri işçi sınıfının gelişim düzeyi ve devrimci akımların iktidar ufku da bunda belirleyici bir rol oynamıştır. Bunun yanısıra milliyetçi ve dinci akımların da palazlandırılarak sınıfı gerici bir cendereye alma girişimleri de bir etkidir.

1980 sonrası dönemde de bunlara rastlamak mümkün tabii ki. 80’den günümüze doğru tarihe bakıldığı zaman bunun örnekleri fazlasıyla mevcuttur. Tek farkla artık CHP şahsında düzen solculuğu sermaye tarafından ihtiyaç olarak görülmemiş ve rafa kaldırılmıştır.

Bu durum her zaman beslendiği sınıf itibarıyla kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratmak adına bir takım politikacıları da karşımıza çıkarmıştır. Bunun en son örneği SHP’nin başına oturan Hüseyin Ergün şahsında karşımıza çıkmaktadır. Hüseyin Ergün’ün *Taraf* gazetesinin 15-16 Haziran günlerinde Neşe Düzel ile yaptığı röportajı tam da söylenmek istenenin üzerine oturmaktadır. Ergün’ün argümanlarına göz atıldığı zaman eskiye oranla daha geniş bir yelpazede düzen siyaseti adına solculuk kisvesinin nasıl tam da kitlelerin bilincini dumura uğratmak adına uygulandığı görülmektedir.

Ergün röportajında öncelikle Avrupa’da yaşanan son gelişmeler üzerine sol adına bir takım zıvalıklar öne çıkarmaktadır. Son dönemde Avrupa Paramentosu’nda sağcı partilerin yaptığı atağı değerlendiren Ergün, burada belirleyici olanın kriz olduğunu ve her kriz döneminde kitlelerin daha da muhafazakar ve milliyetçileştiğini vurgularken sonucu şu ilginç “tahlil”le ortaya koyuyor: “İşçiler işten çıkarılmalarının sorumlusu olarak göçmenleri,

yabancı işçileri sorumlu tutuyor.” Ergün’e göre kitlelerin sağa kaymasının ana maddelerinden biri bu. Kriz dönemlerinin kitleleri gericiğin pençesine ittiği doğrudur. Fakat tam tersi kitlelerin başkaldırdığı ve iktidarları aldığı dönemler de yine bu kriz dönemleridir. Burada asıl ayrıntı bu gericiğin kimler tarafından organize edildiği ve kitlelere aşılarmaya çalışıldığıdır. Sistem özellikle kriz dönemlerinde işçi sınıfı ve emekçi katmanların hoşnutsuzluğunun sisteme karşı olası bir başkaldırıya ya da devrime olanak vermemesi için kitleleri gericiğin kısılcasına alır. Buradan doğru enerjisini tam tersine devrime karşı kullanması için azami çaba sarfeder. Ergün burada gericiğin nedenini karartarak sadece sonuçlardan birini öne çıkararak kitleleri aldatma misyonunu icra etmektedir.

Ergün’ün ikinci bir orijinal tespiti ise şöyledir: “...*üretim araçlarının kamulaştırılması, merkezi planlama, işçi sınıfının iktidarı gibi tanımlar pek anlamlı değildir. Çünkü işçi sınıfı demokratik bir sınıftır ama ilerici değildir.*

İşçi sınıfı demokratiktir, çünkü her zaman bir takım haklar talep eder. Fakat işçi sınıfı ilerici değildir. Çünkü işçi sınıfı üretim güçlerini geliştirme peşinde koşmaz. Aksine bu bakımdan muhafazakârdır. Mesela hiçbir sendikanın üretim güçlerini geliştirme diye bir talebi yoktur. Bilgisayarın üretim sürecine girmesini istemez!” Bu zat-i muhterem ki ya hiç sopa yememiş ya da gerçekten sınıfa dair birtakım ezber söylemlerin dışında bir şey bilmemektedir. İlk olarak bu sermaye temsilcisi şahıs tarafından “*üretim araçlarının kamulaştırılması, merkezi planlama ve işçi sınıfının iktidarı*” demek kendi varlık koşullarını yaratan zeminin yani kapitalist sömürü düzeninin ortadan kalkması demektir. Zaten beslendiği bataklığa bakıldığı zaman aksini düşünmek saçma olur. İkinci olarak ancak bu kadar budalaca bir söylem bu gibi ağızlarından çıkabilir. “İşçi sınıfı demokratiktir fakat ilerici değildir.” Aymazlığın bu kadarı görülmemiştir. Koca bir Sovyet deneyimi karşımızda durmaktadır. İşçi sınıfının iktidarı koşullarında sosyalist demokrasinin yanısıra üretim ilişkilerinde ve güçlerindeki muazzam gelişmelere nail olmak için 1925-30 yılları arası Sovyetler’in gelişim düzeyine bakmak yetecektir. Kapitalizm koşullarında üretim güçlerinin yani araçlarının gelişimi demek işsizlik koşullarının derinleşmesi ve sınıfın bir o kadar köleleştirilmesi demektir. Aksine üretimin ve dağılımın toplumsallaştığı koşullarda üretim güçlerinin gelişimine karşı çıkmak yerine kitlelerin onu daha da geliştirmek için nasıl çaba harcadığı da yine Sovyet tarihinden bilinir. O dönemde gerçekleştirilen gönüllü sosyalist yarışmalara ve bu sayede yaratılan devasa birikime dönüp bakılabilir. Ergün’ün bahsettiği karşıtlık buradan gelmektedir. Tek farkla Ergün meselenin bu yanını yine karartmaya çalışmaktadır.

Tabii Ergün’ün işçi sınıfına değinmişken Sovyetler’e de laf etmeden geçmesi eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Nitekim Ergün’e göre “*işçi sınıfının özgürlükçü olamayacağı özellikle sosyalist ülkelerde ortaya çıktı. Zaten Sovyet sistemi milliyetçiliği, devletçiliği pompalayan bir sistem*”di.. Konu

derinleştikçe saldırının ve çirkefliliğin boyutu bir o kadar genişlemektedir. İşte burada yatan tüm gerçek sermaye adına sol kanattan konuşan bu bayın işçi sınıfının iktidarından duyduğu korkunun açığa çıkmasıdır. Ergün’ün nacizane söylemleri kuşkusuz bunlarla sınırlı değildir. Ona göre iktisadın temel kuramı piyasa ekonomisi sosyalizm tarafından yok sayılıyor ve yerine merkezi planlama getirilerek ekonominin doğal ortamda işleyen mekanizması ortadan kaldırılıyor. Kalitenin ve çeşitliliğin hiç hesaba katılmadığı uydurma bir mekanizma ortaya konuluyor. Ergün’e göre adına sosyalizm denilen bu sistemin dünyada iflas etmesinin nedeni bundan ibarettir. Sovyetler’de milliyetçiliğin aksine o döneme kadar ismi dahi anılmayan o dönemin halklar haphisanesi olarak nitelendirilen Çarlık Rusyası’nda yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan etnik yapıların dahi kendini nasıl temsil hakkını kazandığı açık bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Devletçilikten kastı da üretim araçlarının ve ülke yönetiminin Sovyetler aracılığı ile tüm topluma maledilmesidir ki beyimiz aynı korkuyla buraya da saldırmaktadır.

Aslında Ergün burada geçmişte diğer sol düzen partilerinin açıkça dile getiremedikleri bir itirafı kitlelerle paylaşıyor. Çünkü geleneksel olarak her sol parti iktidara gelebilmek için kitlelere özelleştirme karşıtlığı ve sosyal devlet yalanını yumurtlamış IMF ve diğer emperyalist kuruluşlara ateşler püskürür pozlar takınmıştır. Zaten röportajın ilerleyen kısmında bu duruma dair özellikle CHP üzerinden bu dile getirilmektedir. Demek oluyor ki bu bay tarafından artık buna ihtiyaç duyulmamaktadır. Çünkü artık iktidara gelebilmek için sermaye ve onun tabii olduğu kapitalist-emperyalist sistemin jargonlarını kullanmak daha öncelikli bir durumdur. Nitekim Ergün bu duruma dair de laf söylemektedir ve hükümet yolunu düzlemenin zeminlerini yaratarak sermayeye göz kırpmaktadır.

Bir yandan Türkiye’deki emperyalizm karşıtlığına taş atan Ergün, öte yandan küreselleşme yandaşı olduğunu da şu ifadelerle gerekçelendirmektedir. Ona göre “Türkiye’de emperyalist bir güç yok! Yani Türkiye’yi sömüren yabancı bir güç yok!” bu nedenle ülkede antiemperyalist bir bakış olmasının gereği de yok... Memleketteki bütün meselelerin sebebinin emperyalizme bağlamak da mantıksız... Ergün bir

yandan bunları dile getirirken öte yandan sömürünün nimetlerinden de bahsetmekten geri durmayarak pişkinliğin sınırlarını son derece zorlamaktadır. Yine Ergün'e göre emperyalizm tarafından sömürüldüğü için geri kalan hiçbir ülke yoktur! Aksine sömürülmediği için geri kalan ülkeler vardır! İşin insanı oturduğu yerde çılgına çeviren yanı ise bu bayın bu söylemlerini Marks ile gerekçelendirmeye çalışmasıdır. Marks'tan emperyalizm için "en barbar ulusları medeniyet seline kattı" alıntısını yapan bu müzmin burjuva aklınca işin içine Marks girince karşı söylemlerin önünü tıkayabileceğini düşünmektedir.

Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerindeki her açıdan kölece bağımlılık artık beşikteki bebek tarafından dahi bilinmektedir. Türkiye'nin ABD emperyalizmi adına bölgede oynamaya çalıştığı uğursuz rol ayan beyan ortadadır. İMF ile ilişkilerin boyutu da yine ayan beyan ortadadır. Avrupa Birliği ile ilişkiler yine orta yerde durmaktadır. Bu böyle var olduğu sürece nasıl kapitalizme karşı mücadele yürütülüyorsa emperyalizme karşı da mücadele tüm sertliği ile devam edecektir. Varsın bu ve bunun gibi baylar bunun mantıksızlığına dair veryansın etmeye devam etsinler.

Marks'tan yapılan alıntıya gelince Marks'ın burada bahsettiği şeyin hiç de sömürünün gerekçelendirilmesi olmadığı aksine sermayenin uluslararası tekelleşmesi sonucunda asıl barbarlığın sermaye sınıfı tarafından bu uluslara nasıl uygulandığının açık bir şekilde ifade edilmiştir ki bu bay tarafından da çok iyi bilinmektedir.

Buraya kadar Ergün'ün tam bir kapitalist sınıf bilinci ile bugüne kadar yaratılan devrimci teorik değerlere yönelik tahrifatına tanık olduk. Bunun devamı olarak Ergün, ülkede devrimci değerler yaratan 1970'li yılların öncü devrimcilerine yönelik çamur atmalarla devam etmektedir. Bu çokbilmiş baya göre o dönem iktidara gelmek adına sol askerle işbirliği içine girmiştir. Evet, bir dönemin siyasal akımları bu bakış açısıyla hareket etmiştir (MDD ve YÖN). Fakat burada bahsettiğimiz hiç de Ergün'ün ifade ettiği gibi devrimci akımlar değildir. Zaten o dönemdeki programlarına ve değerlendirmelerine bakıldığında zaman devrimci olmadıkları açıkça görülebilmektedir. Herhalde bu çarpıtmalara karşı '70'li yıllardaki liberal parlamenterizmden devrimci kopuş ve sosyalist bilinç adına bu darbeci akımların çok fazla yaşam bulamamaları başlı başına cevap niteliğindedir. O döneme bilinçli bir tarzda hiç değinmeyen Ergün, bu defa kişileri hedef alarak daha da küstahlaşmaktadır. Bahsi geçen o dönem FKF'de yer alan Mahir Çayan gibi düzenin tüm baskı ve zorbalıklarına rağmen devrim davasından zerre kadar ödün vermemiş bir kişiliktir. O dönem Yusuf Küpeli ile Mahir Çayan arasında geçen bir diyalogu öne süren Ergün buradan hareketle Çayan'a dönük kitlelerde bir bilinç bulanıklığı ve aynı zamanda şüphe yaratmaya çalışmaktadır. Güya Küpeli ile Çayan arasında "-Biz baştan sona kullanıldık. MİT bizim içimizde. Ne oluyoruz?-Elbette MİT bizimle ilişki kuracak. Biz güçlü bir siyasi hareketiz" şeklinde bir diyalog gelişmektedir. Burada yani Çayan tarafından MİT'in hareketin içerisinde yer alması olumlanıyormuş gibi gösterilerek acaba Çayan ile MİT arasında bir bağ var mıydı? diye kitlelerde şüphe uyandırılmak istenmektedir. Hâlbuki her aklıselim insan şayet bu diyalog yalan değilse dahi burada bir siyasal hareketin güçlenmesinden ve doğallığında MİT tarafından yakın takibe alınacağından bahsedildiğini farkedebilir. Ama tabii ki amaç çamur atmak olunca neden söylemler üzerinde oynanılmasın ki...

Tabii dikkat çekilmesi gereken en önemli noktalardan biri de bu bayın hangi gazetede bu röportajı yaptığıdır. Artık derin bağlantıları olduğuna dair kafalarda bir soru işaretinin kalmadığı bir gazetede devrimci değerlere saldırılması ve bunun büyük bir iştahla o gazete tarafından yazı dizisi

halinde yayınlanması pek rastlantı gibi durmamaktadır. İktidar arası çatışmalardan nemalanan bir gazete düşünün ki her kalemşörü sermayeyi kutsayan ve bu bağlamda sürekli emperyalizme ve kapitalizme methiyeler dizen bir gazete...

Toplumsal hareketin durgunluğu ve bununla beraber devrimci hareketin de zayıflığını fırsat bilerek her türden aymazlığı gösteren bu odakların karşısına

işçi sınıfının devrimci programını daha ileriden kuşanmak tüm sınıf devrimcilerinin boynunun borcudur. Kitlelerin bu palavralara karşı derhal uyarılması ve bu argümanların işçi sınıfının yanısıra ilerici kesimlerde de yaratacağı tahrifatın önlenmesi daha istikrarlı ve sistematik bir devrimci çalışmanın ürünü olabilir ancak.

S. Kurtuluş

“Baskı, şiddet, kulağımızın dibinde atılan kurşunlar bizi yıldırılmaz ve yıldırılmayacak!”

Selam...

Haramidere Sabra Tekstil'in önüne gittiğimizde vurulan işçi arkadaşlarımızın yalnız olmadığını ve Sabra patronunun aldığı tutumu yüzüne vurmak için gittiğimizde bu sefer de sermaye devletinin kolluk güçleri ile karşı karşıya geldik. Çıkan olaylarda dört arkadaş gözaltına alındık. Bizi takviye olarak gelen çevik kuvvetin aracına aldılar. Sabra Tekstil'in bahçesini gören bir yere aracı çektiler. Yirmiye yakın eli sopalı adam olduğunu gördük. Muhtemelen patronun adamları (korumaları) idi. Araca gelen kolluk güçleri sözlü tacizde bulunarak, tartaklamaya çalışarak baskı kurmaya çalıştılar.

Emniyete getirildiğimizde sanki işaret bekliyorlardı. Hepsi ters ters bakıyor sanki birinden komut gelmesini bekliyorlardı. Bekletildiğimiz yerde otururken biri bas bas bağıırıyordu. Acı çektiği belliydi. İlk gözaltım olmasından dolayı biraz tedirgindim. O bağırtılarla tedirgin olmamak mümkün olmazdı sanırım. Hiç yaşamadığım şeyleri yaşıyordum. Aramaya direndiğimde kadın polis "erkek polislerin gözünün önünde ararım" diyerek tehdit etti.

Baskı ve şiddet uygulayarak bizi sindirmeye çalıştılar. Nereye götürüldüysek ters kelepçe takılarak götürüldük. Kelepçeler sıkı ve rahatsız ediciydi. Su içmemize ve lavaboya gitmemize izin verilmedi. Ellerimizde kelepçeler ile iki-üç saat hakim gelmesini bekledik. O bekleyiş sırasında kolluk güçlerinin komiseri bir adli kişi ile konuşuyormuş gibi bize bakarak "daima yaralı olan haklıdır" diye

bir söylemde bulundu.

Hakim karşısına çıkarıldığımızda "tutuklu yargılanacaksınız" dediğinde çok şaşırıldım. Sonra apar topar cezaevine getirildik. İki gün boyunca gökyüzünü göremedim, su bulamadık. Geçici koğuştaki altı kişiydik. Çok değişik insanlar tanıdım. Biraz güç bela oldu ama siyasi tutsakların bulunduğu koğuştaki geçme talebiyle siyasi tutsakların bulunduğu koğuştaki geçerek rahat bir nefes aldık.

Yaşanan olaylardan gördüğüm üzere, işçileri bilinçlendirmek amacıyla dağıtılan bildiri ve bültenlere patronlar o kadar karşılarki, karşılarında bilinçli işçi görmekten korkuyorlar rahat sömüremeyeceğini, haklarını bu kadar rahat gaspedemeyeceğini biliyorlar. Haklarını arayan ve bu uğurda mücadele eden işçi ve emekçi istemiyorlar. İşçilerin bilinçlenmesi ve sınıf bilincine ulaştırmak için verilen mücadele sonuçsuz kalmayacak. İşçilerin bilinçlenmesinden o kadar korkuyorlar ki 9 Haziran tarihinde iki arkadaşımızı kurşunlayarak yaralıyorlar. Basın açıklaması için gittiğimizde bu sefer sermayenin uşaklığını yapanlar karşımıza dikiliyor. Kimin kimi koruduğu çok açık ve net. Baskılar, şiddetler, kulağımızın dibinde atılan kurşunlar bizi yıldırılmaz ve yıldırılmayacak!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Melek Can

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi B/4

Bakırköy / İstanbul

17 Haziran 2009

“Güler Zere serbest bırakılsın!”

Adana Karataş Hapishanesi'nde 14 yıldır tutuklu bulunan Güler Zere bir süredir yayılmacı bir kanser hastalığı ile savaşıyor. Adana Karataş Kadın Hapishanesi'nde kalmakta olan Zere'nin tedavi Balcalı Araştırma Hastanesi'nin mahkûm koğuşunda sürüyor.

Adana'da basın açıklaması...

TAYAD'lı Aileler Gülistan Zere'nin serbest bırakılması talebiyle 19 Haziran Cuma günü Adana İnönü Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında Gülistan Zere'nin hastalığı ve bugüne kadar gelişin süreç anlatıldıktan sonra, hastalığın giderek yayıldığı ve hapishane yönetiminin Güler Zere'nin yaşam koşullarını daha da ağırlaştırdığı ifade edildi.

Güler Zere'yi serbest bırakmamanın onu ölümüne

terk etmek anlamına geldiği söylendi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme Adana'daki devrimci demokrat kurumlar da destek verdi. Eylem Güler Zere'nin serbest bırakılmasını isteyen sloganlarla sona erdi.

İstanbul: “Güler Zere'ye özgürlük!”

TAYAD'lı Aileler, Güler Zere için Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi ve Güler Zere'nin sağlık durumunun bu aşamaya gelmesinde sorumluluğu olanlar hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

“Tecrit öldürüyor Güler Zere serbest bırakılsın / TAYAD'lı Aileler” pankartının açıldığı eylemde Güler Zere'nin resimleri de taşındı. Basın açıklamasında Güler Zere'nin hapishanelerde kaldığı 14 yıl boyunca saldırılara maruz kaldığı belirtilerek, 19 Aralık 2000'de silahla, kurşun ve bombalarla Güler Zere'yi öldüremeyenlerin “sessiz imha” ile öldürmeye çalışıldığı söylendi.

Eylemde TAYAD'lılar Adana C. Başsavcılığı'na gönderilmek üzere İstanbul C. Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular ve kimlikleri belirtilen şüphelilerin cezalandırılması istendi.

Kızıl Bayrak / Adana / İstanbul

Mücadele Postası

DDSB'den program kurultayı...

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), yeni programını 21 Haziran 2009 tarihinde Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği kurultayla duyurdu.

DDSB adına açılış konuşması yapan Hasan Gülüm, DDSB programının hangi ihtiyacın ürünü olduğuna değindi, program tartışmaları esnasında verimli tartışmaların yaşandığını belirtti. İşçi ve emekçilerin sorunlarını öğrenmeyi ve "Ne yapmalıyız?" sorusunun cevabının verilmesi gerektiğini ifade etti.

Açılış konuşmasının ardından "demokrasi ve devrim şehitleri" anısına yapılan saygı duruşuyla ilerleyen kurultay programı 15-16 Haziran sinevizyonunun izlenmesiyle devam etti.

Kurultay'da Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, DESA direnişçisi Emine Arslan, ATV-Sabah grevçisi Uğur Güç birer konuşma yaptı.

Sunum bölümünde "Emperyalist politikalar, kriz ve işçi sınıfı ve emekçilere etkileri", "İşsizlik ve sonuçları", "İşsizlerin örgütlenmesi üzerine", "İşçi sınıfının örgütlenmesi ve sendikaların önemi", "Sendikaların durumu üzerine", "İşçi sınıfının örgütlenmesinde yaşam alanlarının (emekçi mahallerinin) önemi" başlıklı sunumlar gerçekleştirildi.

Volkan Yaraşır, YDG ve ATİK-YDG'nin mesajlarının da okunduğu kurultayda T. Deri-İş Genel Merkez Yöneticisi ve Genel-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven birer konuşma yaptı.

Kurultay programın son halinin okunmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kayseri'de bülten dağıtımı

Kayseri'de yürütülen devrimci sınıf faaliyetinin yeni bir aracı olan Kayseri İşçi Bülteni'nin ilk sayısının dağıtımı 22 Haziran günü organize sanayi bölgesinde gerçekleştirildi. Sabah ve akşam yapılan dağıtımlarda işçilerin servis noktalarına gidildi.

Bültenin ulaştırıldığı işçilerin önemli bir kısmından olumlu tepkiler alındı ve işçilerden bültene katkıda bulunmaları istendi.

İşçiler, Kayseri İşçi Kültür Evi'ne davet edildi.

Kayseri İşçi Bülteni çalışanları

Saldırlara karşı dayanışmayı büyütelim!

8 Haziran günü Sabra Tekstil'de patron ve ardından kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğrayan işçilerle dayanışma amacıyla bulunduğumuz bölgede bir kampanya başlattık.

Geleneksel hale gelen Pazartesi Eylemleri'ne Sabra patronunun tetikçileri ile kolluk kuvvetlerinin saldırısı sonucu yaralanan arkadaşlarımızın durumunu anlatan bir basın açıklaması gerçekleştirilerek alanda bulunanlardan destek talep ettik.

Sermaye sınıfının militan işçi hareketine dönük bu acımasız saldırısı hiç kuşkusuz karşılıksız kalmayacaktır. İçine girdiği krizin faturasını biz işçi ve emekçilere ödetmekten başka alternatifi olmayan bu asalak sınıfa karşı sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı büyütme, bulunduğumuz tüm alanlarda bu saldırıya karşı militan bir tutum alan

yoldaşlarımıza sahip çıkmak ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Özellikle günümüzde bu türden lokal direnişlerin sınıf hareketinin öncül dalgaları olduğu bilinciyle hareket etmeli ve bu türden direnişlerin yurtdışındaki bir parçası olduğumuzu unutmamalıyız. Gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla bunun altını bir kez daha çizdik ve taraftarlarımıza yaptığımız çağrı ile daha fazla sorumluluk ve fedakarlık talep ettik.

Bölgemizde bulunan arkadaşlar ile Pazartesi Eylemi'ne katılan kitlenin yaptığı yaklaşık 400 Euro tutarındaki katkısını Tekstil İşçileri Kurultayı'ni gerçekleştirecek arkadaşlara gönderiyor ve o militan direnişi bir kez daha selamlıyoruz.

Essen BİR-KAR

Entes'te Direnişin Sesi

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan sadece fabrika önündeki bekleyişiyle değil krize karşı yaptığı mücadele çağrısıyla da işçilere sesleniyor.

Kobatan'ın yönetim kurulu üyeliği görevini sürdürdüğü OSİM-DER de, direnişi sınıfın diğer bölümlerine taşımaya çalışıyor.

Bu amaçla çıkarılan "Entes'te Direnişin Sesi" isimli bültenle, Kobatan'ın direnişi işçilere taşıyor.

Bültende, krizin bedelini patronlara ödetmek

için direniş ateşini yükseltme ve Entes direnişiyle dayanışma çağırısı yapılıyor. Kobatan'ın kamuoyuna seslendiği "Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim!" başlıklı mektubu da bültende yer alıyor.

Kobatan'ın kaleme aldığı direniş güncellerinden alıntılara da yer verilen bültende Emekçi Kadın Komisyonları, Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları, BİR-KAR ve Sincan İşçi Derneği'nin mesaj ve açıklamalarına yer veriliyor.

Kayıp eylemlerinde 221. hafta...

Kayıp yakınları Galatasaray Lisesi önünde bu hafta 221. kez yaptıkları oturma eyleminde, 29 Ekim 1995 tarihinde Mardin-Dargeçit'teki evlerine yapılan baskın sonrası gözaltında kaybedilen 13 yaşındaki Seyhan Doğan'ın akıbetini sordu, sorumluların yargılanmasını istedi.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Filiz Gökay,

Seyhan Doğan'ın 29 Ekim 1995 tarihinde gece yarısı 6 kişiyle birlikte gözaltına alındığını ve kendisinden bir daha haber alınmadığını ifade etti.

Eylemde Seyhan Doğan'ın yeğeni ve kardeşi de birer konuşma yaparken babasının, gördüğü işkenceler nedeniyle konuşamadığı söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cinsel taciz protesto edildi

Tacize Hayır Kadın Platformu, Sine-Sen'de tacize uğrayan ve işten çıkarılan kadın çalışan için, Sine-Sen'in Beyoğlu'ndaki binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

23 Haziran günü gerçekleştirilen basın açıklamasını sendikada yaşanan taciz olayına tepki göstererek istifasını veren sendika çalışanı **Ezgi Nazan Karlık** okudu.

Karlık yaptığı açıklamada, sendika çalışanı ve üyesi bir kadının, sendikanın eski genel sekreteri tarafından taciz edildiğini ifade etti. Sonrasında sendikanın yönetim kurulu tarafından tacize uğrayan kadının, işten çıkartılarak mağdur edildiğini söyledi. Sendika yönetiminin bu

tutumunu kınadıklarını söyleyen Karlık açıklamanın devamında şunları belirtti: "Suçluluğunu itiraf edip, istifasını veren tacizci eski genel sekreter, hemen akabinde suçsuz olduğu ve siyasi bir komploya kurban gittiği iddiasını yaymaya başlamış, yetinmeyip kadın arkadaşımız hakkında da çirkin ifadeler kullanarak karalama kampanyası başlatmıştır."

Açıklama şu sözlerle son buldu:

"Bu uğraşımız, erkek egemenliğine dayalı zihniyetin yaşam alanlarımızdan silinmesi mücadelesinin bir parçasıdır. Kamuoyunu bu çabamıza destek ve taraf olmaya davet ediyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Direnif geleneęini yařatanları
selamlıyoruz...**

M. Fatih Öktülmüş, Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci...

**84'te fařizmin zindanlarında
ölümsüzleřtiler...**